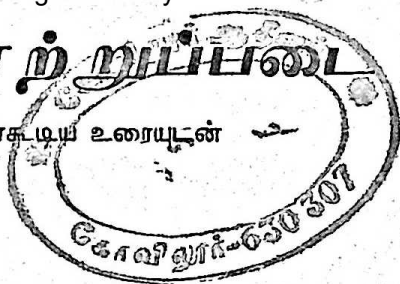

திருமுருகாற் நுப்பபடை

ஆராய்ச்சியுடன்கூடிய உரையுடன்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார்
(நெ. 17, நேளச்சிங்கப்பெருமாள்கோவில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி)
எழுதியது.

இரண்டாம் பதிப்பு

சென்னை ஸ்ரீரத்திர பிரிண்டிங் ஓர்சனலில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1945

விலை 0 - 6 - 0

முருகக்கடவுளினிடத்து வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தான் ஓர் இரவாலு
கிய புலவனை ஆற்றுப்படுத்தும் மேன்மையையுடைய தூல் எனப் பொருள்
படும். ஆற்றுப்படை - வழியிற் செலுத்துவது என எழும்வேற்றுமைத்
தொகை. முருகாற்றுப்படை - முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவது என இது
வும் எழும் வேற்றுமைத் தொகையே.

முருகக்கடவுளின் திருவருளைப் பெற்றொருபுலவன் எதிரேவந்த மற்
றொருபுலவனுடைய இயல்பைக்கண்டு இரங்கி அவனைநோக்கி, 'முருகக்கட
வுள் இன்னஇன்ன இடங்களில் இருப்பார்: இன்னஇன்ன இயல்பை
யுடையார்: இப்படியாகப்போய் அவரை இன்னவாறு வழிப்பட்டால் அவரு
டையதிருவருளைப் பெறலாம்' என்றுகூறி அந்த முருகக்கடவுளிடம் செலுத்
தியதாக நக்கிரானூர் கற்பித்துச் செய்யப்பட்டது. இச்செய்யுள். பொருந
ராற்றுப்படை சிறுபாணாற்றுப்படை முதலிய மற்றை ஆற்றுப்படைகளெல்
லாம் ஆற்றுப்படுக்கப்பட்டாராற்பெயர்பெற்றிருக்க, அம்முறைக்குமாறாக, இந்
தூல் பாட்டுடைந்தலைவனான நெய்வந்திள் பெயரைச் சேர்த்து 'முருகாற்று
ப்படை' என்று பெயர்பெற்றதற்குக் காரணம்—'தொல்காப்பியனார் நிலை
யற்ற பொருளைப் பெறுவதற்காகக் கூத்தர் முதலியோரையே ஆற்றுப்படுத்
தற்கு உரியவராகக் கூறியுள்ளார். நமது அருந்தமிழ்ப்புலமை அந்நெறியில்
வழங்கவேண்டா' என்று மனங்கொண்டு, நக்கிரர் கடவுளிடத்துப் புலவனைச்
செலுத்துவதாகப் பெருநோக்கம்படக் கூறியமையேயாகும். ஆகவே, இது
மற்றையாற்றுப்படைகள் போல்வதன்றிப் புதுவதாக எழுந்த தூலாகும்.
இனி, ஆற்றுப்படுக்கப்பட்டவரின் பெயரைக்கொண்டு புலவராற்றுப்படை
யெனவும் ஒருகாலத்து வழங்கியது உண்டு என்ப. (முருகனுடைய திருவருளை
விரும்புவார் இதனை நியமத்துடன் பாராயணஞ் செய்வது உண்டு.)

இது, தொல்காப்பியத்துப் புறத்திணையியலுள் "தாவினல்லிசை" என்
னுஞ் சூத்திரத்து "ஆற்றிடைக்காட்சி யுறழ்த் தோன்றிப், பெற்றபெருவனம்
பெறாஅர்க்கறிவுநீ இச், சென்றுபயனெதிரச்சொன்னபக்கமும்" என்பதனை
யொட்டிப் பேறபெற்றொருவன் அதனைப் பெறுதானொருத்தனுக்குப் பெறு
மாறுகூறி அவனை வழிப்படுத்துக்கூறுவா நென்றதபற்றிச் செய்த செய்யுள்.
ஆகவே, இன்னுக்குத் தொல்காப்பியத்து நேரே விதியில்லை: 'எதுவும் தொல்
காப்பியத்துக்கூறியதில் அடங்கும்' என்று சாதிப்பவரான நச்சினர்க்கினியர்,
இந்நூலும், "தாவினல்லிசை" என்று தொடங்கும் தொல்காப்பியச்சூத்திர
த்து விதியில் அடங்கும் என்று இடர்ப்பட்டுச் சாதித்துள்ளார்: "புதியன
புகுதலும் வழுபவ" என்பது இலக்கணநூலார்கொள்கை யாதலால், தொல்
காப்பியத்து நேரே விதியில்லாமையால் இந்நூற்கேனும் தொல்காப்பியத்திற்
கேனும் யாதோ ரிழுக்கும் இன்று. புறப்பொருள் வெண்பாமாலைமில், "இருங்
கண்வானத்திமையோருழைப் பெரும்புலவனை யாற்றுப்படுத்தன்று" என்று
இவ்வாறான துறைக்கு விதி கூறியுள்ளார்.

இது செய்தவர் நக்கீரர் என்ப: இவரது இயற்பெயர், கீரனாரென்பது என்றும், 'ந' என்பது சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோ ரிடைச்சொல் என்றும், இவர் தந்தையார் மதுரைநகரம் பலர்க்கும் நூலையோதுவிப்பவராயிருந்ததனால் மதுரைக்கணக்காயன ரென்றே பேர் பெற்றார் என்றும், கீரன் கொற்றனாருடைய தந்தை இவர் என்றும் கூறுப. இவருடைய குலம் சங்குநகர் தொழிலைச் செய்து வந்த ஒருவகை வேதியர்குலமென்பது, ஒருசாரார் கொள்கை. கடைச்சங்கக் காலத்தில் சங்கப்பலகையில் முதலிடம் பெற்றவர் இவரென்ப. நக்கீரனார் நெடுநல்வாடையை இயற்றியவர். நற்றிணையில் 7-உம், குறுந்தொகையில் 8-உம், அகத்தில் 17-உம், புறத்தில் 3-உம் நக்கீரர் இயற்றியனவாகத் தொகைநூல்களுள் உள்ளன. நாலடி நானூறு என்னும் நூலொன்று நக்கீரர் இயற்றினாரென்றும், அடிநூல் என்று செய்யுளிலக்கணநூலொன்று இயற்றினாரென்றும் யாப்பருங்கலவிருத்தியால் தெரிகின்றது. திருவள்ளுவமாலையில் நக்கீரர் பாடிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. நக்கீரர் இறையனாரகப்பொருளுக்கு உரை கண்டெள்ளார், (இப்பொழுது வழங்குகின்ற உரை நக்கீரர் கூறியதனை வரன்முறையாகப் பாடல் கேட்டுவந்து ஈற்றில் இளம்பூரணர் எழுதிவைத்ததா யிருக்கவேண்டுமென்று ஊடுக்கின்றனர்.) 11-ஆந்திருமுறையிலுள்ள கைலாசபாதிக்காந்திபாதியத் தாதி முதலிய 9-பிரபந்தங்களையும்; திருக்காந்தி ஞானப்பூங்கோதை ஸஹஸ்ரநாமம் என்ற வடமொழி நூலொன்றையும் செய்தவர் நக்கீரரென்று கூறுவதும் உண்டு.

“கொங்குதேர்வாழ்க்கை” என்று தொடங்கும் இறையனாரியற்றிய செய்யுளுக்கு நக்கீரர் குற்றங்கூறி, அச்சிவபிரானால் வாதுசெய்யமுடியாமல் நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து வெருட்டப்பட்டதனால், உடல்வெந்து பொற்றாமரை வாவியில் வீழ்ந்தபோது அக்கடவுளைக் கோப்பிரசாதமென்ற பிரபந்தத்தால் துதித்தன ரென்றுவ கூறுப. நக்கீரனார் சங்கத்து இருந்தகாலத்திலே கொண்டானென்னும் குயவன் மதுரைப்பட்டிமண்டபத்தில் [பட்டிமண்டபம் - வித்தியா மண்டபம்.] வந்து வடமொழியே சிறப்புடையது: தென் மொழி இழிந்தது” என்று இழித்துக் கூற, அவனை இவர் “முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள்வாழி, பரண்கபிலரும் வாழி-அரணிலா, ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக்குயக்கொண்டான், ஆனந்தஞ் சேர்க் சவாகா” [ஆனந்தம்-மரணம்] என்று கூறலும், அவன் இறந்தானாக, அதனைக்கண்ட அங்கிருந்த மற்றையோர்வந்து இவரை வேண்டியதனால் “ஆரிய நன்று தமிழ் தீதெனவுரைத்த, காரியத்தாற் காலக்கோட்பட்டானைச்-சீரிய, அந்தன் பொதியினகத்தியன ராணியினும், செந்தமிழே தீர்க்க சவாகா” என்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடி மீள அவனை உயிர்ப்பித்தன ரென்பர். இவர், ஈங்கோய் மலையேழுபது என்னும் நூல் இயற்றியதுபற்றி முற்காலத்து அரசனொருவன் ஈங்கோயமலைக்கோயிலில் இவருடைய திருவுருவத்தைப்பிரதிஷ்டை செய்து பூசை நடத்தற்கு நிற்பதும் ஏற்படுத்திவைத்துள்ளானென்று அந்

தலத்துச் சிலாசரஸநமொன்று கூறுகின்ற தென்ப. (திருப்பரங்குன்றத்தில் பூரி முத்துக்குமாரச்சுவாமி பக்கத்தே நக்கீரருருவம் இருக்கின்றதென்கின்றனர்: மதுரையில் மேலமைசிவீதியின் மேற்சிறகிலே இவருடைய கோயிலொன்று உள்ளது; அது சங்கத்தார்கோயி லெனவும் வழங்கும்.)

* ஆராய்ச்சி:—நக்கீரரியற்றினாரென்று சொல்லப்படுமவற்றுள் பதினோரார் திருமுறையிற் சேர்ந்த (1) கைலாபாதிகாளத்தி பாதி திருவந்தாதி, (2) திருவீங்கோய் மலை யெழுபது, (3) திருவலஞ்சுழி மும்மணிச்சேவை, (4) திருவெழு கூற்றிருக்கை, (5) பெருந்தேவபாணி, (6) கோபபிரசாதம், (7) காரெட்டு, (8) போற்றித்திருக்கலிவெண்பா, (9) கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் என்ற ஒன்பது நூல்களும், அவற்றிலுள்ள வடசொற்களின்ளவு கையாளப்பட்டுள்ள நடை முதலிய எவ்வகையை நோக்கினாலும் சங்ககாலத்துக்கு மிகவும் பிற்பட்டவை யென்பது கற்றோரால் மனமாரத் தெள்ளிதினுணரலாகும்: ஆகவே, நக்கீரதேவநாயனார் சங்ககாலத்தவரான நக்கீரரல்லார்: வேறொருவரென்பது தெளியலாம்: பதினோரார் திருமுறையைச் சேர்ந்ததான நக்கீரதேவநாயனார் செய்த திருவெழுக்கூற்றிருக்கை யாப்பருங்கலவிருத்தியி லெடுத்தாளப்பட்டிருத்தலால், அன்றார் பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் எனவும், கண்ணப்பரின் அன்பிற்குத் தலைமை கொடுத்திருத்தலால் மாணிக்கவாசகர் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் ராயிருக்கலாமெனவும் “நக்கீரதேவ நாயனாரைப்பற்றி ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் ஊக்கிக்கின்றவர்.

அகநானூறு முதலிய எட்டுத்தொகை நூல்களிற் சில செய்யுள்களையும் பத்துப்பாட்டைச்சேர்ந்த நெடுநல்வாடை என்ற நூலையும் செய்தவர்—சங்க காலத்தவரான நக்கீரனாரென்பதற்கு மாறுகூறுபவர் எவருமில்லை: இனி, ‘பத்துப்பாட்டு என்ற தொகைநூலுக்குக் கடவுள்வாழ்த்துப்போன்று முதலதாக அமைந்ததும், பதினோரார் திருமுறையைச் சேர்ந்ததுமாகிய திருமுருகாற்றுப்படையை யியற்றியவர் சங்ககாலத்தவரா? அன்றிப் பதினோரார் திருமுறையில் கைலாபாதிகாளத்திபாதிநந்தாதி முதலியன இயற்றிய நக்கீரதேவநாயனாரா? என்று ஒரு கேள்வி யெழுமின்றது. இதற்கு ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் அவ்விருவருமல்லார்: இவர் வேறொருத்தராக இருக்கவேண்டும் என்று காரணங்காட்டுவர்: அக்காரணம் வருமாறு:— திருமுருகாற்றுப்படையில் (1) “தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார், மன்னேர் பெழுதருவாணிமுருகே ” (89-90) என்றவிடத்து “மாணரக் கிளவியும் பல்லோர்படர்க்கைக், காலக்கிளவியோடு முடியுமென்ப” என்ற தொல்

* இவ்வாராய்ச்சியிற் காட்டப்பெறும் பொருள்களுட்பல, சென்னை அட்வகேட் T. G. ஆராமுதய்யங்கார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Tamil Tradition Two Studies என்ற ஆராய்ச்சி நூலிற் காணப்படுவனவும், சென்னைச் சர்வகலாசாலைத் தமிழ்த்துறைப்புலவர் ராவ்ஸாஹெப் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பித்த திருமுருகாற்றுப்படையின் முன்னுரையிற் கண்டவையுமாம்.

காப்பிய வினையிற் சூத்திரத்துக்கு மாறாக, முடிமாரீ என்பது முடிப்
பவருடைய என்ற பொருளில் வந்ததும், (2) “ஒன்பதிற்றிரட்டி யுயர்நிலை
பெற்றியர்” (வரி-168) என்றவிடத்துப் பெற்றியுள் என்பது எச்சப்பொருளி
லேனும் வியங்கோட்பொருளிலேனும் வாராது பெற்றவர் என்ற பொருளில்
வந்ததும், (3) “பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி (வரி-295) என்ற இடத்து, முன்
னிலையினைச்சொல்லாக வரவேண்டிய ‘மதி’ என்பது படர்க்கையில் வந்ததும்-
மற்றையோரியற்றிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சங்கப்புலவரான நக்கீரரியற்
றிய அகநானூறு முதலிய தொகைநூற்செய்யுள்களிலும் கெடுநல்வாடை
யிலும் காணப்படாதனவே. இங்ஙனம் தொல்காப்பியத்திற்கு மாறாகவும்
சங்கச்சான்றோர் செய்யுட்களின் வழக்கிற்கு வேறாகவும் இருத்தல், திருமுரு
காற்றுப்படையியற்றிய நக்கீரர் சங்ககாலத்தவ ரல்லவென்பதைக் காட்டும்.
அன்றியும், சங்கக்காலத்து நக்கீரர் உலகியல் வாழ்க்கையை விருப்பினராய்
வள்ளல்களையும், அரசர்களையும் பாடிப் பரிசுபெற்று அதனால் தம் வாழ்க்
கையை நடத்துபவராக இருக்க, இந்தத் திருமுருகாற்றுப்படையியற்றிய
நக்கீரர் உலகவாழ்க்கை நசையொழிந்து வீட்டுநசைபொருந்திக் கடவுளை வழி
பட்டு அவன் நல்லருள்பெற்று உலகோரையும் அவ்வழியிற் செலுத்துபவ
ராய்க் காண்கின்றார். இனி, ‘பத்துப்பாட்டுள் முதலதாகிய திருமுருகாற்றுப்
படை சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்டதெனல் ஏற்குமோ?’ என்று ஒரு சங்கை
யெழலாம். இறையனார் களவியலுரையில் சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துப்
பத்துப்பாட்டு என்பது வழங்காமைமும், முழுதும் கிடைத்துள்ள இந்தப்
பத்துப்பாட்டைத் தொகுத்தார் தொகுப்பித்தார் இன்னார் இன்னார் என்று
அறியப்படாமைமும், பாட்டு என்பதே பிற்காலத்தது என்பதைக் குறிப்பித்த
லும், இது சங்ககாலத்ததன்று என்பதைத் தெரிக்கும். ஆயினும், மயிலைநாத
ருரையில் பத்துப்பாட்டு பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என வருதலால், இந்தப்
பத்துப்பாட்டு என்ற தொகைநூல்வழக்கு பதினேராம் நூற்றாண்டுக்கு
முற்பட்டதாகுமென்ப. ஆனால், சங்ககாலத்து நக்கீரர் மூன்றாம் நூற்றாண்டி
னராயிருக்க, இவருடைய காலம் சங்கக்காலத்தை யடுத்து ஐந்து அல்லது
ஆறாம் நூற்றாண்டாக விருக்கலாம். திருமுருகாற்றுப்படையின் நடையும்
சங்ககாலத்தை யொட்டியதாலத்தென்பதை யுணர்த்தும்: ஆகவே, இவர்
பதினேராந்திருமுறையில் கைலைபாதிசாஸத்திபாதிபாதிமுதலிய நூல்
களை யியற்றியவரினும் வேறாவர். சமணமதத்து நூலான *நாலடி நானூறு

*பதினெண்கணக்கு, நூல்களுள் நான்குமணிக் கடினை முதலிய மற்றை
நூல்களையெல்லாம் ஒவ்வோராசிரியர் செய்தவராக இருக்க, நாலடி நானூற்
றைப் பலர் சமணமதத்தவர் செய்தாரென்பது சரியன்று என்றும், யாப்பருங்
கலவிருத்தியில் நாலடிநானூறு என்று ஒன்று நக்கீரர் இயற்றியதாக வருவ
தாலும், அந்த நாலடியில் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பெருமுத்தரையரைப்
பற்றிக் கூறியிருத்தலாலும், இறையனாரகப்பொருளுரையில் ஏழாம் நூற்
றாண்டினதான பாண்டிக்கோவையிலிருந்து மேற்கோள் வருவதாலும், சமண
மத்தினராய் ஏழாம் நூற்றாண்டினராய் ஒரு நக்கீரரிருந்திருக்கலாமென்
பது ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளரின் ஊகம்.

என்பதையும், செய்யுளிலக்கணத் தூலான அடிதூலையும், இறையனார்கள வியலுரையையும் இயற்றியவர், முன்னையவர்களினும் வேறான ஒரு நக்கீர ராக இருக்கக்கூடும். நாலடி நானூற்றில்வரும் பெருமுத்தரையர் காலமும், களவியலுரையிலெடுத்தானப்பட்டெள்ள பாண்டிக்கோவையின் காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டு எனப்படுதலால், இந்த மூன்றாம் நக்கீரர் காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். ஆகவே, நக்கீரர் என்ற பெயருள்ளவர் நால்வர் இருந்திருக்கலா மென்பர்.

பத்துப்பாட்டுக்களாவன:— திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன. இந்தத்திருமுருகாற்றுப்படை, 317-அடிகளைக்கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் இயன்றது.

திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றியதைப்பற்றி வழங்கும் வரலாறு வருமாறு:—பாண்டியநாட்டில் மதுரைமாநகரிலே சரசுவதியினவதாரமாகி உலக முழுதும் தம்புகழ்நாட்டிய நக்கீரனார்முதலிய பெரும் புலவர்கள் இறையனாரோடு இருந்து தமிழாராயலாயினர். அப்போது “கொங்குதேர்வாழ்க்கை” என்ற பாடலைப்பற்றி விவாதப்பட்டதனால் நக்கீரனார் தொழுவோயால் அவதிப்படுமாறு இறைவனாரார் சபிக்கப்பெற்றார். அந்த இறைவனாரின் மொழிப்படி அச்சாபம்நீங்க நக்கீரர் கைலையனோக்கிப் பயணமாகித் தமதுகால்கள் வெள்ளெலும்பாகத்தேய இமயமலையை யடைந்தார். அடைந்து செல்லும் வழியிலே கடலையொத்த *ஓர் தடாகத்தைக் கண்டு நீராடிச் செய்கடன் முடித்துக் கரையிலிருந்த ஆலமரத்தடியில் தியானத்தி லமர்ந்திருந்தனர். அச்சமயத்திலே, அம்மரத்திலிருந்து ஓநிலை பாதி நீரிலும் பாதி கரையிலுமாக விழ, சலத்தில்தலிமுந்த பாகம் மீனும் கரையில்லிமுந்த பாகம் பறவையுமாகி மீன் சலத்திலும் பறவை கரையிலுமாக இழுக்க, நக்கீரர் அப்புதுமையைக் கண்டு தியானநிலை தவறினார். அச்சமயம் பார்த்து ஒரு கரியபூதம் இவரைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டுபோய்ச் சிவபூசையாதிகளில் தவறினவர்களாய் முன்னர் இருட்குகையில் அடைத்துவைத்திருந்த தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரோடு சேர்த்து ஆயிரவராக்கி, ‘இனி இவர்களை புண்ணலாம்’ என்று கருதி, தன்னியமத்தை முடிக்க நீராடுதற்குச் சென்றது. அப்போது அந்தக் குகையிலிருந்தவர்கள் தமது புண்ணியமுதிர்ச்சியால் நக்கீரர் வந்தனரென்று உணராமல், ‘பூதம் தான் வேண்டிய சங்கியை நிரம்பாமையால் நாங்கள் இதுவரையிற் சிறையிலகப்பட்டிருந்தாலும், உணவுமுதலியன பெற்றுச் சுகித்திருந்தோம்; இன்றைக்கு இரையாய்க்காலம்சமீபித்தது’

*சீராளத்திப்புராணத்துக்கண்டது, இவ்வரலாறு: இது திருப்பரங்குன்றத்து நிகழ்த்ததாகத் திருவாலவாய்த்திருவ்ளையாடப்புராணம் கூறும்.

என்று அஞ்சி நெடுங்கி கூறினர். நக்கீரர் அவர்களேய்து கருணைகொண்டு, 'முருகக்கடவுளை வழிப்பட்டால் நமது துயரம் நீங்கும்' என்று கருதி அக்கடவுளைக் குறித்து 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்னும் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார். அப்போது முருகக்கடவுள், புலவர்பெருமானுக்கு முன்னே தோன்றி அவரையுண்ண வந்த பூதத்தைக் கடாயுத்தால்மோதி முடியைத் தகர்த்துக் கொன்று யாவரையுஞ் சிறைவிடுவித்துத் திருவருள் சார்தன ரென்பது.

இவ்வரலாற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி வரலாறு:—இங்குக் காட்டிய வரலாற்றில் இரண்டு அமிசங்கள் அமைந்துள்ளன: ஒன்று - இறையனாரோடு வாதாடிச் சாபம் பெற்று அது நீங்க முயன்றது: மற்றொன்று-நியமம் தவறிப் பூதத்தின்கையில்கப்பட்டு இருட்குகையில் அடைக்கப்பெற்று ஏற்கனவே அடைக்கப்பெற்றவரோடு தம்மையும் விடுவித்துக் கொண்டது. தருமிக்குப் பொற்கிழியளிக்க "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாடலை இறைவனார் இயற்றித் தந்ததுகுறித்து; "நன்பாட்டுப் புலவனுய்ச் சங்கமேறி, நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளிணைக்காண்" எனத் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரத்தும், "பொதியப்பொருப்பன் மதியக்கருத்தினைக், கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ்கூறிப், பொற்குவைவருமிக் கற்புடனுதவி" என்று கல்லாடத்தும் நக்கீரனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் இல்லாமலே கூறப்பட்டுள்ளது: ஆனால், நக்கீரரையும் "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாசுரத்தையும் உள்படுத்தி முதன்முதலிற் கூறப்பட்டிருப்பது, பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டினதாக ஒரு சாராராம் கருதப்படும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்திலே தான்: திருமுருகாற்றுப்படையை நக்கீரனாரியற்றியது குறித்த வரலாறும் அத்திருவிளையாடற்புராணத்தே காணப்படினும், அப்பாடல்கள் இடைச் செருக்கெனத் தோன்றுமாறு அமைந்துள்ளன: பதினேந்தாம் நூற்றாண்டினராகக் கூறப்படும் அருணகிரிநாதருடைய வாக்கில் "கீரனுக்குந்து" ** உலகமுலப்பவென்று னருளா லளிக்குகந்த பெரியோனே", "மலைமுகஞ் சுமந்த புலவர் செஞ்சொல்கொண்டு வழிநிறந்த செங்கை வடிவேலா" என்ற இடங்களில் திருமுருகாற்றுப்படையியற்றிய வரலாற்றைச் சிறிது காணலாம். பின்னிட்ட நூல்களில் இவை பல விடத்துக் காணப்படுகின்றன. இவை களைப்பற்றியாராயின், நக்கீரனாரின் பெருமையை மிகுத்தவேண்டுமென்று விரும்பியவரின் புனைந்துரையே யாகும் இவை யென்பது பெறப்படும்.

நூல்.

முருகக்கடவுளின் அருளைப்பெற்ற ஒருவன், அக்கடவுளினிடத்து ஆற்றப்படுத்தக் கருதியவனைநோக்கி, 'நீ துமரக்கடவுளின் சேவடியைப் படரும் உள்ளத்தோடு அவனைநோக்கிச் செல்லவிரும்பினால், உன்கருத்துஇது நிறைவேறும்' என்று முதல் 66 - அடிகளாற் கூறுகின்றான்.

உலக முவப்ப வலனோர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஓவற விமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரோளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன் தாள்
5. செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்

(இதன்பொருள்.) (1) உலகம் உவப்ப-உலகத்துவாமும் உயிர்கள் மகிழும் படி, ஏர்பு - எழுந்து, வலன் திரிதரு - (மகாமேருவை) வலமாகச் சுற்றுகின்ற, (2) பலர்புகழ் - (தனது ஒளியால் காட்சியின் பயனைக்கொள்வார்) பலரும் புகழ்கின்ற, ஞாயிறு - சூரியன், கடல் கண்டாஅங்கு - கடலினிடத்தே கண்டாற்போல, (3) ஓ அற இமைக்கும் - (கட்புலன் சென்று) தங்குதல் இல்லையாகுமாறு இமைத்துப்பார்த்தற்குக் காரணமானதாகி, சேண் விளங்கு - நெடுந்தூரஞ் சென்று பிரகாசிக்கின்ற, அவிர் ஒளி - விளங்குகின்ற ஒளியினையும், (4) உறுநர் தாங்கிய - (தன்னைச்) சார்ந்தவர்களைத் (தீவினையைப்போக்கித்) தாங்கின, மதன் உடை - அறியாமையை யுடைத்தற்குக் காரணமான, நோன் தாள் அவலிய தாளினையும், - (5) செறுநர் தேய்த்த - அழித்தற்கு உரியவரை யழித்த, செல் உறழ் - இடியோடு மாறுபட்ட, தட - பெருமையை யுடைய, கை - கையினையுமுடைய, (6) மறு இல் கற்பின் வாள் நுதல் கணவன் - சூற்றில்லாத கற்பினையும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுமுடைய ளான தெய்வயானையாரின் கணவன், - (எ-று.)

நான்குதொடர்களால் முருகக்கடவுளின்சிறப்பைத் தெரிவிக்கக் கருதிய ஆசிரியர் முதற்கண் கூறிய தொடராகும், இது. இத்தொடரால் முருகக் கடவுளின் தோற்றப் பொலிவைக் கூறுகிறார்.

(3) ஒளியினையும் (4) தாளினையும் (5) கையினையுமுடைய (6) கணவன் என்க. மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன் என்பது, இங்கே முருகனென்றும் பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது; இப்பெயரை முற்கூறியது, படைத்தற்கும் காத்தற்கும் உரிமை தோன்ற.

1-3: சூரியன் எழுந்து மேருவை வலமாகத் திரிகின்றனென்பதை, “ஞாயிறுபோற்றுகும்...மேருவலன் திரிதலான்”. என்னுஞ் சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துப்பாடலாலும் உணர்க. ஞாயிறு உலகத்துப்பலராலும் புகழப்படுமென்பதை; “முந்நீர் மீயிசைப் பலர்தொழத் தோன்றி, யேமுற விளங்கிய சுடர்,” “தயங்கு திரைப்பெருங்கட லுலகுதொழத் தோன்றி, வயங்குகதிர் விரிந்த வுருகெழுமண்டிலம்”, “பலர்புகழ் ஞாயிறு படரினல் லதை” என்பவற்றாலு முணரலாம். கண்டாங்கு என்ற உவமம், தொழிலும் வண்ணமும் பற்றிவந்தது; ஞாயிறு இருளைக் கெடுக்குமாறுபோலத் தன்னை மனத்தால் தியானிப்பார்க்கு முருகக்கடவுள் மாயையைக் கெடுப்பானென்பது தோன்றக் கூறியதனால் தோழிலுவமமாயிற்று: (1) உவப்பஏர்புதிரி தரு (2) ஞாயிற்றைக் கடற்கண்டா அங்கு (3) அவிரும் ஒளி என்று இவ்வுவ

மையில் முடிபு காண்க. கன்னியம்முள்ளிநாங்குபுலனால் நோக்குவார்க்குக் கடலிற் பசுமையும் ஞாயிற்றின் செம்மையும்போல மயிலிற் பசுமையும் திருமேனியின் செம்மையுமுடையவனென்பது தோன்றக் கூறியதனால், வண்ணவுலமமும் ஆயிற்று. ஞாயிற்றைக் கடற்கண்டாங்கு சேண்விளங்கு ஒளியென இந்த உலமையில் முடிபு காண்க. “மாக்கடனிவந்தெழு செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை” என்பது, புறநானூறு. ஓவுதல் - தங்குதல். இமைத்தல் - கண்ணிமைகளிரண்டினையும் குவித்தல். ஒளியின் மிகுதியால் கண்ணை மலர்த்தினபடியே காணமுடியாது இமைத்துப்பார்க்கும்படி முருகக்கடவுளின் திருமேனி ஒளிவிள்கியிருக்கு டுமன்க. இனி, ஓவு அற - ஒழிதலில்லாமல், இமைத்தல் - விட்டுவிளங்குதலென்பாருமுளர். உலகம் என்பது - இங்கே ஆகுபெயராய், உலகத்திலுள்ள சீவான்மாக்களை யுணர்த்தும். வலன் - வலம் என்பதன்போலி. ஏர்பு - செம்பு என்னும் வாய்பாட்டு வீனையெச்சம். வலனோர்பு என்பதை வலன் நேர்பு என எடுத்து, நேர்பு - நேராக என்பாருமுளர். ஓ என்பது - ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய முதனிலைத் தொழிற் பெயர். ஓவு அற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி - ஒழிவில்லாமல் [எக்காலத்தும்] விளங்குவதாகி, வாக்கு மனங்கனையும் கடந்த தூரத்திலே விட்டு விளங்காநின்ற ஒளி: சூரிய சந்திரருடைய ஒளிசெல்லாமல் இயல்பான ஒளியையுடைய நாட்டிலே அகமும் புறமுமாகி விட்டுவிளங்காநின்ற ஒளியெனினுமாம். முதலடி ஆசிரியத்துள்ளே பிறதனை விரவி வருதற்கும், தாஅவண்ணத்திற்கும் மேற்கோளாம்: தாஅவண்ணம் இன்னதென்பதை “தாஅவண்ண, மிடையிட்டுவந்த எதுகைத்தாகும்” என்பதனாலறிக.

4.—செறுநர், ந் - பெயரிடைநிலை, மதன்=மதம்: இலக்கணியால், அறியாமையைக் காட்டும்: அக்காரமமகாரங்களாகிய செருக்கு என்றலும் உண்டு. நோன் - வலிமை. உடை தாள் - வீணைத்தொகை. மதனுடை - அழகையுடைய எனினுமாம்: இப்பொருளில், உடை - உடைய என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தின் விகாரம். 5.—செறுநர் - (தனது அருள்வழி நில்லாது) மாறுபட்டவருமாம். செறுநரைத் தேய்த்தலில் கைக்கு இடி உவமையாம். இனி, செல் - மேகமெனக்கொண்டு, தன்னையடைந்தார்க்கு உதவுவதால்வந்த உவமையெனக் கூறுதலுமுண்டு: இது, பயனுவமம் 6.—மறு இல் கற்பு - அறக்கற்பு: மறக்கற்பு அறக்கற்பு எனக் கற்பில் இருவகையுண்டு: மறக்கற்பு - சீறிய கற்பென்றும், கொடுங்கற்பு என்றும் கூறப்படும்: (இக்கற்பு-சிலப்பதிகாரத்தின் கதாநாயகனாகிய கோவலனுடைய மனைவி கண்ணகிபாற் காணப்பட்டது.) அறக்கற்பு-ஆறியகற்பென்றும், அருட்கற்பென்றும் கூறப்படும்: (இது - ராமாயண கதாநாயகனாகிய ஸ்ரீராமனுடைய மனைவி சீதைபாற் காணப்பட்டது.)

கார்கோண் முகந்த கமஞ்சுன் மாமழை
வாள்போழ் விசம்பில் வள்ளுறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறுங் கானத்து

10. இருள் படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்து உருள்பூர் தண்டார் புரளு மார்பினன்.

(இ - ள்.) (7) கார்கோள் முகந்த - கடலிலே முகந்ததனாலான, கமம் குல் - நிறைவினையுடைய கருவினைக்கொண்ட, மா மழை-கருமையையுடைய மேகமானது, (8) வாள் போழ் விசம்பில் - சந்திரகுரியர்கள் (இருளை) நீக்குகின்ற ஆகாயத்தினிடத்தே, வள் உறை - பெருமையையுடைய நீர்த்துளியை, சிதறி - (முற்பட) வீசி, (9) தலைப்பெயல் தலைஇய-(கார்காலத்து) முதற்பெயலைச்சொரிந்தவிட்ட, தண் நறுங் கானத்து-குளிர்த்தருமணமுள்ள காட்டினிடத்தே, (10) இருள் பட பொதுளிய பருஅரை மராஅத்து-இருட்சியுண்டாகத் தழைத்த பருத்த அடியையுடைய செங்கடம்பினது, (11) உருள் பூ - தேருருள்போன்ற[வட்டமான]பூவால்தொடுக்கப்பட்ட, தண் தார்-குளிர்த்தமலை, புரளும் - அசையப்பெற்ற, மார்பினன் - மார்பையுடையவன்,— இத்தோடரால் முருகக் கடவுளின் தோற்றப்பெரலவைக் கூறுகிறார்.

(7) மழை (8) சிதறித் (9) தலைஇய கானத்து (10) மராஅத்து (11) பூ தார் புரளும் மார்பினன் என்று முடிபுகாண்க. இவ்வடிகள், முருகக்கடவுள் கடப்பம்பூமாவையணிந்துள்ளமையைக் கூறும். மேகம் கடலின்நீரை முகந்து கருக்கொண்டு பின்பு மழையாகப்பெய்யுமென்று கூறுவது, கவிசமயம்: “முழங்கு கடன்முகந்த கமஞ்சுன்மாமழை” என்றதுங் காண்க. மேகம் மழை பொழிதலாற் குளிர்த்த பூத்து நறுமணம்வீசுகின்ற காட்டினிடத்துத் தோன்றுஞ் செங்கடம்பின்பூமாவையை முருகக்கடருள் அணிந்துள்ளன னென்க. மார்பில்தார் போகத்திற்குஉரியதுஎன்பார்: இதனைமுற்கூறியது, கீழ் (6) ‘வாணுதல் கணவன்’ என்றதனோட்கி. கடம்பு கார்காலத்து மலர்வதென்பதும், அதன்மலர் முருகக்கடவுட்கு உரியதென்பதும் “காரலர்கடம்பன்”, “கார் நறுங்கடம்பின்...முருகன்” என்பவை முதலியவற்றாற்பெறப்படும்.

7.—கார்கோள் - காரினால் [மேகத்தினால்] கொள்ளப்படுதலையுடையது: கடல்: வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை: இதனை, ஆகுபெயரென்பர், நச்சினுர்க்கினியர். கமம் - நிறைவுப்பொருளையுணர்த்தும் உரிச்சொல். 8.—வாள் - ஒளி: இச்சொல், ஆகுபெயராகி, ஒளியைத்தருஞ் சூரியசந்திரரை யுணர்த்திற்று. வாள் போழ் விசம்பின் வள் உறை சிதறி என்பதற்கு - (சந்திராதித்தருடைய) ஒளியைப் போழ்த்து [நீக்கி] ஆகாயத்திலே வளவிய துளிகளைச் சிந்தி என்றமாம். 9.—தலைதல் மழைபெய்து விடுதலென்ற பொருளதாதலை “தலையெலன்பது மழைபெய்து விடுதல்”. என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. இனி, தலைஇயஎன்பதற்கு; தழைத்தஎன்று உரைப்புருமுள். (10) பொதுளிய - நெருங்கியஎனினுமாம். பருமை+அரை=பராரை: மருஉமுடிபு. உருள்பூ - உவமைத்தொகை: இனி, வினைத் தொகையாக்கி, உருண்டபூ அல்லது உருளும்பூஎன விரித்தலுமாம். உருள் போன்ற [திரண்ட] தார் என்று கூட்டுதலும் ஒன்று.

- மால்வரை. நிவந்த சேனையர். வெற்பில்
கிண்கிணி கவைஇய வொன்செஞ் சேறடிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுசப்பிற் பணைத்தோள்
15. கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்
பல்காசு நிரைத்த சில்கா மல்குல்
கைபுணர் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்
நாவலொடு பெயரிய பெரலம்புனை யவிரிமைச்
சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித்
20. துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச்
செங்கால் வெட்சிச் சேறிதழிபு
பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித்
தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகந் தையுந் தேங்கமழ் திருநுதன்
25. மகரப் பகுவாய் தாழமண் னுறுத்துத்
துவர முடித்த துகளறு முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருந்தகட்டு
உளைப்பூ மருதி னொள்ளின ரட்டிக்
கிளைக்கவின் மெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்பு
30. இணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக
வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்
நுண்பூ னாகந் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குற டுரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேங்கமழ் மருதினர் கடுப்பக் கோங்கின்
35. குவிமுகி முளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்
வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர
வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக்
கோழி யோங்கிய வென்றடு விறற்கொடி
வாழிய பெரிதென் தேத்திப் பலருடன்
40. சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச்
குரர மகளி ராடுஞ் சோலை
மந்தியு மறியா மரன்பயி லடுக்கத்துச்
சுரும்பு முசாச் சுடர்பூங் காந்தட்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்

(இ - ள்.) (12) மால் வரை நிவந்த - பெருமையையுடைய மூங்கில்
வளர்ந்த, சேண் உயர் - தேவருலகனவாக வுயர்ந்துள்ள, வெற்பில் - மலை
யிலே, - (13) கிண்கிணி கவைஇய ஒன் செம் சிறு அடி-சிறுசதங்கை சூழ்ந்த
ஒள்ளிதாடிய சிவந்த சிறிய அடியிணையும், (14) கணை கால்-திரண்ட காலின்

பும், வாங்கிய நுசுப்பின் - வளைந்தகைகின்ற இடையினையும், பனை தோள் -
 பெருமையையுடைய தோளினையும், (15) கோபத்து அன்ன தோயா பூந்
 துகில் - இந்திரகோபத்தை [பட்டுப்பூச்சியை] யொத்த நிறம்படியாத [இயல்
 பான சிவப்பாகிய] பூத்தொழிலினையுடைய பட்டாடையையும், (16) பல்
 காச நிறைந்த சில் காழ் அல்குல் - பலமணிகள்கோத்த ஏழுவடமாகிய
 மேலையை யணிந்த இடையினையும், (17) கை புனைந்து இயற்றா கவின்
 பெறு வனப்பின் - (ஒருவருடைய) கையினும் சிறப்பித்துப் பிறப்பியாத
 [தெய்வத்தன்மையான] அழகை(த் தமக்கு இயற்றுகையாக)ப் பெற்ற அழகினை
 யும், (18) நாவலொடு பெயரிய பொலம் புனை அவிர் இழை - நாவலொடு
 அடுத்துப் பேர் பெற்ற [சாம்பூநதமென்ற] பொன்னாற்செய்யப்பெற்று விளங்
 குகின்ற ஆபரணத்தையும், (19) சேண் இகந்து விளங்கும் செயிர் தீர் மேனி-
 சேய் நிலத்தை [வெகுதூரமான இடத்தை]க் கடந்து விளங்குகின்ற குற்றந்
 தீர்ந்த வடிவையுமுடைய, (20) துணையோர் - தோழியார், ஆய்ந்த - நன்
 றென்று ஆராய்ந்த, இணை - கடை யொத்த, ஈர் ஒதி - நெய்ப்பிணையுடைய
 மயிரிலே, (21) செங்கால் வெட்சி - சிவந்ததானையுடைய வெட்சியின், சிறு
 இதழ் - சிறியமலர்களை, இடை இடிபு - நடுவிலே (விடு பூவாகச்) சிதறி,
 (அதற்கு நடுவே), (22) பைந் தாள் குவளை தூ இதழ் கிள்ளி - பசிய தண்
 டினையுடைய குவளையினது தூய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டு, (23) தெய்வ
 வுத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைத்து - தெய்வவுத்தியொடு வலம்புரிவடிவா
 கச்செய்த தலைக்கோலத்தையும் (வைத்தற்குஉரிய) இடத்தே வைத்து, (24)
 திலகம் தைஇய தேம் கமழ் திரு நுதல் - திலகமிட்ட மணம்நாறுகின்ற அழ
 கினையுடைய நெற்றியினிடத்தே, (25) மகரம் பரு வாய் - சுருவினது அங்
 காந்த வாயாகப்பண்ணின தலைக்கோலத்தை, தாழ - தங்குமாறு, மண்ணு
 றுத்து - அலங்கரித்து, (26) துவர முடித்த துகள் அறும் முச்சி - (வோண்டு
 வனகட்டி) முற்ற [செவ்வனே] முடித்த குற்றம் அறுகின்ற கொண்டை
 யிலே, (27) பெரு தண் சண்பகம் - பெரிய குளிர்த்த செண்பகப்பூவை,
 செரிஇ - செருகி, - கரு தகடு - கரிய புறவிதழினையும், (28) உளை - (மேலில்)
 துய்யினையுமுடைய, பூ - மலர்களைக்கொண்ட, மருதின - மருதினது, ஒன்
 னணர் - ஒள்ளிய பூக்கொத்துக்களை, அட்டி - (அதன்மேலே) இட்டு, (29)
 கீழ் நீர் கிளை கவின்று எழுதரு - நீர்க்கீழுள்ள (பச்சென்ற) கிளையினின்று
 அழகு பெற்று மேலேபோந்துதோன்றுகின்ற, செவ் அரும்பு - சிவந்த
 அரும்பை, (30) இணைப்பு உறு - கட்டுதலுறுகின்ற, பிணையல் - மாலையை,
 வளைஇ - (கொண்டையை) வளையச்சுட்டி, - துணை தக - (தம்மில்) ஒத்திருத்
 தற்குப் பொருந்த, (31) வள் காது - வளவிய காதிலே, நிறைந்த - நிறைய
 இட்ட, பிண்டி ஒன் தளிர் - அசோகினது ஒள்ளிய தளிர், (32) நண் பூண்
 ஆகம் - நுண்ணியபூணையுடைய மார்பிடத்தே, திளைப்ப - அசையாநிற்க, -
 திண் காழ் (33) நறுந் குறடி - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய நறிய சந்தனக்
 கட்டையை, உரிஞ்சிய - தேய்த்த, பூந் கேழ் தேய்வை - பொலிவினைக்
 கொண்ட நிறத்தினையுடைய குழம்பை. [சந்தனக் குழம்பை]. (34) தே கமழ்

மருது இணர் கடுப்ப - மணக்கம்முகின்ற மருதம்பூவை யப்பினாலொப்ப,
கோங்கின் (35) குவி முகிழ் இள முலை கொட்டி - கோங்கினது குவிந்த
அரும்பையொத்த இளமுலையிலே யப்பி, — (அந்தச் சந்தனக் குழம்பின் ஈரம்
புலர்வதற்கு முன்னே), விரி - மலர்ந்த, மலர் - மலர்களை யுடைய, (36)
வேங்கை - வேங்கைப் பூவினது, நுண் தாது - நுண்ணிய தாதினையும்,
அப்பி - (அதன்மேலே) அப்பி, (இவ்வாறு அலங்கரித்ததனால்), காண்வர -
அழகு பொருந்த, — (37) வெள்ளின் குறு முறி கிள்ளுபு தெறியா - விளவி
னது சிறியதளிரைக் கிள்ளி (ஒருவர் மேலொருவர்) தெறித்து, (38) 'கோழி
ஒங்கிய - கோழியி னுருவத்தை (தன்னைடத்தே) கொண்டு உயர்ந்துள்ள,
வென்று அடி விறல் - வஞ்சியாது எதிர்நின்று அடுகின்ற வெற்றியைத் தெரி
விக்கின்ற, கொடி - கொடி, (39) பெரிது வாழிய - நெடுங்காலம்
வாழ்வதாக, என்று - என்று சொல்லி, ஏத்தி - வாழ்த்தி, (41) சூர் அரமகளிர்
(39) பலர் - கொடுமையை யுடைய தெய்வமகளிர் பலர், உடன் - ஒருசேர (க்
கூடி), (40) சீர்திகழ் சிலம்பகம் சிலம்ப - சீர்மை விளங்குகின்ற மலையினிட
மெல்லாம் பிரதித்தொணி யெழும்பும்படி, பாடி - பாடிக்கொண்டு, (41) ஆடும் -
ஆடுதற்கு இடனா, சோலை - சோலையைக்கொண்ட, — (42) மந்திடம் அறியா
மரன் பயில் அடுக்கத்து - (மரமேறுதற் றொழிலிற் சிறப்பையுடைய) குரங்கு
களும் (மரங்களின் நீட்டத்தால்) ஏறியறியாத மரங்கள் நெருங்கின பக்கமலே
யிடத்து நின்ற, (43) சுரும்பும் மூசா - சுரும்பினமும் மொய்க்காத, சுடர் பூ -
நெருப்புப்போலும் பூவினையுடைய, காந்தன் - செங்காந்தளினது, (44) பெரு
தண் கண்ணி - பெரிய குளிர்ந்த கண்ணியை, மிலைந்த - குடிய, சென்னி
யன் - திருமுடியையுடையவன், — (எ - று:)

12-44:—இவ்வடிகளால் முருக்கடவுள் அடையாளப்பூமலையை
யுடையவனாதலைக் கூறினான்: காந்தன் முருக்கடவுட்கு அடையாளப்பூவாதலை
“வெறியாட்டயர்ந்த காந்தனும்” என்பதனாலும் அறியலாம். அடையாளப்பூ -
ஒருவர்க்கே யுரிய பூ என்பார்: போர்மேற் செல்வோர் மதினீ வளைப்போர் முத
லியோர் குடும் தும்பை கொச்சி முதலிய மலர்களும், அடையாளப்பூ என்
தற்கு ஏற்றனவே.

13 - 19:—‘செஞ்சேரடி’ முதல் ‘மேனி’ வரையிலுமுள்ளன, (20)
‘துணையோர்’ என்பதற்கு அடைமொழி: (41) குரமகளிர்க்கு அடைமொழி.
யாக்குவாரு முளர். (12) வெற்பிலுள்ள (42) அடுக்கத்து: (41) குரமகளிர்
ஆடும் சோலையை யுடைய (42) அடுக்கத்து என்க.

(20) துணையோர் (தாம்) ஆய்ந்த ஓதியிலே (21) வெட்சிச்சேரிதழை
யிடையிட்டு, (22) பைந்தாட்டுவனையிதழைக்கிள்ளி இட்டு (23) வலம்புரிவயின்
வைத்து, (24) திருநதலில் (25) மகரப்பகுவாய் தாழப்பண்ணி, (26) முச்சி
யில் (27) சண்பகஞ்செரி இ; (28) மருதின் இணர் அட்டி, (29) செவ்வரும்பு
(30) இளைப்புறுபிணையல் வளைஇ, (31) காதுநிறைந்த பிண்டித்தளிர் (32)
ஆகத்துத்தினையாநிற்கையில் (33) தேய்வை (35) இளமுலைகொட்டி, (36)

வேங்கைத்தாது அப்புதலாலேகாண்வர, (37) வெள்ளிலிங்குமுறியை ஒருவர் மீது ஒருவர் (தெறிப்பர்: அங்கனம்) தெறித்து, (38) கொடி (39) ஏத்தி, பலருடனே (40) பாடி (41) சூரமகளிர் ஆடப்பெற்றது சோலை யென்க. அவ்வண்ணமான சோலையைக்கொண்ட (42) அடுக்கத்திலுள்ள (43) காந்தளின் (44) கண்ணியை (முருகக்கடவுள்) மிலைத்துள்ளானென்க. வெட்சிச்சீறிதழை ஒதியினிடை வீடுபுவாகத்தாவதலும், அதனிடையே குவளையிதழைக்கிள்ளியிடுதலும், தெய்வவுத்திவலம்புகிளை உரியவிடத்தே வைத்தலும்; நுதலில் மகரப்பருவாயைத்தங்கப்பண்ணுதலும், முடித்தமுச்சியிற் சண்பகஞ்செருகுதலும், செருகிபசண்பகத்தின்மேலே மருதின் பூங்கொத்துக்களையிடுதலும், செவ்வரும்புப்பிணையலை அந்தமுச்சியிலேவளையவைத்தலும், இருகாதினும் தன்னி லொப்பப் பிண்டித்தளிரையிட்டுகிறைத்தலும், சந்தனத்தேய்வையை மூலையில் அப்புதலும், அப்பியசந்தனக்குழம்பினிமீது வேங்கைத்தாதையப்புதலும்; அரமகளிர்க்குத் துணையோர் [தோழிப்பெண்கள்] செய்த அலங்கரிப்பு ஆகும்: இனி. சூரமகளிர் பலர் உடன்கூடித் தம்மில் செய்துகொண்ட அலங்கரிப்பு என்றலும் ஒன்று. இவ்வண்ணம் அரமகளிரின் அலங்கரிப்பினியற்கையை இனிதுஎடுத்துக்கூறியது, மிகவும்பாராட்டற்குரியது. இங்கனம் அலங்கரிக் கப்பெற்ற அரமகளிர் பலர் ஒருவர்மீது ஒருவர் வெள்ளிலிங்குமுறியைக் கிள்ளித்தெறித்தவண்ணம் கொடியையேத்திப் பாடி யாடுவரென்று மலைச் சோலையின்தன்மையைக்கூறியவாறு. வெள்ளில் முறியைக் கிள்ளி ஒருவர்மீது ஒருவர் தெறித்தல், விளையாட்டு வகைபோலும். 'உள்ளுபு தெறியா' என்று பாடங் கொண்டு, பிள்ளையாரின் சீர்பாதங்களை யுள்ளித் தெறித்தனரென்று கூறுவதும் உண்டு.

12.—வரை-கணு: கணுக்களையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகு பெயர். இனி, வரை - மலையுச்சியெனக்கொண்டு, மால் வரை சிவந்த வெற்பு என்பதற்கு, திருமால் போலுங் குவடுக ளோங்கிய வெற்பு என்றுமாம்: “மாயோனன்ன மால்வரைக் கவாஅன்” என்ற நற்றிணையும் காண்க. 13.—கவைஇய - கட்டிய என்று கூறுவாருமுளர். 14.—பனைத்தோள் - மூங்கில்போலுந் தோளுமாம். 15.—துகில்-துகலமென்ற வுடசொல்லின் திரிபென்பர்: வெண்பட்டு என்றுபொருள்: அச்சொல் தமிழ்மொழியில் வரும்போது வெண்மை நிறமுள்ள பட்டிற்கும் செந்நிறமுள்ள பட்டிற்கும் பொதுவாக வழங்கும். ‘கோபத்தன்ன’ என்ற உவமானத்தால், இங்கு, துகில் - செந்நிறப்பட்டா டையை. யுணர்த்திற்று. தெய்வத்தினுணையால் தானே சிவந்திருத்தலால், துகிலுக்கு ‘தோயா’ என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 16.—காழ்-வடம்: மேகலை ஏழுவடமுடைய தாதலால், அதனை ‘சில்காழ்’ என்றார்: (பல்காழ் என்றும் மேகலைக்குப் பெயர்வந்துள்ளது.) “என்கோவைகாஞ்சி யெழுமுகோவைமேகலை, பண்கொள்கலாபம்பதினாறு-கண்கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று” என்றது காண்க, என்கோவைமேகலை பென்றும் சொல்வது உண்டு. மேகலையென்

பது, காஞ்சிமுதல் விரிகிசையீறாக உள்வவற்றிற்குப் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். 17.—அலங்கரித்துப் பிறப்பிக்கும் அழகுபோலஅன்றி, தெய்வத்தன்மையால் இயல்பாகப்பெற்ற அழகையுடைமையால், ‘கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறுவனப்பு’ எனப்பட்டது. 18.—நாவலுக்கு ஜம்புவென்று ஒருபெயர்; ஜம்பூத்வீப மென்று பெயர்பெறுதற்குக் காரணமான ஜம்பு [நாவல்மரத்தின் பழச்சாற்று] நதியினின்று பொன் தோன்று மென்ற நூற்றொள்கைப்பற்றி, சிறந்த ஒரு வகைப்பொன்னுக்கு ஜாம்பூநத மென்றுபெயர்; இச்சொல்லுக்கு ஜம்பூநதியின் சம்பந்தமுள்ளதென்று பொருள்: அந்தப்பொன்னை ‘நாவலொடு பெயரிய பொலம்’ என்றார்: இந்தப்பொன் சிறந்த தாதலை “பொன்னுக்குச் சாம்புநதம்” என்ற, திருவள்ளுவமாலையாலும் அறியலாம். இழை - மணிக ளிழைத்துச்செய்யப்பெற்ற அணி. பெயரிய - பெயரென்னும் பெயரினடி யாகப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். பொலம் - பொன்னென்பதன்திரிபு.

21, 22:—செங்கால்வெட்சி - “செங்கால்வெட்சியு நரந்தமுநாகமும்” என்றது காண்க. சீறிதழ் - சிறியஇதழையுடையது: பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. சிறுமை+இதழ்: சீறிதழ்: சிறுமை யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆகிரீண்டது: சேறடிஎன்பதும் இவ்வாதே, வெட்சிப்பூக்களை ஒதியிடையில் விடுபுவாகத்தூவி அவற்றின்நடுவே குவளைப் பூவிதழ்களைக் கிள்ளியிட்டனரென்க. விடுபு - கீட்டாத பூ: பூக்கள் - விடுபு தொடைப்பூ கட்டுப்பூ என மூவகைப்படு மென்பர். வெட்சிமலரின் சிறிய இதழிடைையில் குவளைப்பூவைக் கிள்ளியிட்டனரென்று கூறினருமுளர். 23:—தெய்வவுத்தி - தெய்வத்தின்பெயராத் ‘சொல்லப்படுந் தலைக்கோலம்’ [உத்தி - சொல்.] அது, சீதேவியெனப்படுந் தலைக்கோலம். வலம்புரி என்ப தும் தலைக்கோலத்தைச் சேர்ந்ததே: இதற்கு - வலம்புரிச்சங்கீதம்முத்து மாலையென்றும், நந்தியாவட்டப்பூஎன்றும் உரைத்தாருமுளர். தெய்வவுத்தி யும் வலம்புரியும் கூந்தலில் அணியப்படுதலை “தெய்வவுத்தியொடு செழுநீர் வலம்புரி...மையீரோதிக்கு மாண்புறவணிந்து” என்பதனாலும் அறியலாம். 25:—பருவாய் - பிளந்த [கிறந்துள்ள] வாய்: மகரப்பருவாய் - மகரத்தின் [சுருமீனின்] கிறந்துள்ள வாய்போற்செய்த ஓரணி: அன்மொழித்தொகை. இதுவும் தலைக்கோலத்தைச் சேர்ந்ததே. இவ்வணி நெற்றியிலணியப்படுதலை, “எறிமகரவலயமணி திகழ்நதலியர்” என்ற பரிபாடலாலும் அறிக. 27-28:— கருந்தகடு உளை என்பன - பூவிற்குஎற்ற அடைமொழி: கருந்தகட்டுளைப்பூ என்றது - மருத் மரத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. இணர்என்று வருவதால், இவ்வாறு கூற்றேண்டுவதாயற்று. உளைப்பூ - (பிடரிமயிர்போல்) விரிந்தபூ என்று ஒருரை. 29.—கிளை - பச்சென்று கிளைப்பது: ஆகவே, புதிதாகத் தோன்றிய பச்சரும்பு என்று உரைத்தலு முண்டு.

33 - 34: சந்தனத்தேய்வை, நிறத்தினால் மருதின்இணரையொத்திருக் கும். 36:—காண்-காட்சி, அழகு: முதனிலத்தொழிற்பெயர். 38:—வென்

றதெல்-வஞ்சியாது எதிர் நின்றதெல்: இதனை என்று அடி என்று படித்
தற்கும் இடனுண்டு: என்று - எதிர்த்துநின்று, அடி - கொல்லுகின்ற என்க.

42:—மந்தியும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு: இனி, மந்தனை [சனியை] மக
ஞைவுடைமைபற்றிச் சூரியனுக்கு மந்தியென்றுஒருபெய ருள்ளதனால், (செறி
லினால்)சூரியன்கதிர்கள்நுழைந்தறியமாட்டாத மரங்கள்கெருங்கியுள்ள அடிக்
கத்து எனினுமாம்: “வெயினுழைபறியாக் குயினுழைபொதும்பர்”, என்றது
இவ்வு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 43:—‘தேவர்கள் அணியும் மலர்களில் வண்டு
கள் மொய்க்கா’ என்ற தூற்கொள்கைபற்றி, ‘சுரும்புமுசாப்பூங்காந்தன்’ என்
றார். சுடர் - நெருப்புக்குஆகுபெயர்: சுடர்ப்பூ - உவமைத்தொகை.

(13)அடியினையும் (14)கால்முதலியவற்றையுமுடைய (20) துணையோர்
ஆய்ந்த ஒதியிலே (21) இடையிட்டி (22) கிள்ளி (23) வைத்து (25) தாழ் மண்
னுறுத்து (27) செரிஇ (28) அட்டி (30) வளைஇ, (32) தினையாநிற்க (35)
கொட்டி (36) அப்புதலாலே காண்வர, (41) சூரமகளிர்: (39) பலருடன்
(37) தெறித்து: (39) எத்தி (40) பாடி (41) ஆடுஞ்சோலையைக்கொண்ட(42)
அடுக்கத்துத்தோன்றும் (43) காந்தனின் (44) கண்ணியை மிலைந்த சென்னி
யனென்க. (41) சூரமகளிர் (20) துணையோர் (39) பலருடனே (40)
பாடி (41) ஆடுவென இயைத்துக்கூறுதலும் ஒன்று.

45. பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்க உள்புக்குச்
சூர்முத றடிந்த சுடரிலே நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பின் பிறழ்பல் பேழ்வாய்
சுழல்விழிப் பசங்கண் சூர்த்த நோக்கின்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்

50. பெருமுலை யலைக்குங் காதின் பிணர்மோட்டு
உருகெழு செலவி னஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கொடுவிரற்
கண்டொட் டுண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்டொடித் தடக்கையி னேந்தி வெருவர

55. வென்றடு விறற்களம் பாடித் தோள்பெயரா
நிணந்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க
இருபே ருருவி நெருபே ரியாக்கை
அறுவேறு வகையி னஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழினர்

60. மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து
எய்யா நல்லிகைச் செவ்வேற்-சேஎய்

(இ - ள்.) (45)பார் முதிர் பனி கடல் - பூமியைச் சூழ்ந்த குவிரச்சியை
புடைய சமுத்திரம், கலங்க - (தன்) நிலைகுலையும்படி, உள் புக்கு - உள்ளே
புகுந்து, (46) சூர் முதல் தடிந்த - சூரபத்மாவாகியதலைவனைக்கொன்ற, சுடர்

இலை நெடு வேல் - எரிகின்ற இலைத்தொழிலையுடைய நெடியவேலாலே, - (47) உலறிய கதுப்பின் - (எண்ணெய்பெய்தவின்மையாற்) காந்த மயிரினையும், பிறழ் பல் - (வரிசையாகஒத்திராமல்) மாறுபட்டுள்ள பற்களையும், பேழ்வாய் - அங்காந்த வாயையும், (48) சுழல் விழி பசங்கண் - (கோபத்தாற்) சுழலுகின்ற விழியினையுடைய பசிய கண்களையும், ஞூர்த்த நோக்கின் - கொடுமையையுடைய பார்வையையும், (49) கழல் கண் கூடையொடு கடும் பாம்பு தூங்க (50) பெருமுலை அலைக்கும் காதின - பிதுங்கினகண்ணையுடையகோட்டானோடு கடிய பாம்பு தொங்குவதனால் பெரியமுலையளவுந் (தொங்கி அவற்றை) வருத்துகின்ற - காதுகளையும், பிணர் மோட்டு - சருச்சரையையுடைய உடலையும், (51) உரு கெழு செலவின் - (பார்த்தவர்) அஞ்சுதலைப் பொருந்துகின்ற நடையினையுமுடைய அஞ்சு வருபேய்மகள் - (கண்டார்க்கு) அச்சந்தோன்றுகின்ற பேயாகிய மகள், (52) குருதி ஆடிய கூர் உகிர் கொடு விரல் - இரத்தத்தையுடைய கூர்மையான நகங்கையுடைய வளைந்தவிரலாலே, (53) கண் தொட்டு - கண்களைத்தோண்டி, உண்ட - கழி முடை கரு தலை - மிக்க முடைநாற்றத்தையுடைய கரியதலையை, (54) ஒன் தொடி தட கையின் ஏந்தி - ஒள்ளியதொடியையுடைய பெருமையையுடைய கையிலேயெடுத்துக் கொண்டு, - வெருவர (55) வென்றுஅடு விறல் களம் பாடி - (அசுரார்க்கு) அச்சமுண்டாகுமாறு வஞ்சியாமலெதிரின்றுகொல்லுகின்ற வெற்றிக்களத்தைப் பாடியவண்ணம், தோள் பெயரா - தோளையசைத்து, (56) நிணம் தின் வாயள் - நிணத்தைத்தின்னுகின்ற வாயையுடையளாகி, துணங்கை தூங்க - துணங்கைக்கூத்து ஆட, - (57) இரு பேர் உருவின் ஒரு பேர் யாக்கை - மக்கள்வடிவும் விலங்கின்வடிவுமாகி, இரண்டுபெரியவடிவினையுடைய ஒன்றாகிய உடலை, (58) அறு வேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி - ஆறுகிய வேறுபட்ட கூற்றினால் அச்சந்தோன்ற மிக்குச்சென்று, (59) அவுணர் நல் வலம் அடங்க - (ரூபன்மாவொழிந்த மற்றை) அசுரரின் நல்ல வெற்றி இல்லையாம்படி, கவிழ் இணர் (60) மாமுதல் - கீழ்நோக்கின பூங்கொத்துக்கையுடைய மாமரத்தை, தடிந்த - வெட்டின, மறு இல் கொற்றத்து - குற்றமில்லாத வெற்றியினையும், (61) எய்யா நல் இணை - (ஒருவராலும்) அளந்தரியமுடியாத நல்லபுகழினையுமுடைய, செவ்வேல் சேஎய - சென்றிறவேலையுடையசேயினுடைய, (எ - று.)

இத்தொடரால், முருகக்கடவுளின் பகையொழிக்ருந் தன்மையைக் கூறினான்.

(46) வேலானே (60) தடிந்த என் இயையும். (47) கதுப்பினையும் பல்லையும் வாயையும் (48) கண்ணையும் நோக்கினையும், (50) காதினையும், மோட்டினையும், (51) செலவினையுமுடைய பேய்மகள் (53) தலையை (54) ஏந்தி (55) பாடி. (56) வாயளாய், (55) தோள்பெயரா (56) தூங்க [கூத்தாமொறு] (46) வேலானே (60) மாமுதல் தடிந்த (61) சேய்என்க. வேலால் மாமுதலைச் சேய் தடித்ததனால் பேய்மகள் நிணந்தின்வாயளாய்த் துணங்கைக்கூத்தாவென்க. (47) கதுப்பின் என்பதுமுதல் (51) செலவின் என்பது

வரையில் பேய்மகளுக்கு அடைமொழி. முருக்கடவுள் சூரபன்மாவுடன் பொருத போர்களத்துப் பிணந்தின்னவந்த பேய்மகள்—காய்ந்தமயிரையும், ஒழுங்கற்ற பல்வரிசையையும், பிளந்தவாயையும், சுழல்வழியையும், பசுங்கண்ணையும், கொடியபார்வையையும், கோட்டாளைப்பாம்புடனே, காதிலணியாகக்கொண்டு தொங்கவிட அக்காதுகள் வந்து அலைக்கும் முலையையும், சொரசொரப்பான, பருத்தஉடலையும் அச்சந்தரும் நடையையுமுடைய னென்க. அப்பேய்மகள் இரத்தத்தை அலைந்த கூருகிரையுடைய தையாலே போரில்விழுந்த தலையைக் கையிற்கொண்டு கண்ணைத்தோண்டி யுண்டு நிணந்தின்னவாயளாய்க் களம்பாடித் தோளைப்பெயர்த்து அங்குத் துணங்கையாடுவொன்க.

45:—பார் - பாரையுமாம். பனிக்கடல் பாரையைநிரம்பப்பெற்றுள்ள தென்க. 48:—பசுங்கண், சினத்தைத் தெரிவிக்கும்: “பைங்கணரவம்” என வருதலுங் காண்க. சூர்த்த-இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்: சூர்த்தமெனப்பிரித்து-நடுக்கமென்றுகொள்வாருமுளர். 49:—கூகைக்குக் கண் பிதுங்கித்தோன்றுவது இயற்கையாதலால், ‘கழல்கட்கூகை’ என்றார்: “கழல்கட்கூகைகுழறுசூரல்” என்பது, பதிற்றுப்பத்து. கழற்கண் என்று பாடமாயின், கழற்சிக் காய் போன்ற கண் என்னலாம். 50.—மோடு - வயிறுமாம். 50, 51: பிணர் மோட்டு உரு என்று எடுத்து - சூரச்சரையையும் பெருமையையுமுடைய வடிவம் என்பாருமுளர். 53:—தொட்டு என்ற வினையெச்சம். தொழிற் பெயர்த்தன்மைப்பட்டதெனக்கொண்டு, தொட்டுஉண்ட - தோண்டிலையடைந்த என்று கூறலுமொன்று. 56:—வாயன்-குறிப்புவினைமுற்று, எச்சப் பொருள்பட்டுவந்தது. துணங்கை - ஒருவகைக் கூத்து: அதனிலக்கணத்தை “பழுப்புடையிருகை முடக்கிமிடிக்கத், துடக்கிய நடையது துணங்கையாகும்” என்பதனாலறிக. (57) யாக்கை (58) அஞ்சுவர என்று இயையும். 57:—இரண்டு பெரியவடிவினையுடைய ஒன்றாகிய உடலென்றது - குதிரை முகமும் மக்களுடலுங்கொண்ட சூரபன்மாவின் உலை: “சூரோடும் பொரவஞ்செழுடிய பிள்ளையார் படையொட்டநான், ஈருடம்பு மிசைந்திரண்டுதிரப் பரப்புமிறைத்தனம்” என்ற தக்கயாகப்பரணியின் பாடலினுரையில் ‘சூரபன்மாவான் அசுரசேனாபதி பட்டுவிழ அவனுடையகுதிரையும் அசுரனுமான இரண்டுவடிவும்’ என்று எழுதியிருப்பதும் காண்க. (58) அறுவேறுவகையின் என்பதற்கு - (அவனுடல்) அற்று வேறும்வகையினால் என்றுமாம். அறு என்ற முதனிலைவினை ‘அற்று’ என வினையெச்சமாயிற்றென்றுகூறுவர், இலக்கணக்கொத்துக்காரரும், நன்னூல்விருத்தியுரைகாரரும்.

(58) மண்டி (60) தடிந்தஎன்க. இங்குத் குறித்த வரலாறு வருமாறு:—சிவபெருமான் உமாதேவியைமணந்துகொண்ட காலத்தில் இந்திரன் சென்று ‘நீ புணர்ச்சிதவிரவேண்டும்’ என்றுவேண்டிக்கொள்ள, சிவபிரானும் அதற்கு உடன்பட்டுப் புணர்ச்சிதவிர்த்து கருப்பத்தை இந்திரன்கையிற் கொடுப்ப, அதனைச் சத்தவிருடிகள் உணர்ந்து அவனிடத்தினின்றாவாகித் தம்மால்

தாங்கமுடியாமையால் சிவபிரானது அமிசமுள்ள முத்தீயிலேயிட்டுப் பின்பு தம்மனைவியர்கையிற் கொடுக்க, அருந்தி, தவிர மற்றையறுவரும் வாங்கிக் கொண்டு விழுங்கிச் சூல்முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையிற் பதுமப்பாயலிலே கருவியிர்த்தாராக, அந்தஇறைவனதுகருப்பம் ஆறுகூறாகி வளருங் காலத்தில், இந்திரன் தான் சத்தவிருடிகளிடம் இறைவன்கருப்பத்தைக் கொடுத்ததை மறந்து அங்கே வந்து வச்சிரத்தாலெறிய, அவ்வாறுவடிவும்ஒன்றாய் அந்தஇந்திரனுடனேபொருது அவனை வலியுழித்துப் பின்பு சூரபத்மாவைக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆறுகிய வேறுபட்டகூற்றலே மண்டிச்சென்ற தென்பது: இதனை “பாயிரும்பனிக்கடல்” என்ற பரிபாடலாலும் அறிக. (இனி, இவ்வரலாற்றை வெவ்வேறுவகையாகக் கூறுவாருமுளர்.) ஆறுமுகக் கடவுள், தம்முடனே எதிர்த்தார்வலியிலேபாதி தங்கள்வலியிலேகூடும்படி அவுணரெல்லாரும் மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்ததொருமாமரத்தைவெட்டினானாக, அதனால் அவுணரெல்லாம் தம்வலம்அடங்கின ரென்க: ஆறுமுகக் கடவுள் வெட்டின மாமரம் கீழ்நோக்கிவளர்ந்திருந்தமையால் ‘கவிழினர் மாமுதறடிந்த’ என்றது. “அகறிரைப் பரப்பிற் சடையசைந்தலையாது, கீழினர்நின்ற மேற்பகைமாவின், ஒருடலிரண்டு கூறுபடவிடுத்த...அமையாவென்றி யரத்தநெடுவேலோய்”, “நிலந்தாங்கமுவத்துச், சூர்நிரந்துசுற்றிய மாதபுத்தவேலோய்,” “மாக்கடன்முன்னி, யணக்குடையவுணரேமம்புணர்க்குஞ், சூருடைமுமுமுதறடிந்தபேரிசைக் கடுஞ்சினவிறல்வேன்,” என்பன காண்க. முருகக்கடவுட்கு முன்னே எதிரிந்தமாட்டாது சூரபன்மன் கடலி னுட்புக்கு ஒளிக்க, அந்த முருகக்கடவுள் அக்கடலினுட்புக்குத் தனது வேற்படையினால் அவ்வசரனை வெட்டினானாக, குதிரைத்தலையும் மனிதவுடலு மமைந்த அந்தச் சூரபன்மன் துணிப்புண்டு மாமரமாகமாற, மாமரமான அவனையும் அக்கடவுள் தடிந்தானென்றலும் உண்டு.

(6) கணவன் (11) மார்பினன் (44) சென்னியன் (61) சேஎய் என்பன- முருகக்கடவுளாகிய ஒருபொருளின்மேல் வந்த வெவ்வேறுபெயர்கள்.

ஆற்றப்படுகின்றவன் முருகக்கடவுளின் தோற்றப்பொலிவையும், அவன்போகத்திற்குஉரிய மாலையையணிந்திருத்தலையும், அடையாளப்பூவையுடையனாயிருத்தலையும் கூறி, அவன் பகையொழிக்குந்தன்மையனென்பதையும் கூறியபின், அப்படிப்பட்டவனை அடைந்தாயானால், நீ முன்னியவினை கைகூடப்பெறலாம் என்று 62-66-அடிகளாற் கூறுகின்றான் :

சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்புரிந் துறையுஞ்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் பலவுடன்

65. நன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப

இன்னே பெறுதிரீ முன்னிய வினையே:

(இ - ள்) (62) சே அடி - செவ்விய திருவடிகளில், படரும் - செவ்வ தற்குக் காரணமான, செம்மல் உள்ளமொடு - தலைமையினையுடைய மனத்

தோடே, (63) நலம் புரி கொள்கை - நல்வினைகளைச் செய்கின்ற கோட் பாட்டெனே, புலம் பிரிந்து உறையும் (64) செலவு - இந்திரியங்களைக் கடந்து தங்குகின்ற மார்க்கத்தை, நீ நயந்தனை ஆயின் - நீ விரும்பின யானால், பலபடன் - (வீடுபெறுவார்க்கு உரியனவாகக்கூறிய நற்குணங்கள்) புலவுஞ் சேர்தலால், (65) நன்னர் - நன்றாகிய, நெஞ்சத்து - மனத்திலுண் டாகிய, இன் நகை - இனிய விருப்பத்தை [வீடு பேற்றை], (66) நீ - முன்னிய வினை - முன்பு கருதிச் செய்த நல்வினையால், (65) வாய்ப்ப - தவ ருமல், (66) இன்னே - இப்பொழுதே, பெறுதி - அடைவாய்; (எ - று.)

கடவுளின் சேவடியிற் செல்லுதலென்பது - மோட்சமடைதலை: திரு வாசகத்தில் “தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன் காட்டி” என்று கடவுளின் திருவடியை வீட்டுலகமாகக் கூறியிருத்தலும், உலகவழக்கிலும் மோட்சமடைதலைக் கடவுளின்திருவடிசேர்த லென்று கூறுதலும் காண்க. செலவு-சென்றுசேருவது: மார்க்கம். மோட்சமார்க்க மென்பது - எவ்வளவு தூரத்திலுள்ளதையும் சென்றுசேர்வல்ல மனத்திற்கும் எட்டாததாதலால், அதனை ‘புலம்பிரிந்துறையும் செலவு’ என்றார். சேவடிபடர்தலுறுவார்க்கு நலம்புரிகொள்கை இன்றியமையாத தாதலக. மோட்சலோகத்தைப் பெறு பவர் கடவுளின் கருணைவாய்த்தற்கு முன்னைய நல்வினை பரம்பரையாகக் காரணமாதல்பற்றி, ‘முன்னியவினையால் இன்னசைவாய்ப்ப இன்னேபெறு குவை’ என்றது. நெஞ்சத்திற்கு நன்னர் என்று அடைமொழி கொடுத்தற்குக் காரணம். வீடுபெறுவார்க்கு வேண்டும் பலநற்குணங்களும் அமைந்திருத்தலா லாகும். நன்னர்-‘நீ’ விசுவரூப பண்புப்பெயர். 63: புலம்புரிந்துறையும் என்று பாடங்கொண்டு, நலம்புரிகொள்கை-நன்றான அறங்களைச் செய் யுங்கோட்பாட்டெனே, புரிந்துறையும் புலம் - (அவன்) விரும்பித் தங்கு மிடத்து எனக் கூறுவாருமுளர்.

‘இன்னசையின்னேபெறுதி’ என்றான்: என்றானோக்கி ‘அது பெறுமாறு அப்பரமன் யாண்டுஉள்ளான்?’ என்று ஆற்றப்படுத்தப்படுபவன் வினவ, அம்முருகனோர் இனிதுறையும் இடங்களை இதுமுதல் (249) ஆண் டாண்டிறைதலும் (உரியன்) என்ற அளவும் கூறலுற்று: முதன்முதல் திருப் பரங்குன்றத்திலுள்ளானென்று பின்வரும் (67-77) அடிகளாற் கூறுகின்றான்:

செருப்புகள் நெடுத்த சேனையர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருளர்த் தேய்த்த போரரு வாயில்

70. திருவீற் றிருந்த திதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் நகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்த லூதி யெல்படக்

75. கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்

அஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண் மொலிக்கும்
குன்றமார் துறைதலு முரியன்:

(இ - ள்:) (67) செரு புகன்று எடுத்த சேண் உயர் நெடு கொடி-போரில் (வென்று) விரும்பிக்கட்டின வானநிலத்தேசென்றுயர்ந்த நெடியகொடியையும், (68) வரி புனை பந்தோடு பாவை- (தூலால்) வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தோடு பாவையும், தாங்க - வறிதேதொங்கும்படி; (69) பொருநர் தேய்த்த - போர் செய்வாரை இல்லையாக்கினமையால், போர் அரு - போர்த்தொழில் அரிதாயி, வாயில் - வாயிலினையும்; (70) திருவீற்றிருந்த தீது தீர் நியமத்து - திருமகன் வருத்தமின்றியிருந்த குற்றம் தீர்ந்த கடைத்தெருவினையும், (71) மாடம் மலி மறுகில்-மாடங்கள்மிக்க (மற்றைத்) தெருக்களையுமுடைய, கூடல்-மதுரைக்கு, குடவயின் - மேற்குத்திக்கில்;—(72) இரு சேறு அகல் வயல் - கரிய சேற்றினையுடைய அகன்ற வயலிலே, விரிந்து - முறுக்கவிழ்ந்து, வாய் அவிழ்ந்த - (தாதும் அகவிதழும் தோன்றுமாறு) மலர்ந்த, (73) முன் தான் தாமரை - முன்னைக்கொண்ட தானை [நாளத்தை] யுடைய தாமரைப்பூவிலே, தஞ்சி - (இராப்போது) துயில்கொண்டு, வைகறை-விடியற்காலத்தே; (74) கள் கமழ் நெய்தல் ஊதி - தேன்நாறுகின்ற நெய்தற்பூவை யூதி, —எல்பட - சூரியன் தோன்றுகையில்; (75) கண்போல் மலர்ந்த காமர் சுனை மலர்-கண்ணையொப்பவிரிந்த விருப்பம்மருவின சுனைப்பூக்களிலே, (76) அம் சிறை வண்டின் அரி, கணம் - அழகினையுடைய சிறையையுடைய வண்டுகளின் அழகிய கூட்டம், ஒலிக்கும் - ஆரவாரிப்பதற்கு இடமான, (77) குன்று - திருப்பரங்குன்றிலே, அமர்ந்து - மனம்பொருந்தி, உறைதலும் - வசித்தற்கும், உரியன்—; (எ - று.)

(68) தாங்க என்ற செயவெனெச்சும், (69) தேய்த்த என்னும் பெயரெச்சத்தைத் தொடர, அது (69) வாயில் என்பதனோடு இயையும். (67) கொடியையும் (69) வாயிலையும் (70) நியமத்தினையும் (71) மறுகினையுமுடைய கூடல் எனவும், (71) கூடல் குடவயின் (77) குன்று: (76) வண்டின் அரிக்கணம் (73) தஞ்சி (ஊதி) (76) ஒலிக்கும் (77) குன்று எனவும் இயையும். (67) 'செருப்புக்கன்று' என்பது முதல் (71) 'மாடமலிமறுகின்' என்பதுவரையில் கூடலுக்கு அடைமொழி. ஆளுமரசன் எதிர்த்துவரும் படைவரை மடவார் போல வலியிலராகத் தான் கருதுகின்றமைதோன்றப் பந்து பாவை [பிரதிமை] முதலியவற்றைத் தன்நகரத்தினின்வாயிலில் தொங்கவிடுத்தல், முற்காலத்து மரபு: இதனை, "பந்துப்பாவையும் பசவரிப்புட்டிலும், என்றிவை பலவுஞ்சென்று சென்றெறியும், முந்தைமகளிரையியற்றி," "படைவரைப் பாவைமாரெனத் தெரிப்பப்பந்தோடுபாவைக்கேங்கித், தகைசிறிதறியா வாயில் சாளுஞ்சிறிற் றடப்பெருநொச்சியும்" என்பவற்றாலும், "செம்பொறிச்சிலம் பொடிஅணித்தழைதூங்கும்...புரிசை" என்பதற்கு - 'சிலம்பும் தழையும் புரிசைக்கண் தங்கின என்றது ஈண்டுப் பொருவீருளிரேல், நும்காலிற் கழலினையும் அரையிற் போர்க்குரிய உடையினையும் ஒழித்து இச்சிலம்பினையும் தழை

யினையும் அணிமினென அவரைப் பெண்பாலாக இகழ்ந்த வாறெனக்' என்று எழுதிய விசேடவுகையாலும் உணரலாம். பந்தொடு புவைதுங்கப் பொரு நரைத் தேய்த்தது, மதுரையையாண்ட அரசன்செயலாகும். கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறுதற்குரிய சீனைமலரை உபமையமாக்கி 'கண்போன் மலர்ந்த காமர்சீனைமலர்' எனக் கூறியது - எதிர்நிலையணியாம். இனி, காமர் - காமம்மருவுஎன்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு, விருப்பம். மரு வின என்று பொருள் கொள்ளலுமுண்டு. காமரு என்று பாடங்கொள்ள லும் உண்டு: காமரு என்பதைக் காமம்வரும் என்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு, கண்டார்க்கு விருப்பம்வரும் என்று பொருளுரைப்பர். அடியார்க்குஉல்லார். உறைதலும் என்ற உம்மை - எதிரதுதழுவியவெச்சப்பொருளது. 71-73 அடிகளை, புலவராரற்றுப்படை பாட்டுடைத் தலைகளைச் சார்ந்து வருதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர், இளப்பூரணர்.

கூடல்என்று மதுரைக்கு ஒருபெயர்: அதன்காரணம் வருமாறு.—ஒரு காலத்தில் வருணன்சோமசுந்தரக்கடவுளின்மீதல்லமையைப் பரிசோதிக்குமாறு எண்ணி எழுமேகங்கனையும் அளவின்றி மழைபொழிந்து மதுரையைழிக் கும்படியேவ. அங்ஙனமேவந்த எழுமேகங்கனையும் தடுக்கும்பொருட்டு அக் கடவுளின்கட்டளையினால் அவரதுசுடையிலுள்ள நான்குமேகங்களும்மேலுயர் ந்து நான்குகூடமாகக்கூடியதனால், மதுரை, நான்மாடக்கூடலென்றும் கூட லென்றும் பெயர் பெறுவதாயிற்றென்பது: இதனை “வன்றிறல் வருணன் விட்ட மாரியைவிலக்கவீசன் மின்றி கழ்சுடையினின்று நீங்கிய மேகநான்கும், குன்றுபேரணிவந்து நான்குகூடமாக் கூடலாலே, யன்றுநான்மாடக்கூடலான தான் மதுரைமூதார்” என்பதனா லறியலாம்; இனி. கண்ணி கரியமால் காளி ஆலவாய் என்ற நான்குகடவுளின்மாடங்கள் கூடியிருத்தலால், மதுரை கூடலென்று பெயருடையதாயிற் றென்பது முன்பு.

77: - அதாஅன்று—(இ-ள்.) அதுஅன்று அதவல்லாமல்,—(எ-று.) ‘அதுமுன்வருமன்றான்றாக்கின்’ என்பது விதி: ஈண்டு அளபெடுத்து வந்தது.

இனி (78) ‘வைந்துதி’ என்பதுமுதல் (15) அலைவாய்ச்சேறலு நிலைஇயபன்பே’ என்பதுவரையுள்ள அடிகளால், அந்தமுருகக்கடவுள் திருச் சீரலைவாயேன்றும் தலத்தி லெழுந்தருளியிருத்தலைக் கூறுகின்றார்: அங் கன்கூறுமிடத்து முதலேத்துஅடிகள் - அலைவாயிறெச்சல்லம்போது யானே மேலேறுவதனைத் தெரிவிக்கும்.

வைந்துதி பொருத வருவாழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை யோடையொடு துயல்வரப்

80. படுமணி யிரட்டு மருங்கின் கடுகடைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொயம்பின்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழ மேல்கொண்டு,

(இ-ள்.) (78) வைந்துதி பொருத வரு - கூர்மையான துனியை யுடைய தோட்டி வெட்டினதும்பு, ஆழ் - ஆழ்த்துள்ள, வரி நுதல் - புள்ளி திரு. 3

கனையுடைய மத்தகத்தில், (79) வாடா மாலை - பொன்னரிமாலையினது, ஓடையொடு - பட்டத்தோடு (கிடந்து), துயல்வர - அசையாநிற்க, —(80) படும் மணி - தாழ்கின்ற மணி, இரட்டும் - மாறிமாறி யொலிக்கின்ற, 'மருங்கின் - பக்கத்தினையும், கடு நடை - விரைவுள்ள நடையினையும், (81) கூற்றத்து அன்ன மாற்ற அரு மொய்ப்பின்-யமனையொத்த (பிறரால்) தடுத்தற்கு அரியவலிமையினையுமுடைய, (82) கால் கிளர்ந்து அன்ன - (ஓடும்போது) காற்று எழுந்தாலொத்த [விரைந்துசெல்லுகின்ற], வேழம் - யானையை, மேல்கொண்டு ஏறி, (எ-று.)—(79) துயல்வர (82) மேல்கொண்டு என இயையும்.

(80) மருங்கினையும், கடுநடையினையும் (81) மொய்ப்பினையுமுடையது (82) வேழமென்க. (82) மேல்கொண்டு என்ற இந்த செய்தெனெச்சம், (125) சேறலும் என்பதனோடு இயையும். முருகக்கடவுள் மருங்கு முதலியவற்றையுடைய யானைமேற்கொண்டு அலைவாய்ச்சேறலு முரியனென்க.

78:—வைந்துதி - அடையடுத்த சினையாகுபெயர். 80. படுமணி என்பதற்கு - பாடு என்பது படு என்று விகாரப்பட்டதாகக் கொண்டு, பெருமை பொருந்திய மணி என்பாருமுளர்.

83 - ஆவது அடி முதல் 102-ஆவது அடி வரையில், அக்கடவுள் ஆறு முகங்களை யுடையமையைக் கூறுபவராகி 83 - முதல் 90-வரையில் ஆறு திருமுகங்களும் விரதியரின் மனத்தில்தோன்றும் வகையைக் கூறுகிறார்,

- ஐவேறுருவிற் செய்வனை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரணமிகு திருமணி
85. மின்னுறழிமைப்பின் சென்னிப் பொற்ப
நகைதாழ்பு துயல்வருஉம் வகையமை பொலங்குழை
சேண்விளங் கியற்கை வாண்மதி கவைஇ
அகலா மீனி னவிரவன விமைப்பத்
தர்வில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார்
90. மனனார் பெமுதரு வாணிற முகனே

(இ - ள்.)—(83): ஐவேறு உருவின் செய்வனை முற்றிய (84) முடியொடு - ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய (முடிக்குச்) செய்யுந் தொழிலெல்லாம் முற்றுப்பெற்றள்ள முடியோடே (கூடி), விளங்கிய—, முரண் மிகு - (ஒன்றற்கு ஒன்று) மாறுபாடு மிகும், திரு மணி - அழகினையுடைய மணி, (85) மின் உறழ் இமைப்பின்-மின்னலோடு மாறுபடுகின்ற விளக்கத்தோடு, சென்னி - தலையிலே, பொற்ப - பொலிவுபெற, —(86) நகை தாழ்பு துயல்வருஉம் - ஒளி தங்கி யசையப்பெற்ற, வகை அமை - தொழிற்கூறு அமைந்த, பொலம் குழை - பொன்னாற்செய்த மகாக்குழை, (87) சேண் விளங்கு இயற்கை வான் மதி - சேய்நிலத்தே (சென்று) விளங்குகின்ற இயல்பினையுடைய ஒளியுள்ள சந்திரனை, கவைஇ - சூழ்ந்து, (88) அகலா - நீங்காத, மீனின் - நட்சத்திரங்கள்போல, அவிர்வன இமைப்ப - விளங்குவனவாய் ஒளியை வீச, —(89) தா இல் கொள்கை தம் தொழில் முடிமார் - சூற்றமில்லாத விரதங்கையுடைய தம் தொழிலை [நவத்தொழிலை]

முடிப்பாருடைய, (90) மன்ன. நேர்பு எழுதரு - மனத்திலே பொருந்தித்
தோன்றுகின்ற, வாள் நிறம் முகன் - ஒளியைக்கொண்ட நிறத்தையுடைய
முகங்களிலே,—(எ-று.)

(85) பொற்ப (88) இமைப்ப (90) எழுதரு முகன் என்க. மணி சென்
னியிற் பொலிவுபெற்றவும், செவிகளிலே மகர்க்குழை சந்திரனைச்சூழ்ந்த மின்
போல் இமைப்பவும், முருகக்கடவுளின் ஆறுதிருமுகங்களும் தவவிரதியரின்
மனத்திலேபொருந்தி ஒளியுடன் தோன்றுமென்க.

(83) ஐ வேறுஉருவினை யுடைய முடி-தாமம் முகுடம் பதுமம் கிம்புரி
கோடகம் என்ற ஐந்துறுப்புக்களையுடைய கிரீடம். கிரீடத்திலழுத்திய பல்
வகைமணிகள் வெவ்வேறு வகையான ஒளியை வீசுதலால், 'முரண்மிகு
திருமணி' என்றார். 88:—மின்-மின்னுவது என்ற காரணம். பற்றி வந்தபெயர்.
அவை - உரோகினி முதலியன, இனி, வியாழமும் வெள்ளியும் என்று
கொள்ளுதலும் உண்டு. 90:—முகன் - முகமென்பதன் போலி: இச்சொல்
பால்பகாவஹிணைப் பெயர்: இங்குப் பன்மையில் வந்தது.

இனி அவ்வாறுதிருமுகங்களிலும் ஒவ்வொன்றன் செயல் இன்னது
இன்னது என்று கூறத்தொடங்கி, முதல்திருமுகத்தின் செயலை இரண்டடி
களிற் கூறுவர்:

91-92: மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்.

பல்கதிர் விரிந்தன் றெருமுகம்

(இ - ள்.) (92) ஒரு முகம்—, (91) மா இருள் ஞாலம் - மிக்க இருளை
யுடைய உலகம், மறு இன்றி விளங்க - குற்றமில்லாமல் விளங்கும்படி, (92)
பல் கதிர் விரிந்தன்று - பலகிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது; (எ - று.)

பல்கதிர்விரித்தல் - சூரியசந்திர அக்கினிமூலமாகப் பல கிரணங்களை
யுண்டாக்குதலென்பர்.

இனி, (92) 'ஒருமுகம்' என்பதுமுதல் (94) 'கொடுத்தன்று' என்
பது வரையுமுள்ள பகுதிகளால் இரண்டாம்முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

92-94:

ஒருமுகம்

ஆர்வல ரேத்த வமர்ந்தினி தொழுகிக்

காதலி னுவந்து வரங்கொடுத் தன்றே

(இ - ள்.) (92) ஒருமுகம்—, (93) ஆர்வலர் எத்த அமர்ந்து - (தன்
மேல்) அன்புசெய்பவர்கள் துதிக்க (அதற்கு)ப் பொருந்தி; இனிது ஒழுகி -
(அவர்க்கு) இனிமையாக நடந்து; (94) காதலின் - (அவர் மேற்சென்ற)
அன்பினாலே, உவந்து - மகிழ்ந்து; வரம் - (அவர்) வேண்டும் பொருள்களை,
கொடுத்தன்று - முடித்துக் கொடுத்தது; (எ - று.) கொடுத்தன்று-ஒன்றன்
பால் முற்று.

. இனி, (94-96) 'ஒருமுகம்...ஒர்க்கும்' என்ற பகுதியால் முற்றும்
முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்.

ஒருமுகம்

95. மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி யோர்க்கும்மே

(இ - ள்.) (94) ஒருமுகம்—(95) மந்திரம் விதியின் - மந்திரத்தை யுடைய வேதத்திலே விதித்தலையுடைய, மரபுளி - முறைமையிலே. வழாஅ - தவறாத, (96) அந்தணர் - பிராமணருடைய, வேள்வி-யாகக்கூளிலே, ஒர்க்கும்- (திங்குநேராதபடி) நினையாநிற்கும்; (எ - று.)—அந்தத்தையனவுவார் - அந்தணர்: என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்றுகொண்டு பார்ப்பவரென்றவாறு. மந்திரம் - வேதத்திற்கு, ஆகுபெயர். “மந்திரவிதியின்பூசனை பெறுது” என்றதும் காண்க. மந்திரவிதி - மந்திரத்தை விதித்தலையுடையது: எனவே, வேதமாயிற்று: மந்திரவிதியின் - வேதத்தினுடைய, மரபு-முறைமையை, உளி [உள்ளி]- ஆராய்ந்து என்றலும் உண்டு.

இனி, (96-98) ‘ஒருமுகம்...விளக்கும்மே’ என்ற பகுதியால் நான்காவது முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

96-98.

ஒருமுகம்

எஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே

(இ - ள்.) (96) ஒருமுகம்—(97) ‘எஞ்சிய பொருள்களை - (இங்கே) வழங்காத (வேதங்களிலும் நூல்களிலுமுள்ள) பொருள்களை, ஏம் உற - (இருடியர்) இரட்சை யடையும்படி, நாடி-ஆராய்ந்துணர்ந்தி, (98) திங்கள் போல-பூர்ணசந்திரன்போல, திசை விளக்கும் - திக்குக்களையெல்லாம்விளக்கு வீக்கும்: (எ - று.)—ஏமுற-ஏமமுற என்பதன்மரபு. ஏம்-கேசுமம்என்பதன் விகாரமென்பர். எஞ்சிய பொருள் - ஆராய்ந்தறியப்படா தொழிந்தபொருளை, ஏமுற - (தேவவிருடியர்) இன்புறம்படி என்று ஒருரை. கலைகள் நிறைதலில், பூர்ணசந்திரன் உவமையாவன்.

இனி, (98 - 100) ‘ஒருமுகம்...கனம்வேட்டன்றே’ என்ற பகுதியால் ஐந்தாம்முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

ஒருமுகம்

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கி

100. கறுவுகொ ணெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே

(இ - ள்.) (98) ஒருமுகம்—(99) செல் சமம் முருக்கி - (திருவுள் எத்துச்) சென்ற நடுவுநிலைமையைக் கெடுத்து, செறுநர் தேய்த்து - கோபிக்கும் அசுரர்முதலியோரை உயிரழியவெரமித்து, (100) கறுவு கொள் ளெஞ்சமொடு - கறுவுகலைக்கொண்ட மனத்தோடே, கனம் வேட்டன்று - கள வேள்வியைச் செய்தது; (எ - று.)

சமம்=ஸமம்; நடுவுநிலைமை: அதனைக் கெடுத்தலாவது - தேவரையும் அசுரரையும் ஒப்ப நிலையாமல் தேவரைக் காத்து அசுரரையழித்தல். கனம் வேட்டலாவது - போரிற் பகைவர்களைக் கொன்று பேய்கட்கு விருந்தூட்டல்.

இனி, (100-102) 'ஒருமுகம்... அமர்ந்தன்று' என்ற பகுதியால் ஆறாம் முகத்தின்சேயலைக் கூறுவர்:

100-102:

ஒருமுகம்

சுறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே

(இ - ள்) (100) ஒருமுகம்—, (101) குறவர் மடம் மகள்-குறவருடைய இளமையையுடைய மகளாகிய, கொடி போல் நுசுப்பின் - கொடியைப்போலும் இடையினையுடைய. (102) மடவரல் வள்ளியொடு-பெண்ணாகியவள்ளியம்மையுடனே. நகை அமர்ந்தன்று-மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று; (எ.று.)

மடவரல்நகை என்றுகூட்டி - (தனக்கு) ஓர்நியாமமேதோன்றுதலையுடைய நகை எனக் கூறுதலும்ஒன்று. காமநுகர்ச்சியில்லாத கடவுள் உலகில் இல்வாழ்க்கைநடத்தற்கு இங்ஙனம் நகையமர்ந்தானென்க: இதனை, "தென்பாலுக்கந்தாடுந் தில்லைச்சிற்றம்பலவன்,...பெண்பாலுக்கந்திலனேற் பேதாயிருநிலத்தோர், விண்பாலியோகெய்திவீடுவர்காண்சாழலோ" என்பதனாலுணர்க.

இனி, (103) 'ஆங்கம்மூவிருமுகனும்' என்பதுமுதல் (118) 'பால்படஇயற்றி' என்பதுவரையுமுள்ள அடிகளால், 'முருகக்கடவுளின் பன்னிரு திருக்கைகள் அப்பிரானது ஆறுதிருமுருகங்களின்சேயலுக்கு ஏற்பத் தொழில்செய்வதனைக் கூறுவான் கருதி, நான்கு அடிகளாற் பொதுவாகக் கைகளின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார்:

ஆங்கம், மூவிரு முகனு முறைநவின் ரொமுகலின்
ஆரந் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பில்

105. செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நியிர்தோள்

(இ - ள்) (103) அ மூ இரு முகன்உம்-அந்த ஆறுமுகங்களும். ஆங்கு - (தாம் செய்யும்) அத்தொழில்களிடத்து, முறை நவின்னு ஒழுக்கலின் (செய்ய வேண்டிய) முறைமைகளைப் பழகி நடத்தலினால். (அம்முகங்களுக்குப் பொருந்த),—(104) ஆரம் தாழ்ந்த அம் பகடு மார்பில் (105) செம் பொறி வாங்கிய - முத்தாரந் தங்கப்பெற்ற அழகிய பெருமையையுடைய மார்பிலே (கிடக்கின்ற உத்தமலட்சுணமாகிய) சிவந்த (மூன்று) வரியினையும் (தம்மிடத்தேவந்து பொருந்துமாறு) வாங்கிக்கொண்டனவும், மொய்ம்பின் சுடர் விடுபு (106) வண் புகழ் நிறைந்து வசிந்து வாங்கு - வலிமையினாலே சுடரையுடைய படைக்கலங்களை யெறிந்து (அதனால்) மிக்கபுகழ் நிரம்பப்பெற்று (விட்டபடைக்கலங்களாற் பகைவாரின்மாற்பைப்பிளந்து (அவற்றைமீட்டு) வாங்குவனவுமான, நியிர் - பெருகிய, தோள் - பன்னிரண்டுகைகளில்,—

(105) 'செம்பொறிவாங்கிய (106) தோள்' என்றார், மார்பிலுள்ள வரி தோளானவும் வந்துகிடந்தமைதோன்ற: "வரையகன்மார்பிடை வரையுமூன்றுன்" என்றார், சிந்தாமணியாரும். சுடரையுடைய படைக்கலங்களை 'சுடர்'

என்றது ஆகுபெயர். வாங்கியதோள், நிறைந்து வாங்கு தோள், நிமிர்தோள் என இயையும். வசிந்துஎன்பது - தன்வினை பிறவினையிரண்டற்கும்பொது : இங்கே, பிறவினை. அசுரர்முதலியோரையழிக்குங்காலத்து முருகக்கடவுள் தன் பன்னிருக்கைகளிலும் படைக்கலமேந்துவாளுதலால், 'சுடர்விடுபு வாங்கு தோள்' என்று அக்கைகளைக் கூறினார்; (58) 'அறுவேறுவகையினஞ்சுவர மண்டி' என்றதனாலும் இஃது உணரப்படும். இனி, (105) செம் பொறி-சிவந்த மூன்று வரிகளையும், வாங்கிய - (பகைவரின்வலிமையைப்) போக்கிய, மொய்ம்பின் - வலிமையையுங்கொண்டு, சுடர் விடுபு-ஒளிவிட்டு, (106) வண்புகழ் நிறைந்து—, வாங்கு நிமிர் - வளையவேண்டியிடம் வளைந்து நிமிர் வேண்டியிடம் நிமிர்ந்த, தோள்என்றுஉரைத்து, (106) வசிந்து [தான் பிளவு பட்டு] என்பதனை, (114) தொடியொடுகொட்ப (115) மணியிரட்ட என மேலேகூட்டி ஒருரையும் கூறுவர்: இவ்வுரைக்குப் போர்செய்யாக் காலத்து அந்தக்கைகள் இங்ஙனமிருக்குமென்று அவற்றினியல்பு கூறுகின்றாரென்க.

107-117- அடிகள்—முருகக்கடவுளின் பன்னிருதிருக்கைகளும் செய்யுஞ்செயலைக் கூறும்:

107-108. விண்செலன் மரபி னையர்க் கேந்தியது
ஒருகை உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை

(இ - ள்.) (107) ஒரு கை—, (107) விண் செலன் மரபின்-(எக்காலத் தும்) ஆகாயத்தேயியவரும் முறைமையினையுடைய, ஐயர்க்கு-தேவவிருடியர்க் குப் பாதுகாவலாக, ஏந்தியது-எடுத்தது; (108) ஒரு கை - (ஏந்தியகைக்கு இணைந்த) ஒருகை, உக்கம் சேர்த்தியது - மருங்கிலே வைத்தது; (எ - று.)

(103) ஒழுக்கலின், (107) ஐயர்க்கேந்தியதொருகை, (108) உக்கஞ்சேர்த்தியதுஒருகை என இங்ஙனே உக்கஞ்சேர்த்துதல்முதலியனநிகழ்கைக்கும் ஒழுக்குவதைக் காரணமாக்கி இயைக்க. முருகக்கடவுளின் ஆறுமுகங்களும் தத்தமக்கென்று ஒருதொழிலேமேற்கொண்டு செய்தலால், அவற்றிற்கு ஏற்ப, அவனுடைய பன்னிரண்டு கைகளில் ஒவ்வொருகை ஒவ்வொருசெயல் செய்கின்றதென்க. சூரியனுடைய வெம்மையைப் பல்வகையுயிர்தரும் பொறுக்கமாட்டா என்றுநினைத்துத் தமது அருளினால் அந்தச்சுடரொடுதிரிந்து அதன்வெம்மையைப் பொறுப்பவரான முனிவரைப் பாதுகாக்க எடுக்கவே அந்தக்கை உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று: இதனால், இந்தக்கை (91-92) ஞாலம் மறுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் தோற்றுவித்த முகத்திற்கு ஏற்பத் தொழில்செய்ததாயிற்று. உலகத்துயிர்கட்குச் சூரியன் வெம்மையா லுளதாகும் வருத்தத்தைத்தீர்க்க ஒருசார். இருடியர் அந்தச்சூரியனுடன்திரிவ ரென்பதை "நிலமிசைவாழ்நாலமரல்தீரத், தெறுகதிர்க்கனலிவெம்மை தாங்கி; காலுணவாகச்சுடரொடு கொட்கும், அவிர்சடைமுனிவரும்" என்ற புற நானூற்றாலும் அறியலாம். மனமும் முகமும் கையும் ஒருதொழிலேசெய்த லால் அதற்குஇணைந்த கை மருங்கிலே கிடந்தது.

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின் மிசை யசை இய்தொருகை

110. அங்குசங் கடாவ வொருகை

(இ - ள்.) (110) ஒரு கை அங்குசம் கடாவ - ஒருகை தோட்டியைச் செலுத்தாநிற்க, (109) ஒரு கை - (அதனோடு இணைந்த) கை, நலம் பெறு கலிங்கத்து-செம்மைநிறத்தைப்பெற்ற ஆடையையுடைய, குறங்கின் மிகை - துடையின்மேலே, அசைஇயது - கிடந்தது; (எ - று.)

தன்னையழிபெவாரிடத்துவரும்போது யானைமேல்வந்து அருள்செய்தல் இயல்பு ஆதலால், இக்கைகள் (94) காதலினுவந்து வரங்கொடுத்த முகத்திற்கு ஏற்றதாகும். யானையேறுவார் ஒருகையால் தோட்டியைச் செலுத்த, அவருடையமற்றைக்கைத் துடையின்மேலிருத்தல் இயல்பு.

110-111:

இருகை

ஐயிரு வட்டமொ டெஃகு வலந்திரிப்ப

(இ - ள்.) (110) இரு கை - இரண்டுகைகள், (111) ஐ-வியப்பையும், இரு-கருமையையுமுடைய, வட்டமொடு - பரிசையுடனே, எஃகு-வேற்படையையும், வலம் திரிப்ப-வலமாகச்சுழற்றுகிறத்க;—(எ - று.)

‘திரிப்ப’ என்ற செயவெனெச்சம்; (112) விளங்க, (113) பொலிய, (114) கொட்ப, (115) இரட்ட, (116) பொழிய, (117) சூட்ட, (118) இயற்றி என்றுதொடரும்: இனி, (111) திரிப்பமுதலியசெயவெனெச்சங்களை யடுக்கி, (108) ஒருகை (107) ஐயாக்குவந்தியது, (108) ஒருகைஉக்குச் சேர்த்தியது எனக் கீழோடு முடித்தலும்ஒன்று. (111) ஐய-அழகையுடைய, இரு - பெரிய, வட்டமொடு எனினுமாம். வட்டமொடுஎஃகுவலந்திரிப்பது, அசுரர்வந்துவேள்வியைக் கொடாமல் அவரை யோட்டுதற்பொருட்டாகும்: ஆகவே, இக்கைகள் (96) வேள்வி ஓர்க்கும் முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில்செய்வனவாம்.

111-113:

ஒருகை

மார்பொடு விளங்க வொருகை

தாரொடு பொலிய

(இ - ள்.) (முனிவர்கட்குத் தத்துவங்களைக்கூறி உரையிறந்தபொருளை யுணர்த்தும்காலத்து),—(111) ஒருகை—, (112) மார்பொடு, விளங்க - மார்போடே விளங்காநிற்க,— ஒரு கை—, (113) தாரொடு பொலிய - மார்பின்மாலேதாழ்த்தனோடு (சேர்ந்து) அழகுபெற,—(எ - று.)

கடவுள் மௌனத்துடனே ஞானமுத்திரையைக் காட்டியவண்ணம் தானுயையிருந்து பரம்பொருளைக் காட்டித்தர, வாயில்லாக்குடத்துள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்தமயமான ஒளி மாணக்கர்க்கு நிறையுமென்க; ஆகவே, இக்கைகள் (97 - 98) எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கும் முகத்திற்கு ஏற்றனவாம்.

ஒருகை

கீழ் ஈழ் தொடியொடு மீயிசைக் கொட்ப, ஒருகை

115. பாடின படுமணி யிரட்ட

(இ - ள்.) (113) ஒருகை—, (114) கீழ் வீழ் - கீழ்முகமாகச் செல்லு
கின்ற. தொடியொடு - தொடியென்னும் அணிகலத்துடனே, மீயிசை
கொட்ப - மேலேசுழன்று (களவேள்விக்கு) முத்திரைகொடுப்ப, - ஒருகை—,
—(115) பாடு இன் - ஓசைஇனிதாகிய. படு - ஒலிக்கின்ற, மணி - மணியை,
இரட்ட - மாதியொலிக்கப்பண்ண, —(எ - று.)—பாடு - ஓசை.

—இனி, ஒருகை, கீழ்-(பகைவருடலைக்) கீழ்த்து [கீழித்து], வீழ்-விரும்பி
யணியப்பெற்ற, தொடியொடு. மீயிசைகொட்ப - மேலே. (படைக்கலமெறித
லாற்) சுழலாநிற்ப. ஒருகை-, பாடு - பெருமையும். இன் - இசையினினி
மையமுடைய, படுமணி - ஒலிக்கின்ற வீரமணியை, இரட்ட என்று உரைத்
தலும் உண்டு. இந்தக்கைகள் (99-100) களவேள்விவேட்கின்ற முகத்திற்கு
ஏற்றவாறு காண்க. களவேள்விக்கு முத்திரைகொடுத்தற்குக் கையைத் தூக்க
வேண்டியிருத்தலால், கையிலணிந்து தொடி கீழ்விருவதாலும்.

115-117 :

ஒருகை

நீலநிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய, ஒருகை
வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட

(இ - ள்.) (115) ஒருகை—, (116) நீல நிறம் விசும்பின் - நீலநிறத்
தையுடைய மேகத்தாலே. மலி துளி - மிக்க மழையை. பொழிய-பெய்வியா
நிந்த, —ஒரு கை—, (117) வான் அரமகளிர்க்கு - தேவலோகத்துவாழ்
கின்ற தேவமங்கையர்க்கு, வதுவை சூட்ட - மணமாலைவைச் சூட்டாநிந்த.—

உலகில் நிகழ்த்தும் இவ்வாழ்க்கை இனிதுடைத்தற்கு ஒருகை மழை
பொழிவிக்க, மற்றொருகை இவ்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற்பொருட்டு மணமாலை
சூட்டியதாதலால். இவ்விருகைகளும் (100-102) வள்ளியொடுகையமர்ந்த
முகத்திற்குஏற்பத் தொழில்செய்குவன வாயின. மழைபெய்தல் உலகில்
இவ்வாழ்க்கை இனிதுடைத்தற்கு ஏதுவாமென்பதை “நீரின்ற மையா துல
கெனின் யார்யார்க்கும். வானின்றமையாதொழுத்து” என்ற திருக்குறளிற்
லும் உணர்க. அரமகளிர் = அமரமகளிர்.

118: ஆங்கப், பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி

(இ - ள்.) ஆங்கு - அவ்வாறு. அ பன்னிரு கைஉம்-அந்தப்பன்னிரண்டு
கைகளும். பால் பட - (முகத்தின்) பகுதியிலே படும்படி. இயற்றி - தொழில்
செய்து, —(எ - று.)—இயற்றி (125) சேறலும் எனத் தொடரும். பன்னிரு
கையும் - இளைத்தெனவறிந்தசின்க்கின்விக்கு உம்மைகொடுக்கப்பட்டது.

முகம் கைஎன்ற இவற்றின் செயலைக் கூறியின். இனி. திருச்சீலை
வாய்ச் செல்லும்வகையை 125-ஆம் அடிவரையிற் கூறவர்:

அந்தரப் பல்லியங் கறங்கத் தின்காழ்
120. வயிரெழுந் திசைப்ப வால்வளை ஞரல
உரந்தலைக் கொண்ட-வுருமிடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி யகவ
விசம்பா ருக விரைசெலன் முன்னி

உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சீர்

125. அலைவாய்ச் சேறலு நிலையு பண்பே

(இ - ள்.) (119) அந்தரம் பல்லியம் கறங்க - ஆகாயத்திலுள்ள தேவ துந்துபியென்னும் பறைஒலிக்கவும்,—திண் காழ் (120) வயிர் - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய ஊதுகொம்பு; எழுந்து இசைப்ப - மிக்கொலிக்கவும்,— வால் வளை ஞரல - வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும், (121) உரம் தலைக் கொண்ட உரும் இடி முரசுமொடு - வலியைத் தன்னிடத்தேகொண்ட பேரிடியின் இடிக்கும் ஓசையையுடைய வீரமுரசுடனே. (122) பல் பொறி மஞ்ஞை - பலவிதங்களையுடைய மயில், (அந்தக் கடவுளின் ஆணையினாலே), வெல் கொடி - வென்றெடுத்த கொடியிலே யிருந்து, அசுவ - ஒலியாநிற்க,— (123) விசம்பு ஆறு ஆக - ஆகாயமே வழியாக, விரை செலல் முன்னி - விரைந்துசெல்லுதலை மேற்கொண்டு.—(124) உலகம் புகழ்ந்த - நன்மக்கள் புகழ்ந்த, ஒங்கு உயர் - மிகவோங்கிய, விழு சீர் - சிறந்த புகழினையுடைய, (125)—அலைவாய்-நாமனாரலைவாயென்னுந் திருப்பதியிலே, சேறல்உம் - ஏறவெழுந்தருளுதலும். நிலையு - (அவற்கு) நிலைபெற்ற, புண்பு-சபாவமாம்:

(77) குன்றமார்த்துறைதலுமுரியன்: அதாஅன்று. (82) வேழமேற் கொண்டு. (118) இயற்றி.—(119) கறங்க, (120) இசைப்ப. ஞரல, (122) அசுவ.—(123) முன்னி. (125) அலைவாய்ச்சேறலும் அவற்கு நிலையுபண்பு என முடியும். (82) வேழமேல்கொண்டு (118) இயற்றி (123) முன்னி (125) சேறலும் உரிய பண்புஎன்க: அங்ஙனச்செல்லுமிடத்து, (119) பல்லியங் கறங்க: (120) வயிரிசைப்ப, வளை ஞரல, (122) மஞ்ஞைகொடி யசுவமென்க.

முருகக்கடவுட்குக் கோழிக்கொடியேயன்றி. மயிற்கொடியும் உண் டென்பர். இனி, பலபொறிகளையுடைய மயிலும் வெற்றிக்கொடியாகிய கோழியும் ஒலிக்க என்றலும் உண்டு. அலைவாய்த்திருக்கப்பெற்ற தலமாத லால், இதற்கு 'அலைவாய்' என்று பெயராயிற்று: இது-இக்காலத்தில், திருச் செந்துரென்று வழங்குகிற செந்திரப்பதியாகும்: இதனை, நச்சினுர்க்கினியர், நாமனாரலைவாயென்பர். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மட்டே".

125 :—அதாஅன்று :—(இ - ள்.) அதுஅன்று - அதுவல்லாமல்—

(126) 'சேரைதைஇய' என்பதுமுதல் (176) 'அசைதலும் உரியன்' என்பது ஈறாக வுள்ள பகுதிகள், திருவாய்நீர்துடியில் அப்பரமன் தங்கி யிருத்தலைக் கூறும்: அங்ஙன தங்குமிடத்து அத்தலத்தில் நான்முடினுக்கு நேர்ந்த குறைதீரவேண்டித் திருமால் முதலியோர் முப்பத்துமூவர்தேவரோ டும் பறினெண்தேவகணங்களோடும் மற்றும் உள்ளவரோடும் அந்தத்தலத்து வருவதைக் கூறத்தொடங்கி, (126-137) அடிகளால் முனிவர் முன்னே செல்வதைக் கூறுவர்:—

சேரை தைஇய வடுக்கையர் சீரொடு

வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்

திரு. 34

- மாசற விமைக்கு முருவீனர் மானின்
உரிவை தைஇய ஆன்கெடு மார்பின்
130. என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த வுண்டியர் இகலொடு
செற்ற நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றோ ரறியா வறிவீனர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் புகிய தலைமையர் காமமொடு
135. கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக

(இ - ன்.) (126) சீரை தைஇய உடுக்கையர் - மரவுரியை உடுத்த உடையாகவுடையவரும், சீரொடு (127) வலம்புரி புரையும், வால் நரை முடியினர் - அழகுடனே (அடிவினாலும் நிறத்தினாலும்) வலம்புரிச்சங்கை பொத்திருக்கின்ற வெள்ளிய நரைமுடியையுடையவரும்; (128) மாச அற இமைக்கும் உருவீனர் - (எக்காலத்தும் நீராடுதலால்) அழுக்கில்லாமல் விளங்குகின்ற உடம்பையுடையவரும்;—மானின் (129) உரிவை தைஇய - கிருட்டினானைப் போர்த்ததும்; ஊன் கெடு - (விரதங்களை மேற்கொண்டு பட்டினிகிடத்தலால்) தசை கெட்டுள்ளதுமான, மார்பின் - மார்பிலே, (130) என்பு - எலும்புசுள், எழுத்து - (கோவையாகத்) தோன்றி, இயங்கும் - உலாவுகின்ற, யாக்கையர் - உடம்பினையுடையவரும்;—நல் பகல் - (எப் பொருள்களையும் துசர்த்து) நன்றாகிய பகற்பொழுதுகள்; (131) பல - உடன் கழிந்த-சேரக்கழிந்த, உண்டியர்-உணவினையுடையவரும்;—இகலொடு-மாறுபாட்டுடனே, (132) செற்றம் - செற்றத்தினையும், நீக்கிய - போக்கிய, மனத்தினர் - மனத்தையுடையவரும்;—யாவதும் - சிறிதும், (133) கற்றோர் அறியா அறிவீனர்-(பலவற்றையும்) கற்றோராலறியப்படாத இயற்கையறிவை யுடையவரும்;—கற்றோர்க்கு (134) தாம் வரம்பு ஆகிய தலைமையர் - (பலவற்றையும்) கற்றோர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையையுடையவரும்;—காம மொடு (135) கடுஞ் சினம் கடிந்த நாட்சியர்-ஆசையோடே கடிபசினத்தையும் போக்கின அறிவையுடையவரும்; இடும்பை (136) யாவதும் அறியா இயல் பினர்-(தவத்தினால் மெய்வருத்தம் உளவானாலும் மனத்தினால்) வருத்தஞ் சிறி தும் அறியப்படாத இயல்பினையுடையவருமான, (137) துனி இல் - (ஒருவ ருடனும்) வெறுப்பில்லாத, காட்சி-நல்ல அறிவினையுடைய, முனிவர்—, (136) மேவர - உள்ளத்திற் பொருத்துதல்வர, (137) முன் புக-முன்னே செல்லவும்;—(எ - று.)

முனிவர்களின் தேற்றத்தையும் தன்மையையும் இவ்வடிகள் தாழ்மை நவீந்தியணிபட இனிது விளக்குதல் காண்க. பிரமனுக்கு நேர்ந்த சாபத்தைத் தீர்க்கவேண்டி திருமால்முதலியோர் ஆவிரங்குடியிற் செல்லையில், முனிவர் முன்னே புக்கன ரென்க.

126-130 : சீரை தைஇய வுடுக்கைய ரென்பதற்கு - மரவுரியைக் காவியில்தோய்த்தல் முதலியன செய்த உடுக்கைய ரென்றலு முண்டு. விரதம் பற்றிப் பட்டினி கிடத்தலால் உடம்பிலுள்ள தசைவற்றி மார்பினெலும்புகள் கோவையாக வெளியெழுந்தியங்கு மென்க. 'சீரை தைஇய வுடுக்கையர், என் பெழுந்தியங்கும் யாக்கையர்' என்றவிடத்து, "தோலுடுத்து என் பெழு யாக்கையன்" என்ற குமரகுருபரர் வாக்குக் காணத்தக்கது. 130 - 134:— நன்பகல் பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்-பலதினங்களை உணவின்றியே கழித்தவர்: இது, மாஸோபவாஸங்கூறியதென்பர்: இத்தொடர், வடநூன்முடிபு. இகல் - பகைமை: பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது செற்றம் என இவ்வேறு பாடி அறிதற்கு உரியது. இயற்கையறிவையுடையோராதலால், இவரறிவு கற்றோரார் சிறிதும் அறியப்படாதென்க. இனி, யாவதும் என்ற இடத்து 'யாவையும்' என்று பாடங்கொண்டு, யாவையும் கற்றோர் - கற்கவேண்டுவன எல்லாவற்றையும் கற்றவர் எனப் பொருளுரைத்தலும் உண்டு. கற்றோர்க்கு வரம்பாகிய தலைமையர் - கல்வியைக் கரைகண்டவரென்றவாறு. 135-136: கோபம் நீட்டித்து நிற்பின், சினமெனப்படு மென்பர். இடம்பை யாவதும் அறியாவியல்பினர் என்ற இடத்து, "இலக்க முடம்பிடம்பைக் கென்று கலக் கத்தைக், கையாராகக் கொள்ளாதா மேல்" என்ற திருக்குறள் காணத்தக்கது.

(138) 'புகைமுகந்தன்ன' என்பது முதல் (142) 'மேவலரின்னரம் புளர' என்பது வரையில், அங்குக் கந்தருவர் யாழ்வாசித்தலைக் கூறும்:

புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூவுடை

முகைவா யவிழ்ந்த தகைகுழாகத்துச்

140. செவிநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின்
நல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவல ரின்னரம் புளர

(இ - ள்.) (138) புகை முகந்து அன்ன - புகையை முகந்தாலொத்த, [முகந்தபுகையை யொத்த], மாசு இல் தூ உடை - அழுக்குவருத சுத்தமான உடையினையும், (139) முகை வாய் அவிழ்ந்த - மொட்டுக்கள் வாய் நெகிழப் பெற்ற, தகை - மாலை, குழ் - குழந்த, ஆகத்து - மார்பினையும், (140) செவி நேர்பு வைத்த-எஃகுச் செவியாலே (சுருதியை) அனந்து (நரம்பைக்) கட்டின, செய்வு உறு - சுற்றுதல்பொருந்திய, திவவின் - வார்க்கட்டினையுடைய, (141) நல் யாழ் - நன்றாகிய யாழின் இசையிலே, நவின்ற - பயின்ற, நயன் - ஈரத்தை, உடை - உடைய, நெஞ்சின் - நெஞ்சினாலே, (142) மெல் மொழி மேவலர் - (எக்காலமும்) மெல்லிய வார்த்தை சொல்லுதலைப் பொருந்திய கந்தருவர், இன் நரம்பு உளர - இனிய நரம்பை வாசிக்க, — (எ - று.)

'புகைமுகந்தன்ன' என்றாராயினும் உடைக்கு உவமையாதற்கு உரியது புகையே யாதலால், முகந்த புகையன்ன உடை என்க. ஆடைக்குப் புகை உவமைகூறப்படுவதை, "புகைவிரிந்தன்ன பொங்குதுகில்," "ஆவியன்ன

பூந்துகில்” முதலிய இடங்களிலும் காண்க. தகைதல்-கட்டுதல்: கட்டப்படுத்
லின், மாலைக்குத் தகையென்று பெயராயிற்று. செவியென்றது - இங்கு,
எஃகுசெவியினை: எஃகுசெவியாவது - தோற்செவி மரச்செவி எஃகுசெவி
என்னும் மூவகைச்செவியிலும் தலையான கூரியசெவி: நவின்ற நயன் -
நவின்றதனாலான நயன்: பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது.

(143) “நோயின்ற” என்பதுமுதல். (147) மகளிர்என்பது வரையிற்
கந்தருவமகளிர் கந்தருவருடன் விளங்குதலைக் கூறும்:—

நோயின் றியன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையு மேனிய ரவிர்தொறும்

145. பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர் இன்னகைப்

பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்

மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்க

(இ-ள்.) (143)நோய் இன்று இயன்ற யாக்கையர்-(மக்களுக்கு வருகின்ற)
நோய் இல்லையாமாறு இயன்றுள்ள உடலினையுடையவரும், மாவின் (144)
அவிர்தளிர் புரையும் மேனியர்-மாமரத்தினது விளங்குகின்ற தளிரையொத்த
நிறத்தையுடையவரும், அவிர்தொறும் - விளங்குந்தோறும், (145) பொன்
உரை கடுக்கும் திதலையர்-பொன்னுரைவிளங்கிற்றோலுந் தேமலையுடைய
வரும், இன் நகை (146) பருமந் தாங்கிய-கண்ணுக்கினிய ஒளியினையுடைய
பதினெண்கோவையாகிய இடையணியை யணிந்த, பணிந்து ஏந்து அல்குல்-
(தாழவேண்டிய இடம்) தாழ்த்து (உயரவேண்டிய இடம்) உயர்ந்த அல்குலினை
புடையவரும், (147) மாசு இல் - குற்றமில்லாதவருமான, மகளிரொடு-(கந்த
ருவ) மகளிருடனே, மறு இன்றி விளங்க-குற்றமில்லாமல்விளங்காநிற்க,—

கந்தருவர் யாழ் வாசிக்கும்பொழுது கந்தருவமகளிர் உடன்விளங்குவ
ரென்க. பொன்னுரை-பொன்னை உரைசல்லில் உரைத்தஉரை. திதலைக்குப்
பொன்னுரை உவமை. அல்குல் - இடை.

அந்தத்திருவாவிரன்குடியில் நான்முகனுடைய குறைநீரவேண்டித் திரு
மால் முதலியோர் செல்கையில் முனிவர்முன்செல்லக் கந்தருவர் இனியநரம்
புரை அவர்மகளிர் உடன் விளங்கினமையைக் கூறியபின், திருமால் முதலி
யோர் செல்வதைக் கூறக்கருதி, 148-151-அடிகளால் திருமலைக் கூறு
கின்றார்:—

கடுவொ டொடுங்கிய தூம்புடை வாலெயிற்று

அமுலென வுயிர்க்கு மஞ்சவரு கடுத்திறம்

150. பாம்புபுடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்

புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும்

(இ - ள்.) (148) கடுவொடு - விஷத்துடனே, ஒடுங்கிய தூம்புஉடை
உள்ளேவிடத் துளையினையுடைய, வால் எயிறு - வெள்ளியபற்களையும்,

(149) அழல் என உயிர்க்கும் - நெருப்புஎன்னும்படி பெருமூச்சுக்கொள்ளுகின்ற, அஞ்ச வரு கடு திறல் - (கண்டார்க்கு) அச்சந்தோன்றுகின்ற கடிய வலிமையினையுமுடைய, (150) பாம்பு—, பட்— அழியும்படி, புடைக்கும் - அடிக்கின்ற, பல்வரி கொடு சிறை - பலவரியினையுடைய வளைந்த சிறகினையுடைய, (151) புன் - கருடனை, அணி - அணிந்த, நீள் கொடி-நீண்டகொடியினையுடைய, செல்வனும் - சீமானாகிய திருமாலும்,—(எ - று.)

மிடற்றிலுள்ள நஞ்சு பல்லினதுவையுடைய வெளித்தோன்றுதலால், 'கடுவொடொடுங்கிய தூம்புடைஎயிறு' என்றார். எயிறு - காளி காளத்திரியமன் யமதாதி என நான்காம் என்பர்.

151 - 154 - அடிசனால் உருத்திரமூர்த்தியைக் கூறுகின்றார் :—

வெள்ளேறு

வலவயி னுயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்
உமையமர்ந்து விளங்கு மிமையா முக்கண்
முவையின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்

(இ - ள்.) (151) வெள் ஏறு - வெண்ணிறமுள்ள இடபத்தை, (152) வலவயின் - வலப்புறத்திலே, உயரிய - வெற்றிக்கொடியாக எடுத்தவனும், பலர்புகழ் திணி தோள் - பலரும் புகழ்கின்ற வலிமையினையுடைய தோள்களையும், (153) இமையா முக்கண் - இமைத்தவில்லாத மூன்றுகண்களையும் கொண்டவனும், உமை அமர்ந்து விளங்கும்-இறைவி(ஒருபாகத்தே)பொருந்தி விளங்கப்பெற்றவனுமான, (154) மூ எயில் முருக்கிய முரண் மிகு - திரிபுரங்கையெரித்த மாறுபாடுவிளங்கப்பெற்ற, செல்வனும் - உருத்திரமூர்த்தியும்,—(எ - று.)

“வெள்ளேறு வலவயினுயரிய”, “ஏற்றுவலனுயரிய” என வருவதுங் காண்க. வலவயினுயரிய - வெற்றியினால் மேம்பட்ட என்னுமாம். வலவயின் வெள்ளேறு உயரிய என்று இயைத்து, வலம்வயின்-வெற்றிக்களத்திலே, வெள்ளேறு - வெள்ளியதற்றினே, உயரிய - உயர்த்த, செல்வன் என்றுமாம்.

155-159—அடிசனால் இந்திரனைக் கூறுகின்றார்:—

155. நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்து
ஈரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானே
எருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்

(இ - ள்.) (155) நூறு பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து - நூற்றைப் பத்து முறையடுக்கிய [ஆயிரமான] கண்களையும், நூறுபல் (156) வேள்வி முற்றிய வென்று அடு கொற்றத்து-நூறுஎன்னும் எண்ணாகிய பல வேள்விகளைச் செய்துமுடித்ததனுற்பெற்ற (படைவரை) வென்று கொல்கின்ற வெற்றியி

னையும்.—(157) எந்திய ஈர் இரண்டு மருப்பின்—(முனிமுன்புறமாகத்) தூக்கி
புள்ள நான்காகிய தந்தக்களையும், எழில் நடை - அழகினையுடைய நடையி
னையும். (158) தாழ் பெரு தடகை - (நிலத்திலே) தொங்குகின்ற பெரிய
வளைவினையுடைய கையினையுமுடைய, உயர்த்த-யாவராலும்) சிறப்பித்துக்
கூறப்படுகின்ற, யானை - ஐராவதமென்னும். யானையின், (159) எருத்தம் -
புறக்கமுத்திலே, ஏறிய-ஏறிவீற்றிருக்கின்ற, திரு - செல்வத்தினால், கிளர் -
விளங்குகின்ற, செல்வனும் - இந்திரனும்,—(எ - று.)

இந்திரன் ஆயிரக்கண்களையுடையானெனவும், அவனுடைய யானை
யாகிய ஐராவதம் நான்குத்தந்தக்களையுடையதெனவும் நூல்கள் கூறும். நூறு
அசுவமேதயாகஞ் செய்தவரே இந்திரபதவி பெறுதற்கு உரிய ராதலால்,
'நூறுபல்வேள்விமுற்றிய' எனப்பட்டது. உயர்த்த - உயர்ந்த என்பதன்
விகாரமெனக்கொண்டு உரைத்தலுமாம்.

160-165—அடிகள், திருமால் முதலியோர் திருவாவிரண்குடியில்
முருகக்கடவுளைக் காண்பதற்குக் காரணம், பூமியிலே வருமாறு நான்முக
னுக்கு ஏற்பட்ட சாபம் என்பதனைக் கூறும்:

160. நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலையு
உலகங் காக்கு மொன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவருந் தலைவ ராக
ஏழுறு ஞாலந் தன்னிற் றேன்றித்
தாமரை பயந்த தாவி லாழி

165. நான்முக வொருவற் சுட்டி.

(இ - ன் (160) நால் பெரு தெய்வத்து - நான்கு பெருந்தெய்வங்களா
கிய திப்பாலர்களையுடையதும், நல் நகர் நிலையு-நன்றாகிய ஊர்கள் நிலை
பெற்றதும், (161) உலகம் காக்கும் ஒன்று கொள்கை புரி (162) பலர்
புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக(163) ஏழுறு-உலகத்துஉயர்களைப்பாதுகாக்கின்ற
ஒருகொள்கையையே விரும்பின பலரும்புகழ்கின்ற திரிமூர்த்திகளுந் தலைவ
ராக இருத்தலினாலே இன்புகுகின்றதுமான, ஞாலம் தன்னில் - இந்தப்
பூமியிலே, தோன்றி - வந்து தோன்றுதலாலே, (164) தாமரை பய
ந்த - தாமரையாற் பெறப்பெற்றவனும், தா இல் ஊழி - அழிவில்லாதமிகப்
பலகாலத்தைத் தன் வாழ் நாளாக)உடையவனுமான, (165)நான்முகன் ஒரு
வன் சுட்டி - நான்கு முகங்களையுடைய ஒருத்தன் [பிரமதேவன்] காரண
மாக,—(எ-று.)—'சுட்டி'என்ற இந்தவினையெச்சம், (174) 'காண்' என்பத
னோடு இயையும். (163) தோன்றி (165) சுட்டி, (174) காண் என்க. (151)
செல்வனும், (154) செல்வனும், (159)செல்வனும் (165) நான்முகவொருவற்
சுட்டி, (163) ஞாலந்தன்னில்தோன்றி (174) காண் என்று இயைத்து
உரைத்தலும் உண்டு.

நாற்பெருந்தெய்வங்களாவார்-கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு என்னும் நான்கு பெருந்திசைகட்குப் பால்கரான இந்திரன் யமன் வருணன் குபேரன் என்ற இவர். ஞாலமானது, நாற்பெருந்தெய்வத்தையுடையது; நன்னகர் நிலைபெற்றது; உலகங்காக்கும் ஒருகொள்கைபுரி மூவரும் தலைவராக இருத்தலாலே ஏழுறுகின்ற தென்க. நான்முகனுக்கு ஏற்பட்ட சாபமாவது—முருகக் கடவுள் அசுரரையழித்து இந்திரன்மகள் தெய்வயானையை மணந்த போது தம்மையிலுள்ள வேற்பட்டையை நோக்கி, 'நமக்கு எல்லாம் தந்தது இவ்வேல்' என்ன. அப்போது அருகேயிருந்த பிரமதேவன், 'இவ்வேலுக்கு இப்பெருமை நம்மால் வந்ததே' என்றான்: உடனே முருகக்கடவுள் 'நமதுவேலுக்குச் சக்தி கொடுப்பவன் நீயோ?' என்று சினந்து, 'இங்ஙனம் கூறிய நீ பூமியைச் சேர்க' என்று கூறியது என்ப.

(165 - 174) இவ்வடிகள் முப்பத்துமூவர்தேவரும், பதினெண்தேவகணங்களும் (திருமால் முதலியவரோடு) உன்காணவந்தமைபைக் கூறும்:—

165.

காண்வரப்

பகலில் தோன்றும் இகலில் காட்சி
நால்வே றியற்கைப் பதினொரு மூவரோடு
ஒன்பதிற் றிரட்டி உயர்நிலை பெற்றியர்
மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு

170. வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர் வளியிடைத்

தியெழுந் தன்ன திறலினர் தீப்பட
உருமிடித் தன்ன குரலினர் விழுமிய
உறுகுறை மருங்கின் தம் பெறுமுறை கொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண-

(இ - ள்.) (165) காண்வர-அழகுபொருந்த, (166) பகலில் தோன்றும்-பகல்போலத் தெளிவாகக் காணப்படுகின்ற [மயக்கமற்றிருக்கின்ற], இகல் இல் - மாறுபாடுஇல்லாத, காட்சி-அறிவையுடையவரும், (167) நால் வேறு இயற்கை-நான்காகிய வேறுபட்டஇயல்பினையுடைய, பதினொருமூவரோடு - முப்பத்து மூவரோடு, (168) ஒன்பதிற்றுஇரட்டி - பதினெட்டிவகையான, உயர்நிலை பெற்றியர் - உயர்நிலையைப்பெற்ற தேவகணங்களும், (169) மீன்பூத்து அன்ன தோன்றலர் - நட்சத்திரங்கள் (வானத்திற்) பூத்ததுபோன்ற தோற்றமுடையவரும், மீன் சேர்பு (170) வளிகிளர்ந்து அன்ன செலவினர் - மீன்களுலாவதின் இடத்தைச் சேர்ந்து காற்று எழுந்தாலொத்த விரைந்த நடையையுடையவரும், வளியிடை (171) தீ எழுந்து அன்ன திறலினர் - காற்றிலே நெருப்பு எழுந்தாற்போன்ற வலிமையையுடையவரும், தீ பட (172) உரும் இடித்து அன்ன குரலினர் - நெருப்புப்பிறக்கும்படி இடியேறு இடித்தாற்போன்ற குரலினையுடையருமாகி, விழுமிய - சிறந்த, (173) தம் உறு குறை மருங்கில்-தாம் அடைந்துள்ள குறைவிடையத்தில் [குறைதீர்த்தலை என்றபடி], பெறும்முறை கொண்மார்-பெறவேண்டியமுறையிலே கொள்ள

வேண்டி, (174) அந்தரம் கொட்பினர் - அந்தரமார்க்கத்திலே சூழுதலுடைய ராய், உடன் வந்து காண-ஒருசேர வந்துகாணும்படியாக,—(எ - று.)

166:—பகலில்தோன்றும் - அருக்களைப்போலத்தோன்றுகின்ற என்று உரைத்தலுமுண்டு. இனி, பகலில் - (ஒருபொருளைப்) பலவாறாகப் பகுத்துக் காண்பதில், தோன்றும் - (வேறுபடத்) தோன்றுகின்ற, இகல் - மாறுபாடு, இல் - தம்முளில்லாத, காட்சி-அறிவினையுடைய எனினுமாம். பகலில்தோன்றும் இகலில்காட்சிஎன்ற தொடர், (167) நால்வேறு இயற்கைப்பதினொரு மூவர்க்கு அடைமொழி. பதினொருமூவர் - மூப்பத்துமூவர்: இவர்களை நால்வேறியற்கையென்றது - வசுக்கள்எண்மர் உருத்திரர்பதினொருவர் அருக்கர்பன்னிருவர் அசுவினீதேவர்இருவர் என்று நான்குவகையாகப் பகுத்துக்கூறுதலா னென்க: “எண்மர் பதினொருவ ரீரறுவ ரோரிருவர்” என்ற பொய்கையார்வாக்கையும் காண்க. 168.—ஒன்பதிற்றிரட்டியுயர்நிலைபெற்ற இயென்றது-பதினெண்தேவகணங்களை. பதினெண்தேவகணங்கள் - தேவர் அசுரர், தைத்தியர் கருடர் கின்னரர் கிம்புருடர் இயக்கர் விஞ்சையர் இராக் கதர் கந்தருவர் சித்தர் சாரணர் பூதர் பைசாசர் நட்சத்திரங்கள் நரகர் ஆகாய வாசிகள் போகபூமியோர் என இவர். பெற்றியர்-பெற்றவர்: வினையாலணையும்பெயர். 169-174:—திருமால்முதல் பதினெண்தேவகணங்கள் ஈராகக்கூறப்பட்ட இவர்கள் வானத்தில்தோன்றி வரும்போது விண்ணில் மீன்பூத்தாற் போன்ற தோற்றமும் காற்றெழுந்தாலொத்த விரைந்தடையுமுடையராயிருந்தனர்: அன்றா, வளியிடைத் தீயெழுந்தன்ன திறவினர்: தீப்பட' உருமிடித்தன்ன குரவினரென்க. சாபத்தால் அயன் பூமியில்வந்துவிடவே, அவர்கள் தமது காத்தல்முதலிய தொழில் தடைப்பட்டதனால் அக்குறையைப் பண்டுபோலப் பெறக்கருதி முருகக்கடவுளைக் காண அந்தரக்கொட்பினராய் வந்தன ரென்க. இங்கு 'கொண்மார்' என்பது “மாரைக்கிளவி” என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தின்படி 'காண' என்ற காலக்கிளவியோடியுயைந்தது.

175. தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னாள்
ஆவிநன்குடி அசைதலு முரியன்

(175) (இ - ன்.) தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு - வருத்தமில்லாத அருட்கற்பினையுடைய தெய்வயானையாருடன், சில் நாள் - சிலநாள், (176) ஆவிநன்குடி - ஆவிநன்குடியென்னும் ஊரிலே, அசைதலும்-இருத்தலும், உரியன்—; (எ - று.)

‘தாவில் கொள்கை’ எனவே, அறக்கம்பாயிற்று. ஆவியென்பவன் இருந்த இடமாதலால், ஆவிநன்குடியென்றுபெயர்: இது, ஆவிநன்குடியென்று எழுதுகின்றனர்: தூல்களில் ‘பொதினி’ என்றுவழங்கி, பழனி யென்று இக்காலத்து வழங்குவதே இந்த ஆவிநன்குடியென்பர். பொதினி ஆவியென்னும் அரசனுடையதென்பதை “நெடுவேளாவி, அறுகோட்டியானைப்பொதினி,” “நெடுவேளாவி, பொன்னுடைநெடுகர்ப்பொதினி”

என்பவற்றால் அறிக. இனி, நச்சினுர்க்கினியர் கூறுவது வருமாறு:—
சித்தன்வாழ்வுஎன்ற ஊர் முற்காலத்து ஆவிரன்முடிஎன்று பெயர்பெற்றது
என்றுமாம். அதனை, “நல்லம்பர் நல்லகுடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ்வு,
இல்லந்தொறு மூன்றெறியுடைத்து - நல்லரவப், பாட்டுடைத்துச் சோமன்
வழிவந்த பாண்டியநின், நாட்டுடைத்து நல்லதமிழ்” என்ற ஓளவையார்
வாக்கிலும் காண்க. சித்தனென்பதும் - முருகக்கடவுளுக்கு ஒரு திருநாமம்.

(137) முனிவர் முற்புக, (142) மேவலர் இன்நரம்பு உளர; (147)
விளங்க, (151) செல்வனும் (154) செல்வனும் (159) செல்வனும் (167)
பதினொரு மூவரோடு (168) பெறியும், (163) ஞாலந்தன்னில் தோன்
றியதனால் (165) நான்முகவொருவற்சட்டி, (173) தம்பெறுமுறை கொண்
மார் (174) அந்தரக் கொட்பின்ராய் உடன்வந்துதூண் (175) மடந்தை
யோடு (176) ஆவிரன்குடி அசைதலும் உரியன் என்க.

176: அதாஅன்று (இ-ள்.) அது அன்று-அதுவும்ல்லாமல்,—(எ-று.)

177 - 189 - இப்பகுதிகள், அந்த முருகக்கடவுள் ஏரகத்துறைதலைக்
கூறும்.

இருமூன் நெய்திய வியல்பினின் வழாஅது
இருவார்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி.

அறுநான் கிரட்டி யிளமை நல்லியாண்டு

180. ஆறினிற் கழிப்பிய வறனவில் கொள்கை
மூன்றுவகைக் குறித்த முத்திச் செல்வத்து
இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ணூண்
புலராக் காழகம் புலர வுடஇ

185. உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து
ஆறெழுத் தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
விரையுறு நறுமல ரேந்திப் பெரிதுவந்து
ஏரகத் துறைதலு முரியன்:

(இ - ள்.) (177) இரு மூன்று எய்திய இயல்பினின் - ஆறுகிய
(நண்மை) பொருந்திய தன்மையினின்றும், வழாஅது - தவறாமல்நின்று,
(178) இருவர் சுட்டிய பல் வேறு தொல்குடி - (தாயும் தந்தையும்ஆகிய)
இருவர்குலத்தையும் (உலகத்தார் நன்றென்று) மதித்த பலவாய் வேறு
பட்ட பண்டிய குடியில் (பிறந்து), (179) அறு நான்கு இரட்டி யாண்டு -
இருபத்துநான்கின் இரட்டியாகிய நாற்பத்தெட்டியாண்டு, நல் இளமை -
நல்லிளமையை, (180) ஆறினில் - (வேதங்கூறிய) வழியிலே, கழிப்பிய -
(பிரமசுரியத்தை மேற்கொண்டு) போக்கியவரும், (அதன்பின்), அறன் நவில்
கொண்டை-இல்லறத்திறம்பயின்ற கோட்பாட்டினையுடையவரும், (181) மூன்று

வகைகுறித்த முத்தி செல்வத்து-மூன்றுவகையாக வடிவமைத்து வளர்க்கப்படுகின்ற (காருகபத்தியம் ஆகவனியம் தட்சிணக்கினி என்ற) மூன்றுதீயாகிய செல்வத்தினையுடையவருமான, (182) இருபிறப்பு ஆளர் - (தாய்வயிற்றிற் பிறப்பும் பூணூல் பூண்டகாயத்திரியைப் பெறும் ஞானப்பிறப்பும் ஆகிய) இருவகைப்பிறப்பினையுமுடைய அந்தணர், (183) ஒன்பது கொண்ட மூன்று புரி நண் ஞாண் - ஒன்பது இழைகளைக்கொண்டு இயன்ற மூன்று புரியாகிய நுண்ணிய பூணூலைத்தரித்தலுடனே, (184) புலரா காமுகம் புலர உடஇ - (நீராடும்போது நனைந்தது) உலராத ஆடையை (உடம்பில் தானே கிடந்து) உலரும்படி உடுத்து, (185) உச்சி கூப்பிய கையினர் - தலைமேலே குவித்துவைத்த கைகளையுடையவராய், தன் புகழ்ந்து - (முருகனாகிய) தன்னைத் துதித்து, (186) ஆறுஎழுத்துஅடக்கிய அரு மறை கேள்வி-ஆறெழுத்துக்களைத் (தன்னிடத்தே) கொண்ட (கேட்டற்கு) அருமையான (இரகசியமாகக்) கேட்கப்படுதலையுடைய மந்திரத்தை, (187) நா இயல் மருங்கின் - நாக்குஅசையும் அளவிலே, நவில - பயிலும்படி, பாடி - உச்சரித்து, —(188) விரை உறு நறு மலர் எந்தி-மணம்மிக்க நறியமலரை எடுத்து, —(182) பொழுது அறிந்து நுவல - தக்கசமய மறிந்து துதித்து அருச்சிக்க, —(188) பெரிதுஉவந்து - (அதற்கு) மிகவும் மகிழ்ந்து, (188) ஏரகத்து - ஏரகமென்ற தலத்தில், உறைதலும் உரியன் - இருத்தலும் உரியவன்; (எ - று.)

(177) இருமூன்றுஎன்பதுமுதல் (182) இருபிறப்பாளர் என்பதுவரையில், அந்தணரின் சிறப்பைக் கூறும்: அவ்வாறான அந்தணர் ஏரகத்தில் முருகக்கடவுளை வழிபடுவதை (182) பொழுது...(188) எந்தி என்ற பகுதிகள் தெரிவிக்கும்.

(180) கொள்கையினையும் (181) செல்வத்தினையுமுடைய (182) இருபிறப்பாளர், (183) ஞானுடனே (184) காமுகம் உடஇ, (185) உச்சிகூப்பிய கையினராய், புகழ்ந்து (187) பாடி (188) எந்தி (182) நுவல, (188) உவந்து, (188) ஏரகத்திருத்தலும் உரியன்னக. ஏரகமென்பது - சோழநாட்டிலுள்ள சவாமிமலையென்பர், ஒருசாரார்: “காவிரிபுறம்பு சுற்று மேரகமமர்ந்த பச்சைமயில் வீரா” என்ற திருப்புகழும் காண்க. மலைநாட்டிலிருப்பதோர் திருப்பதியென்பர், ஆசிரியர் ஈச்சினார்க்கினியர்: “சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும், ஏரகமு நீங்காவிறைவன்” என்று சிலப்பதிகாரத்தில் வருமிடத்து, அரும்பதவுரைகாரர் ‘வெண்குன்று-சவாமிமலை’ என்று எழுதியதனால், அவரும் ஏரகம் சவாமிமலையினும் வேறான ஒருதலமென்று கொண்டிருப்பதாகத்தெரிகின்றது. இக்காலத்தில் உடுப்பி என்று வழங்குவதை ஈச்சினார்க்கினியர்முதலியோர் ஏரகமென்று கருதியிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. (180) ‘ஆறினிற்கழிப்பி’ என்ற பாடமும் உண்டு.

(177)— இருமூன்று எய்தியஇயல்பு - ஓதல் ஐதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் எற்றல் என்னும் ஆறுகிய நன்மைபொருந்தியதன்மை

இயல்பினின் என்பதற்கு - வைதிகஆசாரத்தினின்று என்று உரைப்பாரு முளர். (178)—இருவாச்சுட்டியருடி என்றதனால், தாய்வழியிலும் தந்தை வழியிலும் தாய்மையும் தந்தை சிறந்தருடியினர் என்பது, பெறப்படும். குடி - கெண்டிநீயர், காசியர், வாதுலர் என்றற்போல்வன. (179 - 180):— அறுநான்கு - ஆறுகியநான்கு: எனவே, இருபத்துநான்கு: அவற்றின் இரட்டி - இரட்டிப்புக்கொண்டது: நூற்பத்தெட்டி: “நூற்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசரியங்காத்தான்” என்று இறையனாரகப்பொருளுரையிலும் தொல்காப் பியக்களவியலுரையிலும் வருவதும் காணலாம். (181) காருகபத்தியம் ஆசுவனீயம் தட்சிணாக்கினி என்ற மூன்றுவகைஅக்கினிக்கும் வெவ் வேறுவடிவம் கல்பசாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலால், மூன்றுவகை குறித்த முத்தி என்றது: நாற்சதுரமும் முச்சதுரமும் வில்வடிவுமாகிய மூன் றுவகையைக். கருதின.....முத்திஎன்பர், கச்சினாக்கினியர்.. (182) பொ முது அறிந்து நுவலஎன்பதற்கு - உதயகாலத்தும் மத்தியான்னகாலத்தும் அந்தமனகாலத்தும் தாபனம் அறுட்டானம் பூசை ஆகிய மூன்று தொழிலே யும் முயன்றுசெய்யுளன்பது, ஒருரை. (186) மறை - இரகசியம்: இரகசிய மாகக் கேட்கப்படுவதுஎனவே, மந்திரமாயிற்று: ஆறெழுத்து அடக்கிய அந்தமந்திரமாவது ‘நம: குமாராய’ என்பது.

189: அதாஅன்று—(இ-ள்.)அதுஅன்று-அதுவுமல்லாமல்,—(எ-று.)

- இனி, 190-217:—அடிகளில், அந்தமுருகக்கடவுளின் குன்றுதோறும் ஆடுந்தன்மையைக்கூறுவர். முருகக்கடவுள் குறிஞ்சிநிலத்திற்குத் தலைவனா லால், குறிஞ்சிநிலமாகிய குன்றுதோறும் ஆடுவனென்க. (திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலைவாய் திருவாவீசன் குடி திருவேரகம்என்பவற்றோடு, குன்றுதோ ருடல் பழமுதிர்சோலை என்ற இரண்டையுஞ்சேர்த்து இவ்வாறும் குமாரக்கட வுளின் படைவீடுகள் [படைவீடு - இராசதாளி] என்று கூறும் மரபு உண்டு: கந்தபுராணத்தில் கடவுள்வாழ்த்திலும் இவ்வாறினுக்கும் தனித்தனியேவணக் கங்கூறப்பட்டுள்ளது. “சகலமுமுதலாகிய அறுபதிநிலமேவிய தடமயிலதனி லேறிய பெருமானே”, “ஆறுதிருப்பதியில் விளங்குபெருமானே” என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதரும் கூறியுள்ளார்: ஆயினும், குன்றுதோறுடல்என் பதை எப்படி ஒருதலமாகக்கொள்வதுஎன்பது விளங்கவில்லை.)

190. பைங்கொடி நறைக்கா யிடையிடுபு வேலன்
அம்பொதிப் புட்டில் விரை இக் குளவியொடு
வெண்கூ தாளந் தொடுத்த கண்ணியன்
நறுஞ் சாந்தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பின்
கொடுத்தொழில் வல்விற் கொலைஇய கானவர்

195. நீடமை வினைந்த தேக்கள் தேறல்
குன்றகச் சிறுகுடிக்கிளையுடன் மகிழ்ந்து
தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவையயர

- விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்கான்
குண்டுசுனை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
200. இணைத்த கோதை யணைத்த கூந்தல்
முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச்
செங்கால் மராஅத்த வாலினரிடையிடுபு
சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை
திருந்துகாழ் மேனி தினைப்ப வுடஇ
205. மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு
செய்யன் சிவந்த ஆடையன் செவ்வரைச்
செயலைத் தண்டளிர் துயல்வருங் காதினன்
கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் வியத்தன்
210. தகரன் மஞ்ஞையன் புகரில் சேவலங்
கொடியன் நெடியன் தொடியணி தோளன்
நரம்பு ஆர்த்தன்ன வின்ருரற் நெருகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தண் சாயல்
மருங்கிற் கட்டிய நிலனோர்பு துகிலினன்
215. முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி
மென்றோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதொ ருடலும் நின்றதன் பண்பே:

(இ - ள்.) (190) பைங்கொடி - பசிய இலையையுடைய கொடியாலே, நறை காய் - நறுநாற்றத்தையுடைய சாதிக்காயை, இடைஇடிபு - நடுவே யிட்டு, - வேலன் - படிமத்தான். (191) அம் பொதி புட்டில் விரைஇ - அழகியையுடைத்தாய்ப் பொதிதலையுடைய தக்கோலமென்பதன் காயைக் கலந்து, குளவியொடு - காட்டுமல்லிநையுடனே, (192) வென் கூதாளம் - வெண்தாளி யையும், தொடுத்த - கட்டின, கண்ணியன் - கண்ணியனாய், - (193) நறு சாந்து அணிந்த தேழ் கிளர் மார்பின் - நறியசந்தனத்தைப்பூசிய நிறம்விளங்கு கின்ற மார்பினையுடைய, (194) கொடுத் தொழில் வல் வில் கொலையுய - கொடியதொழிலையுடைய வலியவில்லாற் கொல்லுதலைச்செய்த, கானவர் - குறவர், (195) நீடு அமை வினைந்த தேன் கள் தேறல் - நெடிய, மூங்கிலிலே யிருந்து முற்றின தேனாற்செய்த கள்ளின் தெளிவை, (196) குன்றகம் சிறு குடி கிளையுடன் மகிழ்ந்து - மலையிடத்துச் சிறிய ஊரிலேயிருக்கின்ற சுற்றத் தாருடனே உண்டு மகிழ்ந்து, (197) தொண்டகம் சிறுபறை - தொண்டக மென்னுஞ் சிறுபறையினது தாளத்திற்கு ஏற்ப, குரவை அயர - குரவைக் கூத்தாட, - (198) விரல் உளர்ப்பு - விரலினால் அலைத்தலாலே, அவிழ்ந்த - (வலிய மலர்த்தப்பெற்று) மலர்ந்த, வேறு படு நறுங் கான் - வேறுபடுகின்ற நறியமணத்தினையுடைய, (199) குண்டு சுனை பூத்த - ஆழ்ந்தசுனையிற்பூத்த

(பூவினாற்செய்த), வண்டு படு - வண்டுகள் விரும்பிமொய்க்கின்ற, கண்ணி - தலையிற்குடும் மாலையினையும், (200) இணைத்த கோதை-(இதழ்பறித்துக்) கட்டின மாலையையும் அணைத்த சுந்தல்-சேர்த்தின சுந்தலினையுமுடையராய்,— (201) முடித்த குல்லை-(இலையைத்)தலையிலேயணிந்த கஞ்சங்குல்லையினையும், இலை உடை நறு பூ - இலையையுடைய நறிய பூங்கொத்துக்களையும், (202) செங்கால் மராஅத்த வால் இணர்-செவ்விய காலினையுடைய கடம்ப மரத்திடத்தனவான வெள்ளியசொத்துக்களையும், இடைஇடுபு-நடுநடுவேவைத்து, (203) சுரும்பு உண-சுரும்பு (தேனை)உண்ணும்படி, தொடுத்த—, பெருந்தண்மா தழை - பெரியகுளிர்த்த அழகினையுடையதழையை, (204) காழ் திருந்து மேனி திளைப்ப உடஇ-வடங்கள் திருந்தும் மேனியிடத்தே [இடையிடத்தே] அசையும்படி யுடுத்து,—(205) மயில் கண்டு அன்ன - (சாயலுடைமையால்) மயிலைக் கண்டாற்போன்றுள்ள, மடம் நடை மகளிரொடு-மடப்பம்பொருந்திய நடையையுடைய மகளிருடனே,—(206) செய்யன்-சிவந்த நிறத்தனும்,சிவந்த ஆடையன்-சிவந்த ஆடையுடுத்து, செம்அரை (207) செயலை தன் தளிர்துயல்வரும் காதினன் - சிவந்தஅரையினையுடைய அசோகின் குளிர்த்த தளிர் அசையுங்காது பொருந்தி, (208) கச்சினன்-கச்சைக்கட்டி, கழலினன்-கழலையணிந்து, செச்சை கண்ணியன்-வெட்சிமாலைசூடி, (209) குழலன்-குழலையுதி, கோட்டன் - கொம்பைக்குறித்து. குறு பல்லியத்தன் - சிறிய பல்லியக்களையெழுப்பி, (210) தகரன் - ஆட்டுக்கிடாயைப்பின்னிட்டு, மஞ்ஞையன்-மயிலையேறி, புசர் இல் சேவல் அம் (211) கொடியன்-குற்றமில்லாத கோழிக்கொடியையையர்த்து, நெடியன்-(தான் வேண்டிய வடிவைக்கொள்ளாதலாற் பிள்ளையாயிராமல்) நெடுகவளர்ந்து, தொடி அணி தோளன் - தொடியைத் தோளிலேயணிந்து, (212) நரம்பு ஆர்த்து அன்ன இன் குரல் தொகுதியொடு - நரம்பு ஆரவாரித்தாலொத்த இனியமிடற்றையுடைய பாடும் மகளிருடனே, (213) குறும் பொறி கொண்ட - உதரபந்தத்தின்மேலே யுடுப்பதாகக்கொண்டதும், நறு தண் சாயல் நறிய குளிர்த்த மென்மையையுடையதுமாகி, (214) மருங்கில் கட்டிய - இடையிலே யிறுகக்கட்டிய, நிலன் நேர்பு துகிலினன் - நிலத்தினளவுந்தொங்குகின்ற துகிலினையுடுத்து, (215) முழவு உறழ் தடையின் - முழவையொத்த பெருமையையுடைய (தன்னுடைய) கைகளால், இயல் ஏத்தி - பொருந்தத்தாங்கி, (216) மெல் தோள் பல் பிணை - மெல்லிய தோளினையுடைய பலவாகிய மான்பிணைபோலும் மகளிரை, தழீஇ - தழுவி, தலைத்தந்து - (அவர்கள் களவொழுக்கத்தையறிந்து அவர்கட்கு) ஏற்ற இருப்பிடங்கொடுத்து, (217) குன்று தொறு ஆடலும்-மலைதொறுஞ்சென்று விளையாடுதலும், தன் நின்ற பண்பே - தனக்கு [அந்தமுருகக்கடவுளுக்கு] நிலை நின்ற குணமாம்: (எ - று.)

(194) கானவர் (195) தேக்கன் தேறல் (196) கிளையுடன்மகிழ்ந்து (205) மகளிரொடு (197) குரவையயர, (190) வேலன் (192) தொடுத்த கண்ணியையுடையனாக, (206) செய்யன் [முருகக்கடவுள்], உடுத்து, (207) அசோகுதளி

ரசையுங்காற்பொருந்தி, (208) கச்சினைக்கட்டிக் கழலை அணிந்து வெட்சிமாலை குடி (209) கொம்புணதிக் குழல் குறித்துப் பல்லியம் எழுப்பி (210) தகரைப் பின்னிட்டு மயிலேறி (211) கோழிக்கொடி உயர்த்து, தொடி அணிந்து (214) துதிலையுடுத்து (212) இன்ருரல் தொகுதியோடு (215) தடக்கையின் இயல் ஏந்திப் (216) பிணைபோன்ற மகளிரைத்தழுவித் தலைத்தந்து, (217) குன்று தொறு ஆடுதலும் நின்ற தன் பண்பு என முடிக்க. கானவர் மகளிரோடு குரவையாடாநிற்க, முருகனுடைய வேலன் [முருகக்கடவுளால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற வேலன்], கண்ணிருடியவனாய்ச் செவ்வியனாகி உடுத்தல் முதலியன செய்து இன்ருரலைக்கொண்ட பாடுமகளிருடனே பிணைபோலும் மகளிரைத் தன் கையினால் பொருந்த ஏந்தித்தழுவித் தைக்கொடுத்துக் குன்றுதொறும் ஆடுவன் என்பாரு முளர். இனி, (194) கானவர் (197) குரவையயர, (205) மகளிரோடும், (212) தொகுதியோடும் (216) பல பிணை தழுவி, (206) முருகக்கடவுள் (217) ஆடுவனென்றலும் ஒன்று.

190 - 192:—வேலன் - படிமத்தான்: தேவரானன் பூசாரி: இவன் கையில் வேலைக்கொண்டு முருகனுடைய ஆவேசம்பெற்று ஆடிக் குறிமுதலியன சொல்லுவதாகத் தமிழ்நூல்களில் வழங்குகின்றது: கையில் வேலைக் கொண்டு ஆடுவதனால், வேலன் என்று இவனுக்குப் பெயராயிற்று. இவன் பச்சிலைக்கொடியிலே சாதிக்காயை இடையேயிட்டுத் தக்கோலக்காயைக் கலந்து காட்டுமல்லிகையுடனே வெண்தாளியைச்சேர்த்துக் கண்ணியைத் தொடுத்தான்: அந்தத் தொடையலைச் செய்யனாகிய முருகக்கடவுள் குடியுள்ளா னென்க. பச்சிலையென்று ஒருகொடி: எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் இலை பச்சென்றிருத்தலால், இது இப்பெயர் பெறும்: பச்சிலையென்னாது சினையாகிய இலையின் பண்பை முதலின்மே லேற்றி, 'பைவகொடி' என்றார். தக்கோலக்காய் புட்டில்போல இருக்குமாதலால், அதனைப் புட்டிலென்றே கூறினார். குளவி-தாளிப்புவென்பாருமுளர். கண்ணியன்-வினையசகமுற்று.

193 - முதல் 205 - வரை, கானவர் மகளிரோடு குரவையாடுதலைத் தெரிவிக்கும்: அவற்றுள் 193 - 197 - அடிகள் - கானவர் தேறலைமகிழ்த்து குரவையாடுதலையும், அதன்மேல் 205-அடிவரையில், கானவருடனே குரவையாடும் மகளிர்வருணையுந் தெரிவிப்பனவாகும். 198-205:—வலியமலர்த்தி வேறுபட்ட [இயற்கையில் மலர்ந்த மலர்க்கு இல்லாத] நறு நாற்றமுள்ளவும் ஆழமான சினையிலேபூத்தனவும் வண்டிகள் மொய்க்கின்ற னவுமான பூக்களால்தொடுத்த கண்ணியை [தலையிலணியும் மாலையையும், இத்தழ்பறித்துக்கட்டினகோதையையும், சோத்துக்கட்டின கூத்தலையும், தழைபேணி அல்குல் திண்ப்ப உடுத்து மயில்கண்ணின் மடகடையையு முடையராகிய (கானவரின்) மகளிர் என்க, மடகடை-மெல்லியகடை: கடை - ஒழுக்கமுமாம். (205) இந்த(கானவ) மகளிரோடு (194) கானவர் (197) குரவையயர என்க. 201-203 - அடிகள் கானவமகளிர் உடுத்த தழையன் தன்மையைக் கூறும்: குல்லையையும் இலையுடையதும் பூக்களையும் மராததின

வாலியஇணரையும் இடையிட்டுச் சுரும்புண்ணியர் மலிவெடுத்த தழை
யென்க: தழையென்பது - பலவகைப்பூக்களையிடையிட்டு மாலிலைகளாற்
கட்டப்பட்டதான உடை: இதனைக் கொண்டைக்காலத்தவர் உடையாகக்
கொண்டிருந்தனரென்பது, பழைய நூல்களால் தெரியவருகின்றது. (204)
உடஇ என்ற செய்தெனெச்சம், (215) 'அன்ன' என்ற குறிப்புப் பெயரெச்
சத்தோடு தொடரும். (212) இன்குரத்தெருமுதியோடு என்றது பாடம்:
தொழுதி - பணிபுரியும் மகளிர்கூட்டம். (215) இவ்வெருவென்ற இடத்து
இகல்வே லேந்தி என்றும் பாடமுண்டு. தலைத்தந்து முதற்கைகொடுத்து,
இருப்பிடந்தந்து: இப்பொருள், இந்தத் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உள்ள
ஒருரையால் விளங்கும். (216) பிணை-உவமவாகுபெயர்.

193 - 194:—சாந்து அணிந்த மார்பினையுடைய கானவர் என்க.
கொடுத்தொழிவ்வல்லில் கொலைஇயகானவர்:—“கோட்டமை வல்விற் கொலை
பிரியர் வன்கண்ணர்” என்றது காண்க. கொலைஇய - கொலையென்ற பெயரி
னடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். குலை இய என்ற பாடத்திற்கு-வில்லை
வளைத்த என்க. (195) தேககள்ளை மூங்கிற்குழாயிலிட்டு முற்ற
வைத்த வுண்டு என்பதை “வேய்ப்பெயல்விளையுட்டேக்கட்டேறல்,”
“திருந்தமைவிளைந்த தேக்கட்டேறல்,” “தூம்பகம்பமுநியதீம்பிழி” முத
லியவற்று லறியலாம். அமை-மூங்கில். அமை விளைந்த தேக்
கன் என்பதற்கு - மூங்கிலரிசியிலுண்டாகச்சமைத்திட்டு இனிமைக்கு இட
மாகிப் மது என்று உரைப்பாரு முளர்: தேன்+கள்: தேனென்மொழி
வலிவர, ஈறுபோய் வலிமிக்கது: [நன்-மெய்.கக] (197) தொண்டகம்-குறிஞ்சி
நிலத்துக்குடைய டறை. குரவை - கைகோத்து ஆடுங் கூத்து. (198) மலரும்
பருவத்து அரும்பை வலியஅலர்த்த, அப்பு நறுமணம் மிக்கிருக்குமென்பதை,
“பிறந்துமோத்தன்ன சிறந்து கழ்நாற்றத்து” என்ற மதுரைக்காஞ்சியடி
யினாலும் அறியலாம். (199) பூத்தகண்ணி - பூத்தபூவினால் இயன்ற கண்ணி:
ஒற்றுமையுடைய பற்றிப் பூத்த என்ற பெயரெச்சம், தனக்கு வினைமுதலாகிய
பூவென்ற பொருளினால் செய்யப்பெற்ற கண்ணியென்ற பெயரைக்கொண்டு
முடிந்தது: பூத்தகண்ணியென்பதைப் பெயரெச்சம். செய்வதாதி யறுபொருட்
பெயரன்றிப் பிறபெயர் எஞ்ச நின்றதற்கு மேற்கோளாகக் காட்டினர்,
நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர். (205) இன்குரல்-இனிய குரலையுடைய பாடும்
மகளிர்: அன்மொழித்தொகை.

206 - 211: 213-214-அடிகள் - குன்றுதோறு ஆடும் முருகக்கடவுளின்
நிலையவருணிப்பன: (206) செய்யன் சிவந்த ஆடையுடுத்து, (207) அசோகின்
தளிர் காதிற்பொருத்தி, (208) கச்சைக்கட்டிக்கழலையணிந்து - வெட்சி
மாலையுடி (209) பல்லியங்கையும் எழுப்பி (210) தகரைவிட்டிட்டு மயிலை
யேறி, சேவலின் (211) கொடியையுயர்த்து (214) நிலம்வரைத்தொங்கத்
துகிலையுடுத்துள்ளா என்க. 206 - இல், சிவந்த ஆடையன் என்று வந்தி

ருத்தலாலும், (213) குறும்பொறிக்கொண்ட (214) மருங்கிற்கட்டிய துகிலினன் என் வந்ததனாலும், ஆடுவதற்கு ஆக மேலேயணியும் ஆடையை அரையில் உதரபந்தனத்தின்மேற்கட்டி, அங்கன். கட்டியதுதிலின் இருதாளிகளையும் தரையிற்படும்படி தொங்கவிட்டுள்ளானென்க. ஒருகால் நாரதமுனிவன் செய்த வேள்வியினின்று உக்கிரங்கொண்டெழுந்த தகர் [ஆட்டுக்கிடா] மூவுலகிலுஞ் சென்று நலிய, முருகக்கடவுள் தேவர்முதலியோரின் வேண்டுகோளினால் அதனையடக்கி வாகனமாகக்கொண்டானென்பது சரிதமாதலால், மயிலை முன்னிட்டு வாகனமாகக்கொள்ளும்போது தகரைப் பின்னிடுவானென்க.

(206) 'ஆடையன்' என்பதுமுதல் (211) 'தோளன்', (214) 'துகிலினன்' என்பதுவரையிலுள்ள உயர்திணையாண்பாற்குறிப்புமுற்றுக்கள், "முன்னத்தினுணரும் கிளவியுமுளவே" என்ற தொல்காப்பியவெச்சுவியற் சூத்திரத்தாற் செய்தெனெச்சப்பொருளை புணர்த்தின வெண்பர்.

நச்சினூர்க்கினியர் (194) காணவர் (197) குரவையயர, (216) அதனைக் கண்டு மென்றோட்பல்பிணை (215) இயல [இயல-குரவையாடியசைய], (அதனைப் பொருதே)-(206) செய்யன், (190) வேலன் (192) கண்ணிசூடி, (206) செவ்வாடையுடுத்து... (211) தொடியையணிந்து (214) துலியுடுத்து (205) மகளிரோடே (212) தொகுதியுடனே (217) மலைகடோறுஞ்சென்று (216) தழீஇ (215) ஏந்தி (216) தலைத்தந்து (217) ஆடலும்நின்றதன்பண்பே என்று கூட்டிமுடிப்பர்: அவர் (205) 'மகளிரோடு' என்றது - தன்னைச்சேவிக்கும் மகளிரையும், (212) தொகுதியொடு என்றது - தன்னைச்சேவித்துப்பாடும் மகளிரையும் காட்டு மென்றும் கூறுவர்.

217: அதாஅன்று—(இ - ள்.) அதுஅன்றி—, (எ - று.)—“அது முன்வருமன்று ஆன்றாக்கின்.”

இனி, 249-அடிகள்வரை மற்றும் முருகக்கடவுளை வழிபடுமாறு காணக் கூடிய இடங்களைக் கூறும்:

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ

220. ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்

(இ - ள்.) (218) சிறு தினை-சிறியதினையரிசியை, மலரொடு விரைஇ-மலர்களோடே கலந்து [பிரப்பரிசியாகவைத்து], மறி அறுத்து -- ஆட்டுக்கிடாயை யறுத்து, (219) வாரணம் கொடியொடு - கோழிக்கொடியுடனே, வயிற்பட நிறீஇ - தான் [முருகக்கடவுள்] அவ்விடத்தேநிற்கும்படி நிறுத்தி, (220) ஊர் ஊர்கொண்ட - ஊர்தோறும் ஊர்தோறும் (செய்வதாக) எடுத்துக் கொண்ட, சீர் கெழு விழவினும் -- தலைமைபொருந்தின விழாவினும்,—

ஊரூர்என்ற அடிக்கு, தொறுப்பொருளது. முருகக்கடவுளைக்கருதிப் பிரப்பரிசிலைவந்து மறியறுத்து வாரணக்கொடியொடு முருகக்கடவுள் நிற்குமாறு ஊர்தோறும்விழாச்செய்தல், பண்டைக்காலத்து நிகழ்ந்த மரபு.

221: ஆர்வல ரேத்த மேவரு நிலையினும்

(இ - ள்.) ஆர்வலர் - (தன்மேல்) அன்புடையவர், ஏத்த-துதித்தலாலே, மேவரு - (தன் மனம்) பொருந்துதல்வருகின்ற, நிலையினும்-இடத்திலும்,— தன்னிடம்அன்புடையார் எத்துகின்ற இடங்களிலெல்லாம் முருகக்கடவுள் மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருப்ப னென்க.

வேலன் தைஇய வெறியயர் களானும்
காடுங் காவங் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்

225. சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்

(இ - ள்.) (222) வேலன் - படிமத்தான் தைஇய - அமைத்துவைத்த, வெறி அயர் களனும் - வெறியாடுகளத்திலும்,—(223) காடும் - காட்டிலும், காவும் - சோலையிலும், கவின்பெறு துருத்தி ம் - அழகுபெறுநின்ற யாற்றிடைக்குறையிலும், (224) யாறும் - ஆற்றங்கரைகளிலும், குளனும் - குளங்கரைகளிலும், வேறுபல் வைப்பும் - (முற்கூறிய ஊர்களாற்) வேறுபட்ட பல வரிய ஊர்களிலும், (225) சதுக்கமும் - நாற்சந்தி இடம், சந்தியும் - முற்சந்தியிலும் ஐந்துசந்தியிலும் புதுபூ கடம்பும் - புதியபூக்கையுடைய கடம்பு மரத்திலும், (226) மன்றமும் - ஊர்க்கு நடுவாய் வாறாயிருக்கும் மாத்தடியிலும், பொதியிலும் - அம்பலத்திலும், கந்துடை நிலையினும் - ஆதின்குருநிறையையுடைய இடத்திலும்,—(எ - று.)

வேலன் வெறியாடுதல், “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய்வேலன்” என்ற தொல்காப்பியப் புறத்தினையியற் குத்திரத்தால் அகத்திற்கேயன்றிப் புறத்திற்கும் வரு மென்க. சதுக்கம் - சதுஷ்கம்: நாற்சந்தி. முச்சந்தியேயன்றி, ஐஞ்சந்தி கூறப்படுதலை “சந்திவைந்துந் தம்முடன்கூடி, வந்துதலையையெய பெருமன்றத்து” என்ற சிலப்பதிகாரத்திலும் காண்க. (222) வேலன் தைஇ வெறியயர்களானும் என்ற பாடத்துக்கு - வெறியாட்டாளன் அலங்கரித்து வெறியாட்டைச் செய்யுமிடத்தும் என்று கூறுக.

மாண்தலைக் கொடியொடு மண்ணி யமைவர
நெய்யோ டையவி யப்பி யைதுரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி

230. முரண்கொ ளுருவி னிரண்டுடை யுடஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரிசிதறி
மதவலி நிலையு மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரிஇச்

235. சிறுபசு மஞ்சளோடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையுற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி.
240. இமிழிசை யருவியொ டின்னியங் கறங்க
உருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகிய நிறுத்து முரணின ருட்க
முருகாற்றுப் படுத்த வருகெழு வியன்நகர்

(இ-ள்) (227) மாண் தலை கொடியொடு-மாட்சிமைப்பட்ட தலைமையை யுடைய கோழிக்கொடியோடு, அமைவர மண்ணி - பொருந்துமாறு வைத்து, (228) நெய்யோடு ஐயவி அப்பி-நெய்யோடு வெண்சிறுகடுகையும் அப்பி: ஐது உரைத்து - (தான் வழிபடுதற்குடைய மந்திரத்தை வெளியிற் கேட்காமல்) மெல்ல உச்சரித்து, (229) குடந்தம்பட்டு - வழிபட்டு, கொழு மலர் சிதறி - அழகிய மலரைச் சிதறி, (230) முரண் கொள் உருவின் இரண்டு உடை உடைய - (தம்மில்) மாறபாடுகொண்ட நிறத்தினையுடைய இரண்டு ஆடைகளை உண்ணான்றும் புறம்பாப் பற்றமாக உடுத்து; (231) செம் தூல் யாத்து-சிவந்த தூவி, (232) மதவலி வேறுபா - தான் கொழு விடை - மிகுதியையுடைய வலி நிலைபெற்ற பெருமையையுடைய கலைக்கொண்ட கொழுவிடையிடையின், (233) குருதியொடு - இரத்தத்தோடே, விரைஇய - பிசைந்த, தூ வெள் அரிசி - தூபம் என்பதனாகிய, (234) சில் பலி செய்து - சிறுபலியாக இட்டு, பசு பிரப்பு இரீது-பலிபிரப்பும வைத்து, (235) சிறு பசு மஞ்சளோடு - (அரைரத்த) சிறிய பசுமஞ்சளோடே, நறு விரை தெளித்து - நறிய (சுத்தனம் குறவிய) நறுமணமுள்ள பொருளோடு தெளித்து, (236) பெருத் தண் கணவீரம் நறுத் தண் மாலை - பெரிய குளிர்த செவ்வலரிப்புலால் கொடுத்த நறிய குளிர்த மாலைகளை, (237) துணைஉற - (தம்மில்) இயையோக்க, அறுத்து-அரித்து, தூங்க நாற்றி - அசையத்தூக்கி, (238) நளி மலைச் சிலம்பின்-செறிந்த மலைப்பக்கத்திலுள்ள, நல் நகர் - நல்ல ஊர்களை, வாழ்த்தி - (பசியும் பிணியும் பகையும் கீம்குக்' என்று) வாழ்த்தி, (239) நறு புகை எடுத்து-நறிய தூபம் கொடுத்து, குறிஞ்சி பாடி - (அந்த நிலத்திற்கு ஏற்பட்ட) குறிஞ்சிப்பண்ணைப் பாடி, (240) இமிழ் இசை அருவியொடு-முழங்குகின்ற ஓசையையுடைய அருவியுடனே, இன் இயம் கறங்க - இனிய வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, (241) உருவம் பல்பூ தூஉய் - சிவந்த நிறத்தினையுடைய பலபூக்களையுள் தூவி, வெருவர (242) குருதி செம் தினை பரப்பி - அசகம் வரும்படி உதிராமலாந்த செத்தினையையும் பரப்பி;—குறமகன் - குறசகாதி

யிற்பிறந்த பெண், — (243) முருகு இயம் நிறுத்து - முருகனுவக்கும் வாத்தியங்களை வாசிக்கப்பண்ணி, முரணினர் உட்க- (தெய்வமில்லையென்று) மாறுபட்டுக் கூறினவர் அஞ்சும்படியாக, (244) முருகு ஆற்றுப்படுத்த - முருகக் கடவுள்வரும்படி வழிப்படுத்தின, உரு கெழு - அச்சம்பொருந்தின, வியன் - அகற்சி பொருந்திய, நகர் - மலைக்கோயிலிலும், — (எ - று:)

முருகக்கடவுள் தம்ருகின்ற கேசுத்திரங்களுள் நான்குதலங்களை 67-ஆவது அடிமுதல் 189-ஆவது அடிவரையிற்கூறிப்பின்னும் அக்கடவுளின் குன்றதோருமென்பை 190 முதல் 217 அடிகள் வரையறுக்கூறி, மற்றும் அக்கடவுள் இருக்குமிடங்களைக்கூற விரும்பி 218-ஆவது அடிமுதல் 226 - அடிவரையிலுமுள்ள ஒன்பது அடிகளாற கூறிய ஆசிரியர், பின்னும் குறமகள் வழிபட அக்கடவுள் இருக்கும் மலைக்கோயிலை 227-ஆம் அடிமுதல் 244-ஆம் அடிவரையிற்கூறினார்.

(242) குறமகள் (227) சிறப்புள்ள கோழிக்கொடியோடு பொருந்துமாறு அமைத்து (228) நெய்யோடு வெண்கிறுகடுகை அப்பி, மந்திரத்தை மெல்ல உச்சரித்து (229) மலர்களைத் தூவி வழிபட்டு, (230) வெவ்வேறு நிறங்களையுடைய இரண்டு உடைகளை உடுத்து (231) செந்நூலேக்காப்பாகக் கட்டி, பொரிசிதறி, (232) கொழுத்த கிடாயகளின் (233) உதிரத்தோடு பிணைந்த அரிசியைச் (234) சிறுபலியாகக் கொடுத்து, பலபிரப்பும்வைத்து, (235) மஞ்சள்நீரையும் சந்தனம் முதலிய வாசனைப் பண்டங்களின் நீரையும் (தான் வழிபடுங் கடவுளுள்ள கோயிலிலே) தெளித்து. (236-237) கணவீர மாணியை அசையத்தூக்கி, (238) ஊர்களை வாழ்த்தி, (239) (கடவுளுக்குத்) தூபம் கட்டி, குறிஞ்சிபாடி (240) அருவியொலியோடு பல்லியைவால் முழங்கப் (241) பலநிறப்பூக்களைத் தூவி, (242) இரத்தங்கலந்த செந்தினையைப் பரப்பி, (243) முருகனுவக்கும் வாசகியங்களை வாசிக்கப்பண்ணி, தெய்வமில்லையென்பார் அஞ்சும்படி (244) முருகக்கடவுள் (தன்மீது) வருபடி வழிப்படுத்திய மலைக்கோயிலென்க. நகர் - கோயில் : குறிஞ்சி. நிலத்து மாத்ரிய குறமகள் வழிப்படுங் கோயிலாதலால், மலைக்கோயிலென்று உரைக்கப்பட்டது. கோழிக்கொடியோடு பொருந்துமாறு அமைத்ததும் வெண்கிறுகடுகை நெய்யோடு அப்பியதும், அம்மலைக்கோயிலின்கண் நிகழ்ததியசெயலாகும்.

(226) மாண்டலைஎன்ற இடத்து ஆண்டலை என்று பாடமாயின், பேய் முதலியவை பலியை நுகராமல் தலை ஆண்மகன்தலையும் உடல் புள்ளின் வடிவமுமாக எழுதின கொடி என்க. (228) நெய்யோடு சிறுகடுகுகளை அப்பு வது - ரட்சைக்காக: இது, கடவுளிடத்தும் பொங்கும் பரிவினும் செய்யுஞ் செயலாகும். (229) குடந்தம் என்பதை 'தட' என்பதுபோல, வளைவையுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாகிய 'குட' என்ற உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த பெயர் ரெணக்கொண்டு, குடந்தம் - வணக்கத்தை, பட்டு - பொருத்தி

ன்று உரைத்தலும் ஒன்று. (231) செந்துல்யாத்து என்பதற்கு - தூலொழுக்கி எல்லைப்படுத்து என்றமாம். (232) மதவாவி - ஒரு பொருட்பன் மொழி. கொழுவிடை - யானைத்திரள் என்று உரை கூறினாரு முனா. (234) பல்பிரப்புஇர் இ என்பதற்கு - பல பிரப்புக் கூடைகளை வைத்து என்று உரைப்பினுமாம். பிரப்பு - தெய்வத்தின்முன்பு குறுணிவீதம் நிவேதனமாகக் கொள்வனிற்பரப்பிவைக்கும் அரிசிபோன்ற தானியம். (235) சிறுபசு மஞ்சள் - மஞ்சளில் ஒருசாதி விசேடமுமாம். விரை - நறுமணம்; மணமுன்ன சந்தனம் முதலிய பண்டங்கட்கு ஆகுபெயர். (237) துணையற என்ற பாடத் திற்கு-தமக்கு இணையில்லாதபடி, தூங்கநாற்றியென்க. (238) நகர்வாழ்த்தி என்றஇடத்தில் "பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி, வசியும்வளனுஞ் சுரக்கென வாழ்த்தி" என்ற சிலப்பதிகாரம் காணத்தக்கது. நகர்-முருகக்கடவுளின்கோயி லென்பாருமுனர். (242) குருதிச்செந்தினை - இரத்தம்போன்ற செந்தினையு மாம். (244) முருகியம் - துடி; தொண்டகப்பறையுமாம். முருகக் கடவுள் ஆவேசமாகவந்து தெய்வத்தன்மை தோன்ற விளங்குதலால், முரணினர் உட்குவ ரென்க. "வேலன் வெறியாட்டயாந்த" என்ற தொல் காப்பியப் புறத்தினைச்சூத்திரத்தில் சிறுபான்மை ஏனையோரும் ஆடுவ ரென்று கொண்டதனால், குறமகளின் வெறியாட்டை இங்குக்கூறினாரென்பர்.

விழா முதலியவற்றில் முருகக்கடவுளைப் பலரும் வழிபடும்முறையை 45 ஆம் அடிமுதல் எண்குஅடிகளாற் கூறுகின்றார்:

245. ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி
வேண்டினர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட

(இ - ள்.) (245) ஆடுகளம் சிலம்ப பாடி-அந்தவெறியாடுகின்ற களம் எதிரொலியொலிக்க (அதற்குஎற்பணவற்றைப்) பாடி. (246) கோடு (245) பலவுடன் (246) வாய்வைத்து - கொம்புகள் பலவற்றையுஞ் சேரணி, கொடு மணி இயக்கி - கடியஒசையையுடைய மணியையும் ஒலிப்பித்து, (247) ஓடா பூட்கை பிணிமுகம் வாழ்த்தி - கெடாத வலியினையுடைய பிணி முகமென்றும் பட்டத்தையானையை வாழ்த்தி, (இப்படி). (248) வேண்டினர் வேண்டிய ஆங்கு எய்தினர் வழிபட - குறைபெறவேண்டுவோர் (தாங்கள் விரும்பியவற்றை) விரும்பினபடி பெற்று நின்று வழிபடாநிற்க, - (எ - று.)

கோடு - ஊதுகின்ற கொம்பு என்ற வாச்சியம். பிணிமுகம் என்பது - முருகக்கடவுள் பவனிவரும் யானையென்பர். இச்சொல்லுக்கு-மயிலென்று உரைத்தலும் உண்டு. (248) எய்திவழிபட என்றும் பாடமுண்டு.

249. ஆண்டாண் டிறைதலும் அறிந்த வாறே

(இ - ள்.) ஆண்டு ஆண்டு கீழ்க்கூறிய களன் காடு காவு துருத்தி யாறு குளன் வைப்பு சதுக்கம் சந்தி கடம்பு மன்றம் பொதியில் நகர்என்ற அவ்வவ்

விடங்களிலே. உறைதலும் - தங்குதலும். — (உரியன்) —; அறிந்த ஆற - யான் அறிந்தவளவில் (கூறினேன்); (எ - று.) — 'உரியன்' என்றும். 'கூறினேன்' என்றும் வினைமுற்றுக்கள் வருவித்து முடிக்க.

250 முதல் 295-வரையிலுமுள்ள அடிகளால், ஆற்றுப்படுத்துவோர், ஆற்றுப்படுத்தப்படுமவனை நோக்கி 'நீ யான் கூறிய இந்த இடங்களுள் எங்கே யாகிலுஞ்சென்று அந்தமுருகக்கடவுளை நினைத்து உன்கருத்தைக் கூறுமான வில், ஆங்குள்ள பணியாளர்கள் முருகக்கடவுளிடம் சென்று உள்வருகையைத் தெரிவிக்க, அக்கடவுள் உன்முன்வந்து அபயமளித்து நீ வேண்டியதைத் தந்தருள்வார்' என்று கூறுகின்றான்:

அவற்றுள் இதுமுதல் (281) 'குறித்தது மொழியா வளவையின்' என்றதுவரையில், ஆற்றுப்படுத்தப்படுமவன் அக்கடவுளைச் சார்ந்து துதித்துத் தன்கருத்தை வெளியிட்டு வேண்டவேண்டும் வகையைத் தெரிவிக்கும்:

250. ஆண்டாண் டாயினு மாக காண்டக
முந்துரீ கண்டுழி முகனமர்ந் தேத்திக்
கைதொழுஉப் பரவிக் காலுற வணங்கி
நெடும்பெருஞ் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவரு ளொருவ னங்கையேற்ப
255. அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ!
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி!
260. வாணோர் வணங்குவில் தாணத் தலைவ!
மாலை மார்ப! நூலறி புலவ!
செருவி லொருவ! பொருவிறல் மள்ள!
அந்தணர் வெறுக்கை! அறிந்தோர் சொன்மலை!
மங்கையர் ஊனவ! மைந்த ரேறே!
265. வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ!
குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவு ரேறே!
அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக!
270. நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபே ராள!
அலந்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூண் சேளய்!
மண்டமர் கடந்த நின் வென்றோடு அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேளர்!
பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்!

275. குர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி!
போர்மிகு பொருந! குரிசில்! எனப்பல
யானறி யளவையி னேத்தி யானது
நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க்கு அருமையின்
நின்னடி யுள்ளி வந்தனென் நின்னெடு
280. புரையுந ரில்லாப் புலமை யோய்! எனக்
குறித்தது மொழியா வளவையின்

(இ - ள்.) (250) ஆண்டு ஆண்டுஆயினும் ஆக - யான் முன்னே கூறிய
அவ்வவ்விடங்களிலே யாயினுமாக பிறவிடங்களிலேயாயினுமாக, (251)
முந்து நீ கண்ட உழி - முற்பட நீ கண்டபோது, (250) காண் தக - அழகு
பொருந்த, (251) முகன்அமாந்த ஏத்தி - முகம்விரும்பித் துதித்து, (252)
கைதொழுஉ பரவி - (முன்னர்) கையைத் தலைமேலே) கூப்பி வாழ்த்தி,
கால் உற வணங்கி - (பின்னர் அக்கடவுளின்) பாதம் (சிரசிலே) படும்படி
தண்டனிட்டு, (253) நெடு பெரு சிமையதது - நெடிய பெரிய இமவானுச்சி
யிலே, நீலம் பைஞ் சூளை - தருப்பைவளர்ந்த பசிய சூளையினிடத்தில், (254)
ஐவருள் ஒருவன் - பஞ்சபூதங்களின்கடவுளராகிய ஐவருள் ஒருவனாகிய அக்
கினிதேவன், அம் கை ஏற்ப - (தன்னுடைய) உள்ளங்கையிலே வாங்க,
(255) அறுவர் பயந்த ஆறு அமர் செல்வ - (அருந்தியொழிந்த) அறுவராலே
பெறப்பட்ட ஆறுவடிவுபொருந்திய செல்வனே! (256) ஆல் கெழு கடவுள்
புதல்வ - கல்லாலின்கீழ் விளங்குகின்ற கடவுளினுடைய புதல்வ! - மால் வரை
(257) மலைமகள் மகனே - பெரியமலையாகிய மலையாசன் மகளாகிய பார்வதி
யின் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே - பகைவர்க்கு யமன்போன்றவனே! (258)
வெற்றி வெல் போர் கொற்றவை சிறுவ - (தன்னை வழிபடுவார்க்கு) வெற்றி
யைத்தருகின்றவளும் (தான்) வெல்லும்போரைச் செய்தவளுமான தூர்க்
கைக்குப்புதல்வனே! (259) இழை அணி - பூனை யணிந்த, சிறப்பின் -
தலைமையினையுடைய, பழையோள் - காடுகொளுடைய, குழவி - குழந்தாய்!
(260) வணங்கு வில் - வளையும் வில்லைக்கொண்டுள்ள, வாறோர் தானைத்
தலைவ - தேவர்களின் சேனைத்தலைவனே! (261) மாலை மார்ப - (இன்
பத்திற்குடரிய கடப்பம்பு). மாலையையணிந்த மார்பையுடையவனே! நூல்
அறி புலவ - எல்லாநூல்களையும் அறியும் புலவனே! (262) செரு
வில் ஒருவ - போர்த்தொழிலில் ஒருவனாக நிற்பவனே! பொரு விதல் மன்ன -
பொருகின்ற வீரத்தினையுடைய இளமைப்பருவத்தோனே! (263) அந்தணர்
வெறுக்கை - அந்தணருடைய செல்வமாக இருப்பவனே! அறித்தோர் சொல்
மலை - சான்றோர் புத்தித்து சொல்லப்படுகு சொற்களின்கூட்டமாக இருப்ப
வனே! (264) மங்கையர் கணவ - தெய்வமானியாரும் வள்ளிகாச்சியாருமா
கிய மகளிர்க்குக் கணவனே! கைத்தர் ஏறே - வீரர்க்குஇடபமே! (265) வேல்
கெழு தட கை சால் பெரு செல்வ - வேல்பொருத்தினை பெருமையையுடைய

கையாலமைந்த பெரியசெல்வத்தையுடையவனே! (266) குன்றம் கொன்ற-
கிரவுஞ்சமலையைப் பிளந்த, குன்றா கொற்றத்து - குறையாத வெற்றியினை
யுடைய, (267) விண் பொரு நெடு வரை-தேவருலகத்தைத் தீண்டும் நீண்ட
மலைகளையுடைய, குறிஞ்சி-குறிஞ்சிநிலத்துக்கு, கிழவ-உரிமையுடையோனே!
(268) பலர் புகழ் நல் மொழி - பலரும் புகழ்ந்துசொல்லும் நன்றாகிய சொற்
களையுடைய, புலவர் - பரசமயத்துள்ளபுலவராகிய யானைகட்டு, ஏறே -
சிக்கவேறுபோன்றவனே!(269) பெறல் அரு மரபின்-(பிறர்க்குப்)பெறுதற்கு
அரிய முறைமையினையுடைய, பெரும் பெயர் முருக - பெரும்பொருளை
யுடைய முருகனே! (270) கையுநர்க்கு ஆர்த்தும் - (அந்தப்பெரும்
பொருளைப் பெறவேணுவென்று) விரும்புகின்றவர்க்கு (அதனை) நுகர்
விக்கின்ற, பேர் இசை ஆள - பெரும்புகழை ஆள்பவனே! (271) அலந்
தோர்க்கு அளிக்கும் - (பிறரால்) துன்பப்பட்டவந்தவர்க்கு அருள்புரிசின்ற,
(272) மண்டு அமர் கடந்த - மிக்குச்செய்கின்ற போர்களை முடித்த, நின் -
உன்னுடைய, வென்று ஆடு - வெண்டுஅடுதலையுடைய, அகலத்து-மார்பிலே,
(273) பொலம் பூண் சேஎய்-பொன்னணிகலமணிந்த குமரக்கடவுளே!
(274) பரிசிலர் தாங்கும்-இரந்துவந்தோரை (வேண்டுவனகொடுத்துப்) பாது
காக்கின்ற, உரு நெழு - உட்குதல்பொருந்திய, நெடு வேளன்-நெடியவேனே!
(275) பெரியோர் எத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்-தேவரும்முனிவரும் ஏத்து
கின்ற பெருமைபெற்ற திருநாமத்தையுடைய தலைவனே! (276) சூர் மருங்கு
அறுத்த - சூரபன்மாவின்சுலத்தை இல்லையாக்கின, மொய்ய்பின் - வலிமை
யுடைய, மதவலி - மதவலியென்னும் பெயருடையாய்! (277) போர் மிகு
பொருள - போரில் வல்ல வீரனே! குரிசில் - தலைவனே! என - என்று, பல-
பலவற்றையும், (278) யான் அறி அளவையின் - யான்அறிந்து (நினக்
குக்) கூறிய அளவிலே, ஏத்தி-(நீ) துதித்து, ஆளுது-(அவ்வளவிலுல்) அமை
யாமல், (279) நின் அளந்த அறிதல்-நிந்தன்மையையெல்லாம் முற்றஅள
விட்டுஅறிதல், மன் உயிர்க்கு அருமையின் - பல்லுயிர்க்கும் அரிதாகையி
னாலே, (280) நின் அடி உள்ளி வந்தனென் - நின்றிருவடியைப் பெற
வேண்டுமென்று நினைந்து வந்தேன்: நின்னெடு - உன்னெடு, (281) புகை
யுநர் இல்லா - ஒப்பாரில்லாத, புலமையோய் - மெய்குஞ்ஞானத்தையுடையோ
யோய்! என - என்றுசொல்லி, (282) குறித்தது - (நீ) கருதியதனை, மொ
ழியா-சொல்லாத, அளவையின்-அளவிலே [நீ கருதியதைச் சொன்னாயோ
இல்லையோ அவ்வளவிற்குள்],-(எ - று.)

250.—காண்தகஎன்பதற்கு-உனது காட்சிக்குத்தக என்று ஒருரை.
ஆயினும், உம்மை - ஐயவும்கையாதலால், பிறவிடங்களிலேயாயினுமாக
என்று உரைக்கப்பட்டது. 251.—முருகக்கடவுளின் தெய்வத்தன்மையைக்
கண்ட போது அச்சம்பிறவாது நிற்கவேண்டுமென்றற்கு 'முகனமர்ந்து'
என்றது, 253—நீலம் - அந்த இமயத்துச்சிவியின்ற நீலநிறத்தையுடைய
தருப்பம்: என்றது, சாவணப்பொய்கையை. நீலம் பசுமை கருமை என்ற

நீதங்களை அபேதமாகக்கொண்டு கூறுதல், கவிசமயம். நீலப் பைஞ்சுனை என்பதற்கு - நீலமலர்முதலியவற்றைக்கொண்ட சரவணப்பொய்கையென்றே உரைகூறினோம். 254—சதாசிவனும் மயேச்சரனும் உருத்திரனும் அரியும் அயனும் பஞ்சபூதங்கட்குத் தெய்வமாதலால், “ஐவர்” என்றார்: இத் தன்மையை “பாராதியைந்துக்கும் பன்னுமதிதெய்வங்கள், ஆராயனாதிதேவராம்” என்ற உண்மைவினக்கத்தாலும், “ஐவகைப்பூதத்திற்கு நாயகரான பிரமா விட்டுணுருத்திர ஈசுவர சதாசிவர்கள்” என்ற தக்கயாகப்பரணியுரையாலும் அறியலாம். ஐவருள் ஒருவன் என்றது - உருத்திரனென்னுந் தெய்வத்தின் அமிசமாகிய அக்கினியை, “அக்கினி அக்கையேற்பு” என்றது - இந்திரன் இறைவனிடத்தினின்று வாங்கிய கருப்பத்தைச் சந்தருஷிகள் வாங்கித் தம்மால் தாங்கமுடியாமையால் அவ்விறைவன் கூறுகிய முத்திக்குண்டத்திவிட்டதனைக்கருதி. 255. அறுவர்பயந்த ஆறமர் செல்வ என்றது - கீழ்ச்சொன்னவாறு அக்கினியிலிட்டுச் சத்திகுறைந்த கருப்பத்தை முனிவரெழுவரும் வாங்கித் தம்மனைவியர் கையிற்கொடுப்ப, அருந்ததியொழிந்த அறுவரும் விழுகிய குல் முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையில் பதுமப்பாயவிலே பெற அநகு ஆறுவடிவாக வளர்ந்தமைபைக் கூறியதாம்: “கடவுளொரு மீன்காலினி யொழிய, அறுவர் மற்றையோரும்”^{***} நிவந்தோங்கியதூநீலப் பைஞ்சுனைப், பயந்தோரென்ப பதுமத்துப்பாயல்” என்றது காண்க. 256—வரை-முகங்குமாம். 258.—கொற்றவைக்கு வெல்போரென்று அடைமொழிகொடுத்தது - கொற்றவை மகிஷாசுரனையழித்தவளாதலால். 259.—காடுகிழாளும் இறைவனுடைய சத்தியாதலால், ‘பழையோள் குழவி’ என்றது. காடுகிழான் - வனதூர்க்கை முன்னப்படுவான்.

261—மாலை - இன்பத்திற்கு உரியமாலை: அதாவது, கடம்பமாலையென்பர். தூல்அறிபுலவ என்பதற்கு - வேதாகமங்கள் முதலிய பலசாஸ்திரங்களை யும் ஒதாதுணர்ந்த பண்டிதனே! என்று கருத்துக் காணலாம். புலம்-அறிவு: அத்தையுடையவன்-புலவன். 262—பொருவிறல்மன்ன-வீரராயிருப்பார்க்கு வீரனாயிருப்பானே! என்ற உரைத்தாருமுள்ள: மன்னன் என்ற சொல் இனமையுடையோன் வீரன் என்ற இரண்டுபொருள் உரைத்தற்கும் ஏற்கும். 265—வேல்கெழு கை சால் பெருஞ்செல்வம் என்றது - வேல்வெற்றியாம் பெற்ற செல்வத்தை. 266—அசுராவேசம்பெற்ற கிரௌஞ்சமலையை முருகக்கடவுள் வேலாற் பிளந்தா ஞாலால், ‘குன்றங்கொன்ற’ என்றது. குறிஞ்சிக்கிழவனாயிருந்தும் குன்றங்கொன்றானென்று கூறிய நயம் காண்க. 267—குறிஞ்சிக்கிழவன் என்று முருகக்கடவுளைக்கூறியது-“சேயோன் மேய்மைவரைபுலகம்” என்று தொல்காப்பியர் கூறியதனால் என்க. 268—முருகக்கடவுளை ‘ஏறு’ என்றதற்கு ஏற்பப் பரசமயப்புலவரை யானையாகவும், கல்விமை மதமாகவும் உரைத்துக்கொள்க. 269.—பெயர் - பொருள்: “பெற்ற பெரும்பெயர் பலர் கையிர் இய” எனவும், “சொற்பெயர்நாட்டம்” எனவும் வருவன காண்க. பெரும்பொருளென்றது - மோட்சத்தினை பென்க.

272, 273-மண்டமர்கடந்த நின், அகலத்து-மாப்பினால், பரிசிலர் தாங்கு
என்ற வேள் என்று கூட்டுவாருமுனர்: அகலத்தைக்கொண்ட வேள் என்று
சேர்த்தலும்ஒன்று. 274-இயவுள்-கடவுளுமாம். 275-மிக்கவலிமையுடைமை
யால் முருகக்கடவுட்கு மீதவலியென்றுஒருபெயர். 276-பொருந் - உவ
மிக்கப்படுவாய்! என்றமாம்: பொருவப்படுமவன், பொருநன் என நின்றது.

குறித்துடன்

வேறுபல் லுருவிற குறும்பல் கூளியர்
சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
அளியன் தானே முதுவா யிரவலன்
285. வந்தோன் பெரும! நின் வண்புகழ் நயந்தென
இனியவும் நல்லவும் நனிபல வேத்தி

(இ - ள்.) (281) உடன் குறித்து - (நீ விண்ணப்பஞ்செய்வதை)
உடனே மனத்திற்கொண்டு, (282) வேறு பல் உருவின் - வேறுவேறுகிய
பலவடிவினையுடைய, குறு பல் கூளியர் - சிறிய பல பூதகணங்களாயிருப்ப
வர், (283) சாறு அயர் களத்து - விழாநடக்கும் அவ்விடத்தே, (தாங்கள்),
வீறு பெற தோன்றி - பொலிவுபெறக் காணப்பட்டு, (284) 'முது வாய்
இரவலன்தான் - அறிவுமுதிர்ந்த வாய்மையினையுடைய புலவனாகிய இர
வலன்தான், அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்: (285) பெரும - பெருமை
யுடையோனே! (அவன்), நின் வண் புகழ் நயந்து - நினது வளவிய புகழி
னைக் கூறவிரும்பி, (286) இனியவும் - (கேட்போர்க்கு) இனியனவும், நல்ல
உம் - உறுதியுடையவனுமாக, நனி பல ஏத்தி - மிகப்பலவற்றை வாழ்த்தி,
(285) 'வந்தோன் - வந்துள்ளோன்,' என - என்றுகூற, - (எ - று.)

முருகக்கடவுளினிடத்துச் சேவிப்போர் அந்தக்கடவுளிடத்துப் புதிதாக
வந்தோனைப் பற்றித் தகவுரை கூறுவதைத் தெரிவிப்பன இவ்வடிகள். 282 -
குறும்பல் கூளியர் என்ற பாடத்திற்கு-குறியபல்லையுடைய கூளியர் என்க:
கூளியர், - சேவித்து நிற்போர் என்பர். "நின், கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற
கூளியர்" என வருவதுகூ காண்க.

இனி, 295-அடிவரை ஆற்றப்படுத்தப்பட்டு முருகக்கடவுளினிடம்
செல்வானுக்கு அக்கடவுள் பிரதியட்சமாகி அருள்புரிவதைக் கூறுவன :

தெய்வஞ் சான்ற திறல்விளங் குருவின்
வான்றோல் நிவப்பின் தான்வந் தெய்தி
அணங்குசா லுயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
290. மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி
அஞ்ச லோம்புமதி யறிவல்லின் வரவென
அன்புடை நன்மொழி யனை இ விளியின்று
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய வுலகத்து

ஒருநீ யாகித் தோன்ற விழுமிய
295. பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி

(இ - ள்.) (287) தெய்வம் சான்ற திறல் விளங்கு உருவின் - தெய்வத்தன்மையமைந்த வலிவிளங்கும் வடிவினையும், (288) வான் தோய் நிவப்பின் - வானைத்தீண்டும் உயர்ச்சியையுமுடைய, தான்— [அந்தமுருகக்கடவுள்]. வந்து எய்தி - (அங்கு) வந்து காணப்பட்டு, (289) அணங்கு சால் உயர்நிலை தழீஇ-அச்சந்தரவல்ல(தனது)பெருநிலையை உள்ளடக்கி, பண்டை-பழமையான, தன் - தன்னுடைய, (290) மணம் கமழ் தெய்வத்து - மணம் வீசுகின்ற தெய்வத்தன்மையையுடைய, இள நலம் காட்டி-(முன்பு இருந்த தனது) இளமையழகக்காட்டி, (291) 'அஞ்சல் ஓம்புமதி-அஞ்சுவதைவிட்டிடுவாய்: நின் வரவு அறிவல் - உனதுவருகையை (நான்) அறிவேன்,' என-என்று, (292) அன்பு உடை நல் மொழி அனேஇ-(நின்மேல்) அன்புடையன வாகிய நல்லவார்த்தைகளைப் பலகாலும் அருளிச்செய்து, விளிவு இன்று - நெடுதலில்லாமல் [நிரந்தரமாக], (293) இருந் நிறம் - இருண்டநிறத்தையுடைய, முந்நீர்-நடவினால், வளைஇய-சூழப்பெற்ற, உலகத்து-உலகத்திலே, (294) ஒரு நீ ஆகி தோன்ற-உனக்கு ஒப்பார் ஒருவருமில்லையென்று கூறும் படியாகி நீ மேம்பட, விழுமிய-மிகச்சிறந்த, (295) பெறல் அரு பரிசில்-பெறு தற்கு அரிய பரிசிலை, நல்கும் - தருவன்; (எ - று.)

நல்குமதி—“மியாயிகமோமதி *** ஆவாயினுமுன்னிலையசைச்சொல்” (இடை-27) என்ற தொல்காப்பியத்திற்குமாராக மதியென்பது - படர்க்கை வினாமுற்றில் வந்தது; இனி, மதியென்பதனை மேலேவருகின்ற ‘பலவுடன்’ என்றதனோடுகூட்டி. மதி பலவுடன் - அறிவுடன் பலவுடனே, பரிசில்நல்கும் என்றருமுளர். (287 - 290)—முருகக்கடவுள் தனதுதெய்வத்தன்மைகொண்ட ஓங்கியவடிவைக்காட்சிகொடுக்க அது கண்ணாற் கண்டுகளித்தற்கு அடங்காமல் மிகப்பெரிதாயிருத்தலால் மருளக்கூடுமென்று பிறகு தன்னுயர்நிலையை யுள்ளடக்கி இளமைகொண்டவடிவைக் காட்டுவ நென்க. அணங்கு சால் உயர்நிலை - வருத்தமணுந்த தெய்வத்தன்மையுமாம். 291 - அறிவம்நின் என்று, 294 - ஆகத்தோன்ற என்றும், 298 - தங்கு சினை என்று பாடம்.

இனி, நல்கும் என்றுகூறிய வினைமுற்றுக்கு வினையுதலைக் கூறுகின்றான்:—

பலவுடன்

வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி யகில்சுமந்து

ஆர முழுமுத லுருட்டி வேரல்

பூவுடை யலங்குசினை புலம்ப வேர்கண்டு

விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் ரொகுத்த

300. தண்கம முலரிருல் சிதைய நன்பல
ஆசினி முதுசுனை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பணிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
305. முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்தூற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுதல் துயியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
310. மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலொடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
குருமயிர் யாக்கைக் குடாவடி யுனியம்
பெருங்கல் விடரனைச் செறியக் கருங்கோட்டு
315. ஆமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேண்ணின்று
இழுமென விழிதரு மருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.

(இ - ள்.) (295) பல-(தாம்) பலவும், உடன்-ஒருசேர, -(296) வேறு பல் துகிலின் - வேறுபட்ட பலவாகிய துகிற்கொடிகளைப்போல, துடங்கி - அசைந்து, -அதில் சுமந்து-அகிலை மேற்கொண்டு, -(297) ஆரம் முழுமுதல் உருட்டி - சந்தனமாகிய பெரியமரத்தைத் தள்ளி, வேரல் (298) பூஉடை அலங்கு சினை புலம்ப வேர் கீண்டு - சிறுமூங்கிலினது பூவையுடைய அசை கின்ற கொம்பு தனிப்ப வேரைக்கீண்டு, -(299) விண் பொரு நெடு வரை பரிதியின் தொடுத்த (300) தண் கமழ் அலர்-இருல் சிதைய-தேவருலகைத் தீண்டுகின்ற நெடிய மலையினிடத்தில் சூரியமண்டலத்தைப்போல (சயால்) வைக்கப்பட்ட தண்ணியவாய்மணக்கின்ற விரிந்த தேன்குடு சிதையும்படியும், நல் பல (301) ஆசினி முது சுனை கலாவ - நன்றாகிய பல ஈரப்பலாவி னுடைய முற்றிய சுனை (தன்னிடத்தே) கலக்கவும், மீமிசை (302) நாகம் நறு மலர் உதிர - மலையுச்சியிலுண்டான சுரபுன்னையின் நறியமலர் உதிரவும், யூகமொடு (303) மா முகம் முசு கலை பணிப்ப - கருங்குரங்கோடே கரிய முகத்தையுடைய ஆண்முசுக்களும் நடுங்கவும், பூ நுதல் (304) இரு பிடி குளிர்ப்ப - புள்ளியுள்ள நெற்றியையுடைய பெரிய பெண்யானை குளிரும்படியும், வீசி - அலைவீசி, -பெரு களிற்று (305) முத்துடை வான் கோடு தழீஇ - பெரிய யானையினுடைய முத்தையுடையவாய் தந்தங்களை உள்ளடக்கி, (306) நன் பொன்-மணி நிறம் கிளர (305) தத்துற்று? (306) பொன் கொழியா - நல்லபொன்னும், மணியும் என்பவற் றின் நிறம் விளங்காநிற்கத் தாவிப் பொன்னைக் கொழித்து, (307) வாழை

முழுமுதல்துயிய - வாழையினது பெரியமுதல் துணியவும், தாழை (308) இளநீர் வீழுகுலை உதிர - தெங்கின் இளநீரையுடைய சீரியகுலை உதிரவும், (அவ்விரண்டினையும்), தாக்கி—, (309) கறி கொடி கரு துணர் சாய-மிளகு கொடியின் கரியகொத்துக்கள் சாயவும், பொறி புறம் (310) மடம் நடை மஞ்ஞை பலவுடன் (311) கோழி வய பெடை (310) வெளி இ (311) இரிய - புள்ளியையுடைய முதுகினையும் மடப்பத்தைபுடைய நடையினையுமுடைய மயில்பலவற்றுடனே கோழியினுடைய வலிவுள்ள பெடை அஞ்சி நிலை கெடவும், தேழலொடு - ஆண்பன்றியுடனே, (312) வெளிற்றின் இரு பனை புன் சாய் அன்ன(313)குருஉ மயிர் யாக்கை குடா அடிஉளியம்-வெளிற்றினை யுடைய கரியபனையின் புல்லிய செறும்பினையொத்த மயிரினையுடைய உடம் பினையும் விளைந்த அடியினையுமுடைய கரடி, (314) பெருங் கல் விடர் அலை செறிய-பெரிய மலையின் பிளவுகளிலுள்ள முழைஞ்சுகளிலே நெருங்கிச் சேரவும், கரு கோடு (315) ஆமா நல் ஏறு சிலைப்ப-கரிய கொம்பினையுடைய காட்டுப்பசுவார்க்கத்தைச்சேர்ந்த சிறந்த ஏறுகள் கதறும்படியும், சேண் நின்று- மிகவுயரத்திலிருந்து [மலையுச்சியிலிருந்து], (316) இழுமென இழிதரும்-இழு மென்ற ஓசையுண்டாம்படி குதிக்கின்ற, அருவி-அருவியினையும், (317) பழ முதிர் சோலை - பழம்முதிர்ந்த சோலைகையுமுடைய, மலை-மலைக்கு, கிழ யோன்-உரியவனான முருகக்கடவுள்; (எ - று.)

(206) நுடங்கி, சுமந்து (297) உருட்டி (298) கீண்டு (304) வீசி (305) தழீஇ, (306) கிளர (305) தத்துற்று (306) கொழியா, (308) தாக்கி, (309) சாய (311) இரிய (314) செறிய (315) சிலைப்ப (316) இழிதரும் அருவி என்க: (300) சிதைய (301) கலாவ (302) உதிர (303) பணிப்ப (304) வீசி எனவும், (307) துயிய (308) உதிரத்தாக்கி எனவும் இடையே காண்க. அருவியைப்பற்றிக் கூறுவதால், (295) பலவுடன் என்பதற்கு அவ்வருவிகள் பலவும் ஒருசேரப் (296) பல்வேறு துகில்போல நுடங்கு மென்க. 297-298: வேரல் - முங்கிலும், பூவுடை இலங்குசின்னகளும், புலம்ப - நடுங்க என்பாரு முண்டு. 301-2: வாசன். முதுகளை என்றும் பாடம். மீயிசை நாகம் என்ப தற்கு-மிகவும் உயர்ந்த சுரபுண்ணெ யென்றுமாம் - பல்+துகில்: பஹுகில்.

“சேயோன்மேய மைவனையுலகமும்” என்றபடி முருகக்கடவுள் வரையுலகத்திற்குத்தெய்வமாதலால், அக்கடவுளை ‘மலைகிழவோன்’ (317)என்றார்: நச்சிலொர்க்கினியரும் இவ்வாறே உரைகூறியிருக்கின்றனர். மலைக்குஅடை மொழியாக, சோலையும் அருவியும் வந்தன. இனி, ஒரு சாரார், பழமுதிர் சோலைமலைகிழவோன்என்ற தொடர்க்கு - பழமுதிர்சோலையென்ற மலையாகிய தலதலுக்குக் கிழவன் முருகக்கடவுள் என்றும், பழமுதிர்சோலை யென்பது திருமால்சூருசோலைமலையைக் காட்டு மென்றும், அது முருகக்கடவுளின் படைவீடுகள் சூழலுள் ஒன்று என்றும் கூறுவர்.

(6) கண்வன் (11) மார்பினன் (44) சென்னியனாகிய (61) சேயினுடைய (62) சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு (63) புலம்பிரிந்துறையும் (64) செலவு நீ நயந்தனையாயின்; (65) வாய்ப்பு, (66) இன்னேபெறுதி: ('அவனைக்காணும்படி அவன் எக்கேடறைவான்?' என்றும், 'விரும்பியதையான் பெறும்வகை எப்படி?' என்றும் வினாவுவா யென்னில்,—) (77) குன்று அமர்ந்து உறைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (125) அலைவாய்ச்சேறலும் நிலையுடையது; அதுவன்றி, (176) ஆவிரன்குடி யகைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (189) ஏரகத்துறைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (217) குன்றுதோறு ஆடலும் நின்ற தன் பண்பு: அதுவன்றி, (220) விழவினும், (221) நிலையினும், (222) களனிலும், (223) காடு கா துருத்தி (224) யாறு குளன் என்றிவற்றினும், வேறுபல்வைப்பினும், (225) சதுக்கம் சந்தி கடம்பு (226) மன்றம் பொதியில். என்றவற்றினும் கந்துடைநிலையினும், (244) நகரினும், (248) வழிபட, (249) ஆண்டாண்டு உறைதலும் (உரியன்): அறிந்தவாறே (கூறினான்): (250) ஆண்டாண்டாயினும் ஆக, (பிறவிடங்களினும் ஆக): (251) முத்து நீ கண்டுழி முகனமர்ந்து எத்தி, (252) கைதொழுத, பரவி, வண்டி, (255) 'செல்வ!...(276) குரிகில்' எனப்பல (277) யான் அறி அளவையின் எத்தி, ஆனது, (279) 'நின்னடி உள்ளிவந்தனென்' (280) என (281) (நீ) குறித்தது மொழியா 'அளவையின்', (282) கூளியர் (281) குறித்து, (283) தோன்றி, (284) 'இரவலன் (286) எத்தி, (285) வந்தோன் (284) அளியன்' (285) என, (317) மலைமீதுவோன், (288) தான் வந்துஎய்தி, (289) அணங்குசாலையர் நிலைதழீஇ, (290) இனநலங்காட்டி, (291) 'அஞ்சல் ஒம்புமதி; நின்வரவு அறிவல்' என (292) அன்பு உடை நன்மொழி அனேஇ, (293) உலகத்து (294) ஒருநீ ஆகித்தோன்ற (295) பெறல் அரும் பரிசில் நல்கும் என முடிபு காண்க. இங்ஙனம் சுருக்கமான ஒரு பொருளை, ஆங்காங்கு உட்பகுப்பான ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் விவரித்து 317 - அடிகளால் கூறியும், நான்கு நோக்குமிடத்து அப்பொருள் அனுகூல நிலையதாகத் தோன்றுமாறு அமைந்திருக்கின்ற இதுவே, மாட்டு எனப்படும்: "அகன்று பொருள்கிடப்பிலும் அனுகூல நிலையினு, மியன்று பொருண்முடியத் தந்தன ருணர்த்தல், மாட்டெனமொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்றது காண்க. இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது இங்குள்ளும் அங்கு ஒன்றுமாகப் பதங்களைச் சேர்த்துப் பொருள்கூறுதலை மாட்டு என்றல் ஏலாது.

(62 - 66) 'சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு புலம்பிரிந்துறையும் செலவுநீ நயந்தனையாயின், நெஞ்சத்து நகைவாய்ப்பு இன்னேபெறுதி' எனவும், (293 - 295) 'உலகத்து ஒருநீ ஆகித்தோன்ற, விழுமிய பெறலரும் பரிசில் நல்கும்' எனவும் கூறியதனால் ஆற்றப்படுத்திவோன் தான் பெற்ற கந்தழியைப் பெறுமாறு இரவலனை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யப்பட்டது இப்பாடலென்பார்: 'கந்தழியாவது - ஒருபற்றும் அற்று. அருவாய்த் தானே நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருள்: அது; 'சார்பிலுந்திருக்குது தானருவ

யெப்பொருட்கும், சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்று மின்பந்தகைத்தரோ, வாய்
மொழியான் மெய்யான் மனத்தானறிவிறந்த, தூய்மையதா மைதீர்கடர்”
என்பதாம்: இதனை, “உற்றவாக்கையினுறுபொரு ணறுமலரெழுதரு நாத்
றம்போற், பற்றலாவதோர் நிலையிலாப்பரம்பொருள்” என அதனை உணர்ந்
தோர் கூறியவாற்றாணுணர்க் என்று ஈச்சிஞார்க்கினியர் கூறியவாறு காண்க.

இப்பாடலில், (12 - 41) சூராமகளிர் வருணனையும், (47 - 56)
பேய்மகளின் வருணனையும், அவள் துணங்கையாடுவதும், (67 - 71)
கூடல் வருணனையும், (72-76) திருப்பரங்குன்றின் வருணனையும், (83, 118)
முருகக்கடவுள் ஆறுமுகங்களும், பன்னிருகைகளுக்கொண்டு செய்யுந்திற
னும், (126-137) முனிவரின் தன்மைநவீற்சியும். (138-147) மனைவியரோடு
கந்தருவார் யாழ்வாசித்தலும், (148 - 174) திருமால்முதலிய தேவகணங்கள்
முருகக்கடவுளை வந்துசேவித்தலும், (177-188) அந்தணர்தன்மையும் “அவார்
முருகக்கடவுளை வழிபடுதலும், (193 - 205), மகளிரோடு கானவர் குரவை
யயர்தலும். (190 - 192: 206 - 217) முருகக்கடவுள் குன்றுதோறாடுதலின்
தன்மைநவீற்சியும், (228 - 241) குறமகன் வியன்நகரில் முருகாற்றுப்படுத்
தும் திறனும், (253 - 277) முருகக்கடவுளின் துதியும். (296 - 315) மலை
யருவியின் தன்மையும் இயற்கைச்சுவை பெறக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இப் பாடலிலுள்ள உபமான உபமேயங்கள் வருமாறு:—(2.3.6.) ஞாயிறு
காணுதல் X முருகக்கடவுள் தோகையின்மீது காணப்படுதல், (5) செல்லு
றழ்கை, (11) உருள் X பூ, தார். (15) கோபம் X துகில். (43) நெருப்பு X காந்
தட்டி, (75) கண் X கணைமலர். (81) கூற்றத்தன்ன மாற்றநுமொயம்பு, (82)
கால்கினார்தன்ன வேழம், (87, 88) மதியைநீங்காத மீன் X முகத்தின் இரு
பக்கத்தும் பூணும் காதின்மகரக்குழை, (96 - 98) முகம் திங்கள் போலத்
திசை விளக்கும், (101) கொடி X துகுப்பு, (121) உருமிடி முரசம், (127)
வலம்புரி X நரைமுடி, (138) புகை முகத்தன்ன மாசில் தூவுடை, (143 -
144) மாலின்தளிர் X உடம்பின்சிறம், (145) பொன்னுரை X திசலை, (149)
அழல் X உயிர்ப்பு: (166) பகலில் தோன்றும் காட்சி. (169) மீன்பூத்தன்ன
தோன்றலர். (170) வளிகினார்தன்ன செலவினர், (170-171) வளியிடைத்
தியெழுந்தன்ன திறவினர் (172) உருமிடித்தன்ன குரவினர். (205) மயில்
கண்டன்ன மடநடை. (“12) கரம்புஆர்த்தன்ன இன்குரல்தொகுதி, (215)
முழவுறழ்தடக்கை. (296, 316) துகில் X அருவி, (299, 300 பரிதி X
இருல், (312, 313) பனைவெளிற்றின் புன்சாயன்ன மயிர்.

இந்நூலில்.—அங்குசம் அந்தரம், உரு [ரூபம்], கணம், இந்திர கோபம்,
சதுக்கம், சுந்தி, சீரை, தெய்வம், நகர். பவி, மகரம், மந்திரம், மனன், முகம்,
வட்டம், விடை என்றற்போல மிகச்சில வடமொழிப்பதங்களே வந்துள்ளன:
ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் பதங்களுள்ள இப்பாட்டில் தூற்றுக்கு ஒன்று
வீசம் வடமொழி வந்துள்ள தென்னலாம்: ஆகவே. செந்தமிழே நிறைந்து
இயற்கைவருணனை மிகுந்து இந்நூல் மிகச்சிறந்து விளங்குகின்ற தென்க.

திருமுருகாற்றுப்படை முற்றிற்று.

எண் அடி எண்.

- அ, 103, 118
 அகலம் - மாப்பு, 272
 அகலுதல் - நீங்குதல், 88
 அகவ - ஒலியாநிற்க, 122
 அகில் - 296
 அங்குசம் - தோட்டி, 110
 அசைஇயது - கிடந்தது, 109: அசை
 தல், 176
 அஞ்சு - அச்சம், 149
 அட்டி - இட்டு, 28
 அடங்குதல் - இல்லையாதல், 59
 அடுக்கம் - பக்கமலை, 42
 அணங்கு - அச்சம், வருத்தம், (தெய்வ
 மென்ற பொருளும் உண்டு) 289
 அணைத்தல்-ஒன்றாகச் சேர்தல், 200
 அந்தணர், 96. 263
 அந்தணர் தன்மை, 177-188
 அந்தரம் - ஆகாயம், 119, 174
 அப்பி, 228
 அம் - அழகிய, 104
 அமர் - போர், 272
 அமர்ந்து - விரும்பி, 251
 அமை - மூங்கில், மூங்கிலரிசி, 195
 அமைதல் - பொருந்துதல், 86
 அயர்தல், சாறயர்தல்-விழாச்செய்தல்,
 283
 அரமகளிர் - அமரமகளிர், 117
 அரி - அழகு, 76
 அருமை - முடியாமை, 278
 அருவி, அருவியிறங்குதல் வருணனை,
 296-316, 240
 அரை - அடி- மரத்தின் அடிப்பாகம்,
 10, 206
 அல்குல் - அரைப்பக்கம், 16, 146
 அலங்குதல் - அசைதல், 298 [271
 அலந்தோர் - இடுக்கட்பட்டுவந்தவர்,
 அலர் - மலர், 300
 அலர்தல் - பார்த்தல், 300
 அலைவாய், 125
 அயிர்தல் - விளங்குதல், 3, 18
 அயுணர் - அசுரர், 59
 அழல் - நெருப்பு, 149
 அளந்து - அளவிட்டு, 278
 அளவை - அளவு, 277
 அளிக்கும் - அருள்செய்யும், 271
 அளை - குகை, 314
 அளைஇ - பலகாலும் சொல்லி, 292
 அறு - ஆறு: அற்ற: 58
 ஆகம் - மாப்பு, 139
 ஆசினி - ஈர்ப்பலா, 301
 ஆடுகளம் - வெறியாடுமிடம், 245
 ஆடுதல் - அளைதல், 53
 ஆண்டு - அவ்விடம், 250
 ஆமா - காட்டுப்பசு, 315
 ஆய்ந்த - ஆராய்ந்த, 20
 ஆர்த்தம் - நுகர்விக்கும், 270
 ஆர்வலர் - அன்புடையார், 93, 221
 ஆரம் - சந்தனம், 297, பொன்னாரம்,
 முத்தாரமுமாம்: 104
 ஆவிரன்கூடி, 176
 ஆற்றுப்படுத்தல் - வழிப்ப
 ஒத்துதல், 244
 ஆறமர்செல்வன்-ஆறுவடிவம் பொருந்
 தின கடவுள், 255
 ஆறு - வழி, 123, 180
 ஆறெழுத்து, 186
 ஆறுத - அமையாது, 277
 இகந்து - கடந்து, 19.
 இகல்-பகைமை, மாறுபாடு, 131, 166
 இசை - புகழ், 61. 270: ஆசை, 240
 இடம்பை - துன்பம், 135
 இணர் - பூங்கொத்து, 89, 59, 204;
 பூ, 34
 இணை - ஒப்பு, 20
 இணைத்த - சேர்த்துக்கட்டின. 200
 இணைப்பு - கட்டுதல், 30
 இத்திரன், 155-159
 இயிழ்தல் - ஒலித்தல், 240
 இமைக்கும் - விளங்கும், 128
 இமைத்தல் - கண்ணைஇதழால்மூடித்
 திறத்தல், 3, 153, ஒளியைக்காலு
 தல், 88

இமைப்பு - விளக்கம், 85
 இயம் - வாச்சியம், 240
 இயல்பு - நன்மை, பொருந்திய இலக்கணம், வைதிக ஆசாரம், 177
 இயல் - பொருந்த, குரவையாடியசைய, 215
 இயலுதல் - நிருமித்தல், 143; புடைபெயர்தல், 187
 இயவுள் - தலைவன், கடவுள், 274
 இயற்றை - இயல்பு, 87
 இயற்றி - தொழில் செய்து, 118
 இயற்றுதல் - புதிதாக உண்டாக்குதல், 17
 இரட்டுதல் - மாறியொலிக்குதல், 80, 115
 இரவலன், 284
 இரிய - கெட, 311
 இரு - கருமை, 111
 இருபிறப்பாளர், 182 [178
 இருவாரச்சட்டியபல்வேறு தொல்குடி,
 இழிதரும் - குதிக்கும், 316
 இழுமெனல் - ஒலிக்குறிப்பு, 316
 இழை - அணி, 18, 259
 இளநலம் - இளையவடிவம், 290
 இறால் - தேன்கூடு 300
 இன் - இனிய, 115
 ஈர் - பெய்ப்பு, 20
 ஈரிமண்டமருப்பு, 157
 உக்கம் - இடுப்பு, 108
 உகிர் - நகம், 52
 உச்சிக்கூப்பியகையினர், 185
 உட்க - அஞ்சு, 243
 உடுக்கை - அரையாடை, (உடுக்கப்படுவது) 126
 உடை உடைக்கின்ற, உடைய, 4, 141
 உண்டி - உணவு, 131
 உதிர - சிந்த, 302
 உயர்த்தல் - மேம்படுத்துக் கூறப்படுதல், 158
 உயர்நிலை - தெய்வத்தன்மை, 289
 உயிர்க்கும் - பெருமூச்சுவிடும், 149
 உரம் - வலிமை, 121
 உரிஞ்சுதல் - உரைத்தல், 33
 உராவை - தோல், 129
 உரு - வடிவம், 83; 287, உட்குதல், 51, 244, நிறம், 230

உருத்திரன் தன்மை, 151-4
 உருட்டி - உருண்டு செல்லுமாறு தள்ளி, 297
 உரும் - பேரிடி, 172
 உருமிடி - பேரிடி, 121
 உருவம் - (சிவந்த) நிறம், 241
 உருவு - வடிவு, 282
 உருள் - சக்கரம், 11
 உலகம் - நன்மக்கள், 124
 உலறுதல் - காய்தல், 47
 உள்ளி - நினைந்து, 279
 உளர்ப்பு - அலைத்தல், 198
 உளர - நரம்பைவாசிக்க, 142
 உளியம் - கரடி, 313
 உளை - பஞ்சின் எஃகின் துணிபோலும் பூவின் மெல்லியபகுதி, துய்எனப்படும்; உளைப்பூ - பிடரிமயிர்போல் விரிந்தபூ, 28
 உறழ்தல் - மாறுபடுதல், 85
 உறு - மிக்க, 188
 உறுநர் - சேர்ந்தவர், 4
 உறை - துளி, 8
 ஊழி - பலயுகக்கொண்டகாலம், 164
 ஊன் - தசை, 129
 எஃகு - வேல், 111
 எஞ்சுதல் - குறைவுறுதல், 97
 எடுத்தல், 67
 எய்தினர் - அடைந்தவர், 248
 எய்யா - அறியமுடியாத, 61
 எருத்தம் - புறக்கழுத்து, 159
 எல் - குரியன், 74
 எழில் - அழகு, 157
 எழுந்திசைத்தல் மிக்கொலித்தல், 120
 எனபு, 130
 எத்துதல் - துதித்தல், 93, 221
 எத்துதல் - உயரஎடுத்தல், 107, உயர்தல், 146
 ஏறுதல் - இரட்சையடைதல், 97, இன்பமுறுதல், மயக்கமுறுதல், 163
 ஏர்பு - எழுந்து, 1
 ஏரகம், 189
 ஏறு - இடபம், 151, 264
 ஐ - வியப்பு, 111
 ஐத - மெதுவாக, 218
 ஐயர் - இருடியர், 107
 ஐயலி - வெண்ணிறகுருகு, 228

ஐவருள் ஒருவன் - அக்கினி, 254
ஒடுங்கிய - உள்ளேகிடந்த, 148
ஒழுகுதல் - நடத்தல், 93
ஒன்பதுகொண்டமூன்றுபுரிநுண்
நூண், 183
ஒ - தங்குதல், ஒவுதல் - ஒழிதல், 3
ஒடா - தொடாத, 247
ஒடை - நெற்றிப்பட்டம், 79
ஒதி - கூந்தல், 20
ஒம்பு - பரிகரி, 291
ஒர்த்தல் - நினைத்தல், 96
கச்சு, 208
கடந்த - முடித்த, 272
கடல், 2
கடாவ - செலுத்த, 110
கடு - விஷம், 148
கடுக்கும் - ஒத்திருக்கும், 145
கடுத்திறல் - கடியவலி, 149
கடுநடை - விரைந்தகடை, 80
கண்டாஅங்கு, 2
கண்ணி - முடியிலணியும்பூ, 44
கணம் - திரள், 76
கணவிரம்-செவ்வலரி: கரவிரம்என்று
வடமொழியில்வருகின்றது, 236
கணைக்கால், 14
கதுப்பு - மயிர், 47
கந்தழி, பக்-55
கந்தருவமகனீர்வருணனை, 143-7
கந்திருவர், 133-142
கந்து - ஆதீண்டுகுற்றி: ஸ்கந்தம்என்று
வடசொல்லின் திரிபு என்னலாம்;
226
கமம் - நிறைவு, உரிச்சொல்: 7
கருடன், 151
கலாவ - கலக்க, 301
கலிக்கம் - ஆடை, 109
கவித்தல் - கீழ்நோக்கியமுகமாக இரு
த்தல், 59
கவின் - அழகு, 17, 223
கவின்று-அழகுபெற்று, (கவின்-பகுதி)
கவைஇ - குழ்த்து, 87 [29
கவைஇய - குழ்த்த, 13
கழல், 208
கழலுதல் - பிதுங்குதல், 49
கழி - மிகுதி, 53
கன் - தேன், 74

களம் - இடம், 283
களம்வேட்டல் - களவேள்வியெய்தல்:
பேய்கள் வயிரூர - வுண்ணும்படி
பகையைக்கொன்றொழித்தல், 100
கறங்க - ஒலிக்க, 119, 240
கறி - மிகுது, 309
கறுவு - மனத்திற்குள்ளாக அடக்கி
வைத்திருக்குஞ் சினம், 100
கா - பொழில், 223
காசு - மணி, 16
காட்சி - அறிவு, 137, 166
காண் - அழகு, 36, 250
காதல் - அன்பு, 94
காமம் - ஆசை, 134
கார்கோள் - கடல், 7
கால் - மரத்தின் அடிப்பகுதி, 21
காழ் - வடம், 16, 204: வயிரம், 32, 119
காழகம் - வஸ்திரம், 184
கான் - நறுமணம், 198
கானம் - காடு, 9
கானவர் - குறவர், 194
கிண்கிணி - தாளிலணியும் ஓரணி, 13
கிழவன்-உரியவன், 267: கிழவோன்,
317
கிளர் - விளங்குகின்ற, 159
கிளர்தல் - எழுதல், 82
கிளை - பச்சென்றஅரும்பு, மரத்தின்
சாக்கை, 29: சுற்றம், 196
கிண்டு - பிளந்து, 298
குடந்தம் - வழிபடல், வணக்கமுமாம்:
குடந்தம்படுதல் - வழிபடுதல், 229
குடவயின்-மேற்றிசையினிடத்து, 71
குடாவடி - விரைந்தஅடி, 313
குடி - ஊர், 196
குண்டு - ஆழம், 199
குரிசில் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்,
276
குருதி - இரத்தம், 52, 233
குருஉ - நிறம், 313
குல்லை - கஞ்சங்குல்லை, 201
குழல் - ஓர்ஊறுகருவி, 209
குழலி - குழந்தை, 259
குளவி - காட்டுமல்லிகை, 191
குளிர்ப்ப - குளிரும்படி, 304
குறங்கு - துடை, 109
குறடு - கட்டை, 33

குறமகளிர், 194-205

குறவர், 101

குறிஞ்சி - மலையும், மலைசார்ந்தஇட
மும், 267: ஓர்பண், 239

குறித்தல் - எண்ணுதல், 281

குறும்பொறி - உதரபந்தம்: ஆடைக்கு
மேலாகவயிறறைச் சுற்றிக்கட்டும்
கச்சு-213

குன்றா - குறையாத, 266

கூடை - கோட்டான், 49

கூடல் - மதுரை : ஷை வருணனை 67-
71கூளியர் - சேவித்து நிற்பார், எவலா
ளர், 282

கூற்று - யமன், 257

கெடுதல் - இல்லையாதல், 129

கெழு - பொருந்திய, 51

கேழ் - நிறம், 33, 193

கேழல் - ஆண்பன்றி, 311

கைதொழுஉ - கையைக் கூப்பித்தலை
மேல்வைத்து, 252

கொட்டி - அப்பி, 35

கொட்ப - சுழல், 114

கொட்பினர் - சுழற்செய்யுடையராய்,
174

கொடுஞ்சிறை - வளைந்தசிறகு, 150

கொடுமணி - கடிய ஓசையையுடைய
மணி, 246

கொலைஇய-கொல்லுதலைச்செய்த, 194

கொழியா - தென்னி, 306

கொழுமலர் - அழகியமலர், 229

கொள்கை-கோட்பாடு, 63, 161, 180:
விரதம், 89: கற்பு, 175

கொற்றம் - வெற்றி, 156

கொற்றவை - வனதுர்க்கை, 258

கொன்ற - பிளந்த, 266

கோடு - கொம்புஎன்னும் ஊதுகருவி,
209: தந்தம், 305: மாட்டுக்கொம்பு,
314கோபம் - இந்திரகோபம்: பட்டுப்
பூச்சி, 15

சதுக்கம் - நாற்சந்தி, 225

சந்தி - தெருக்கூடுமிடம், 225

சமம்=ஸமம்: நடுவுநிலை: 99

சாந்து - சந்தனம், 193

சாம்புநதம், 18

சாய் - செறும்பு, (சிறும்புஎனவழங்கு
வர்.) 312

சாயல் - மென்மை, 213

சாலுதல் - 265

சாறு - திருவிழா, 283

சான்ற - அமைந்த, 287

சிறைய - கெட, 300

சினையம் - மலையுச்சி, 253

சில்காழ் - மேகலை, 16

சிலம்ப - ஆரவாரிப்ப, 40, 245

சிலம்பு-மலை, 40

சிலைப்ப - முழங்க, 315

சிறப்பு - சிலைமை, 259

சிறுபசுமஞ்சள் - மஞ்சளில்ஒருசாதி,
235

சிறுவன் - புதல்வன், 258

சிறை - சிறகு, 76

சிறை - கொம்பு, 298

சீர் - சிறப்பு, 40: அழகு, 126

சீரை - மரவுரி: சீரம்என்றவடசொல்
வின் திரிபு, 126

சிறடி - 13

சிறிதழ் - சிறியபூ, 21

சுட்டி - குறித்து, 165

சுட்டிய - மதித்த, 178

சுடர் - நெருப்பு, 43

சுடர்தல்-எரிதல், 46

சூரும்பு - வண்டுச்சாதி, 43, 203

சுடர் - படைக்கலம், ஆகுபெயர்- 105

சுனை - மலையில்ஊற்றுள்ள சிறு நீர்
நிலை, 75

சூர் - கொடுமை, 41,

சூர்த்த - கொடுமைசெய்த, சூர்த்தம் -
நடுக்கம், 48

சூரபத்மா, 46, 275

சூராமகளிர், 12-41

சூரன், 57-60

சூல் - கரு, 7

செச்சைக்கண்ணி - வெட்சிமலை, 208

செந்தினை - தினைவகை, 242

செம்பொறி உத்தமவிலக்கணம், (பொ
றி - அடையாளம்) 105

செம்மல் - தலைமை, 62

செய்யன் - சிவந்தவன், 206

செயலை - அசோகு. 207

செயிர் - குற்றம், 19

செரிஇ - செருகி, 27
செரு - போர், 67, 262
செல் - இடி, மேகம்: 5
செல்வன் - கடவுள், 151, 154, 159
செல்வு - ஈடை, 51
செற்றம் - நெடுங்காலமாகக்கிடந்த
பகைமை, 131
செறிய - சேர, 314
செறுநர்-அழித்தற்குஉரியவர், 5: கோ
பிக்கப்படுமவர், 99
சென்னி - முடி, 44
சேய் - முருகக்கடவுளின் நாமங்க
ளில்ஒன்று, 61, 271
சேன - உச்சி, 315: நெடுந்தாரம், 3:
19, 87, தேவருளகு, 12: உயர
மானஇடம், 67
சேர்பு-சேர்நது, 169
சேவல்-கோழி, 210
சொன்மலை - சொற்களின் கூட்டமா
யிருப்பவன், 263
ஞால - முழுங்க, 120
ஞாயிறு - பலராற்புகழப்படுதல் முத
லியன 1-3
ஞாலம் - பூமி, 91
தகடு - புறவிதழ், 27
தகர்-ஆட்டுக்கிடாய், 210
தகை - மாலை, (கட்டுதலால் வந்தபெ
யர்) 139
தட-பெருமை, 5: வளைவு, 158
தடிந்த கொன்ற, 46: வெட்டின,
60
தத்துற்று குதித்து, 305
தலை-இடம், 121
தலைஇய-சொரிந்த: தலைதல் - சொரி
தல், 9
தலைத்தந்து-முதற்கைகொடுத்து, ஏற்ற
இடத்தை கொடுத்து, 216
தலைப்பெயல்-முதற்பெய்தல், 9
தழிஇ-தழுவி, 216
தழை-உடைவிசேடம், 203
தா-வருத்தம், 89, 175: கேடு, 164
தாக்கி-மோதி, 308
தாக்குதல்-பாதுகாத்தல், 4, 273
தாமரை-தாமரைப்பூ, ஒருபேரெண்,
164
தார்-மாலை, 11

தாழ்தல்-தங்குதல், 86, நிலத்தேகிடத்
தல், 158
தாழ - தங்க, 25
தாழை-தெங்கு, 307
தாள்-கால், 232:(கொடித்)தண்டு, 22:
நாளம், 73
தாள் மதனைஉடைக்கும், 4
தானை - சேனை, 260
திங்கன் - சந்திரன், 98
திசை - திக்கு, 98
திசை - தேமல், 145
திரிப்ப - சூழற்ற, 111
திரு - அழகு, 24, 84: இலக்குமி, 70
திருச்சேரலைவாய், 119-125
திருப்பரக் குன்றம், 72-77
திருமால், 151
திருவாவிரன்குடி, 174-6
திலகம் - நெற்றிப்பொட்டு, 24
திவவு - யாழின்வார்க்கட்டு, 140
திளைப்ப - அசையாநிற்க, 32, 204
திறல் - வலிமை, 287
துகள் - குற்றம், 26
துஞ்சி - துயில்கொண்டு, 73
துணங்கை - ஒருவகைக்கூத்து, 56
துணர் - கொத்து, 309
துணை - ஒப்பு, 30, 237
துணையோர் - தோழிமார், 20
துமிய - துணிய, 307
துயல்வருதல்-அசைதல், 79, 86, 207
துருத்தி - யாற்றிடைவிலையுள்ளதிட்
டு, 223
துவர - முழுதுற, 26
துணி - வெறுப்பு, 137
து - தூய்மை, 22
துங்க - ஆட, 56: தொங்கினபடியே
கிடக்க, 68: அசைய, 237
தூம்பு - துளை, 148
துவெள்ளரிசி - தூய்மையானவெள்
ளியஅரிசி, 233
தெய்வயானை, 6
தெய்வவுத்தி-ஒரு தலைக்கோலம், 23
தேம் - மணம், 24, 34
தேய்த்தல் - அழித்தல், 5: பொன்றக்
கெடுத்தல், 99: இல்லையாக்குதல், 69,
தேய்வை - சந்தனக்குழம்பு, 33
தேறல் - கந்தெளிவு, 195

தைய இட்ட, அணிந்த, 24: உடையாகச்செய்த, 126: போர்த்த, 129
 இழைத்த, செய்த, 222
 தொட்டு - தோண்டி, 53
 தொடி-ஒருகையணி, 54, 114 [299]
 தொடுத்தல் - வரிசையாகவைத்தல்.
 தொண்டகம் - குறிஞ்சிநிலத்துக்கு உரிய பறை, 197
 தோய்த்தல் - சாயமுட்டுதல், 15
 தோய்தல் - தீண்டதல், 288
 தோன்றல் - தோற்றம், 169
 நகர் - ஊர், 160, 238: கோயில், 244
 நகை-ஒளி, 86, 145: மகிழ்ச்சி, 102
 நகை - விருப்பம், 65
 நகையுநர் - விரும்பினவர், 270
 நயந்தனை - விரும்பினாய், 64
 நயந்து - விரும்பி, 280
 நயன் - ஈரம், 141
 நரை - வெளுத்தமயிர், 127
 நல்கும் - கொடுப்பான், 295
 நலம்-நல்வினை, 63: நல்லநிறம், 109
 நவில் - கூறுகின்ற, 180
 நவின்ற - பயின்ற, 141
 நவின்று - பயின்றது, 103
 நளி - செறிவு, 238
 நறைக்காய் - நறுமணமுள்ளகாய், சாதிக்காய், 190
 நன்னர் - நன்று, 65
 நாகம் - சுரபுண்ணை, 302
 நாட்டம் - கண், 155
 நாடி - ஆராய்ந்து, 97
 நாவலொடுபெயரியபொலம் - சாம்புநதம், 18
 நாற்பெருந்தேளத்து நன்னகர், 160
 நாற்றி-தொங்கவிட்டு, (நால்-வினைப் பகுதி), 237
 நான்முகவொருவன் சாபம், 165-195
 நியமம் - அங்காடித்தேரு, 70
 நிலை-இடம், 221, 226
 நிலைய - நிலைபெற்ற, 160
 நிவந்த - ஒங்கிவளர்ந்த, 12
 நவப்பு ஒங்கியவளர்ச்சி, 288
 நிறுத்து - வாசிக்கச்செய்து, 243
 நிலை-நிலை; கடைக்குறை, 116
 நுகம்பு - இடை, 14, 101
 நுகங்குதல் - அணைதல்,

நுதல்-நெற்றி, மந்தகம், 24, 78, 303
 நுதி - நுனி, 78: நுவல் - கூற, 182
 நுலறிபுலவ, 261
 நெய்தல், 74
 நேர்பு-பொருத்தி, 90, 214: அளந்து, உற்றறிந்து, 140
 நோன் - வலிமை, 4
 பகடு - பெருமை, 104
 பகல் - நான், பகற்காலம், பகுத்துக் காண்டல், 130, 166
 பட - இறக்க, 150: பிறக்க, 171
 படரும் - செல்லும், 62
 பதெல் - உண்டாதல், 10: தாழ்தல், 80: தோன்றுதல், 74: வீழ்தல், 199: பொருந்துதல், 118, 219
 படுமணி - தொங்குகின்றமணி, 80, ஒலிக்கின்றமணி, 115
 பண்டை - பழமை, 289
 பண்பு - குணம், 217
 பணிந்து - தாழ்த்து, 146
 பனை - பருமை, மூங்கிலுமாம், 14
 பதினெண்கணம், 168
 பயில் - நெருங்கின, 42
 பரவி - வாழ்த்தி, 252
 பராரை - பருத்தஅரை, 10
 பரிசில் - வெகுமதி, 295
 பரிசிலர் - இரந்துவந்தோர், 273
 பரிதி - சூரியமண்டலம், 299
 பருமம்-பதினெண்கோவையணி, 146
 பல்லியம்-பலவாகிய ஒசையையுடையது, பறை, 119
 பழையோள் - கடோள், 259
 பனி - குளிர்ச்சி, 45
 பனிப்ப - நடுங்க, 303
 பாடி - உச்சரித்து, 187
 பாடு - ஓசை, 115
 பார் - பூமி, பாதை, 45
 பால் - பகுதி, 118
 பாவை - பொம்மை, 68
 பிடி - பெண்யாளை, 304
 பிண்டி - அசோகு, 31
 பிணர் - சொரசொரப்பு, 50
 பிணிமுகம் - முருகக்கடவுளிடப்பட்டது யானை, மயிலுமாம், 247
 பிணை - பெண்மான்: மான்போன்ற மனளிர்க்குஆகுபெயர், 216

பிணையல்-மாலை, 30
பிரப்பு-குறுணிவீதம் தெய்வத்திற்குப்
படைக்கும்தானியம்: இது, பிரப்
பங்கடையில் வைக்கப்பட்டதால்,
இப்பெயர் பெற்றதுபோலும்: 234
பிறழ்தல் - வரிசைமாறுதல், 47
புகர் - குற்றம், 210
புகன்ற - விரும்பி, 67
புகையெடுத்தல் - தூபங்கொடுத்தல்.
239
புட்டில்-தக்கோலமென்னும் முதலின்
காய், 191
புடைக்கும்-அடிக்கும், 150
புரி-செய்தல், 63, முறுக்கிய கயிறு: 83
புரிதல்-விரும்புதல், 161
புரையுநர்-ஒப்பாருபவர், 280
புலம்ப-தனிப்ப, 298
புலம்பிரிதல்-அறிவுக்கு விஷயமாகாது
நீக்குதல், 63
புலர-உலர, 184
புலரா-உலராத, தோய்க்கப்பட்ட, 184
புலவன் - அறிவுடையன், 261
புள் - பறவை, 151
புறம் - முதுகு, 309
புனைதல்-அலங்கரித்தல், 17: செய்தல்,
பு - பொலிவு, 33: புகர், 303 [18
பூக்கை - வலி, 247
பூத்தன்ன-தோன்றிவெலொத்த, 160
பூத்துகில்-பூத்தொழிலினையுடைய பட்
டாடை, 15
பெடை - பெட்டை, 311
பெயர்-பொருள், 269
பெயரா - அசைத்து, 55
பெரியோர் - பெருமைபெற்றவர், தே
வரும்-முனிவரும், 274
பெருபெயர் மோட்சம், 269: பெரும்
போர்-பெருமை பெற்ற நாமதேயம்,
பெற்றியர் - பெற்றவர், 168 [274
பேழ்வாய் - பெரியவாய், 47
பைங்கொடி - பச்சிலைக்கொடி, 190
பொதிதல், 191
பொதியில் - அம்பலம், 226
பொதுருதல் - தழைத்தல், நெருங்கு
தல், 10
பொருதல்-போர்செய்தல், 262, 276:
நீண்டுதல், 298

பொருநர் - பொருவார், 69
பொருநன் - வீரன், உவமிக்கப்படும்
வன், 276
பொலங்குழை பொற்குழை, 86
பொலம்பூண்-பொன்னுபரணம், 271
பொலிய - அழகுபெற, 113
பொற்ப - பொலிவுபெற, 85
பொறி - புள்ளி, புள்ளியையுடைய
பீலிக்கு ஆகுபெயர்: 122, 309
போழ்தல் - பிளத்தல், நீக்குதல், 8
மகரப்பகுவாய் - ஒரு தலைக்கோலம்:
அது திறந்தவாயையுடைய சுரு
மின்போல அமைக்கப்படுவது, 25
மங்கையர், 264
மஞ்ஞை - மயில், 122, 210, 310,
மடங்கை, 205
மடம் - அறியாமை, 101
மடவரல்-அறியாமை வருதல், 101
மண்டிதல்-மிக்குச்செல்லுதல், 58, 272
மண்ணி - பண்ணி, 227
மண்ணுறுத்து-செய்து, அலங்கரித்து,
மதவலி-மிக்கவலி, 232: சுப்பிரமணி
யக்கடவுள், 275
மதன் - அறியாமை, 4
மதி - சந்திரன், 87
மந்தி - குரங்கு, குரியன், 42
மந்திரவிதி - வேதவிதி, 95
மயில், 265
மரபு - வழக்கம், முறைமை, 107, 269
மராம்-செங்கடம், வெண்கடம்பு, 10.
202
மருங்கு - பக்கம், 80: வமிசம், 275:
அளவு, 187: இடை, 214: பெறக்
கடியவழி, 173
மருப்பு - தத்தம், 157
மல்தல் - மிகுதல், 71
மலினுளி - மிக்கநீர்த்துளி, 116
மலைசிலம்பு - மலைதல் என்றும் வழங்
கும், 236
மலைதல் - குடுதல், 44
மலைமகள் - பார்வதி, 257
மள்ளன் - இளமைப்பருவத்தோன்,
வீரன், 262
மறி - ஆடுகிடாய், 218
மறு - குற்றம், 60, 91, 147
மறுகு - நெகு, 71

மறுவிலகற்பு - அறக்கற்பு, 6
 மறை - மந்திரம், 186
 மன் - பல, 278
 மன்றம் - ஊர்க்குறடுவே எல்லாரும்
 இருக்கும் மரத்தடி, 226
 மா - பெருமை, 91: கருமை, 7, 303
 மாசு - அழுக்கு, 128: குற்றம், 147
 மாடம், 71
 மாண் - மாட்சிமை, 227
 மாமுதல் - மாமரம், 60
 மால் - பெருமை, திருமால், 12, 256
 மாற்றோர் - பகைவர், 257
 மாணினுரிவை - க்ருஷ்ணாஜிதம், 128
 மின் - மின்னல், 85
 மயிசை - மிக்கமேலிடம்: (மீ - மேல்,
 மிசை - மேல்:) ஒருபொருட்பன்
 மொழி, 114, 301
 மீன் - நட்சத்திரம், வியாழமும் வெள்
 ளியுமாம், 88, ஆகாயம், ஆகுபெயர்,
 169
 முடி - அரும்பு, 35
 முகநது, 138
 முகை - மொட்டு, 139
 முசசி - கொண்டை, 26
 முசுக்கலை - முசுவென்றும் வானரசு
 சாதுயினஆண், 303
 முடி - கிரீடம்: முடி ஐவேறுருவின்
 செய்வினை முற்றியது, 83
 முடித்தல் - தலையிலே கொள்ளுதல்,
 201
 முடை - தூர்க்கந்தம், 53
 முத்தி, 181
 முதுதுடைவான்கோடு: 305
 முதல் - தலைவன், 46
 முதிர்ந்தல் - முற்றுதல், வளைதல், 45,
 முதுகளை-முற்றிய சுளை, 301
 முதுவாய் - அறிவுமுதிர்ந்தவாய்மை,
 முந்து - முற்பட்ட 251 [284
 முந்நீர்-கடல்: ஆக்கல் அழித்தல் அளித்
 தல் என்னும் மூன்று தன்மையை
 யுடையது: ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வே
 ரறு நீர்என்ற மூவகை நீ ரையுடை
 யதென்பாருமளர், 293
 முப்பத்துமூவர் நால்வேறியற்கையர்,
 167
 முரண் - மாறுபாடு, 84, 154, 230

முரணிணர் - தெய்வமில்லையென்று
 மாறுபட்டவர், 243
 முருக்கிய - அழித்த, 154
 முருகன் தன்மை, 3-5: 41-44: 60-66:
 174-176: 188-189. 206-217:
 256-295. 316-317: முருகன்
 உறையும் பலவேறிடங்கள், 218-
 250: முருகன் ஆறு முகங்கள்,
 91-102: முருகன் குழை, 86-88:
 அப்பிரான் பன்னிருகைகள், 107 -
 118: அப்பிரான் பிறவி, 253-255:
 அப்பிரான் மார்பு, 104-5: அப்
 பிரான் முடி, 83-85: அப்பிரான்
 யானை, 78-2: 'முருகாற்றுப்படுத்
 தல், 227-249.
 முருகு-முருக்கடவுள், 244
 முதுகு, 215
 முகுமுதல் - பெரியமரம், 297
 முற்றிய - முடித்த, 156
 முறி - தளிர், 31
 முறை - முறைமை, 103
 முன்னி-மேற்கொண்டு, 123
 முன்னியவினை - கருதிச்செய்தவினை,
 முனிவர், 137 [66
 முசுதல் - மொய்த்தல், 43
 முவ்வயில் - முப்புரம், 154
 மேல்கொண்டு - ஏறி, 82
 மேனி - உடம்பின் நிற்றம், 19, உடம்பு,
 மைந்தர் - வீரர், 264 [144
 மொய்ப்பு - வலிமை, 105
 மொழி - சொல், 268
 மோடி-பருத்தவுடல், வயிறுமாம், 250
 யாக்கை - உடல், 57, 130
 யாத்து-கட்டி, 231
 யுகம்-கருங்குரங்கு, 302
 வகை-தொழிற்கூறு, 86
 வசித்து - பிளந்து, 106
 வட்டம் - கேடகம், 111
 வடு பட்ட அடையாளம், 78
 வண்புகழ் - மிக்க புகழ், 106
 வணகருதல் - வளைதல், 260
 வதுவை - மணமாலை, 117
 வய - வலி, 311
 வயிர் - ஊதுகொம்பு என்னும் வாசு
 சியவகை, 120
 வயின் - இடம், 23, 219

வரம், 94
வரி - கீற்று, 150: புக், 78
வரிப்புனைபந்து, 68
வரை - மலைக்குவடு, 12; மூங்கில், மலை, 256
வலம் - வெற்றி, 59
வலம்புரி - ஒரு தலைக்கோலம்: ஒரு வகைமுத்து: நந்தியாவட்டப்பூ, 23, சங்கின்பேதம், 126
வலவயின் - வலப்புறத்தில், வெற்றிக் களத்தில், 152
வலன் - வலப்புறம், 1
வலிய அயர்த்தினபூவுக்கு நறுமணம் அதிகம், 198
வழாஅ - தவறாமல், 95
வழிபடுதல் - வணங்குதல், 248
வள்ளியம்மை, 100-102
வள்ளுறை - பெருந்துளி, 8
வளி - காற்று, 170
வளை - சங்கு, 120
வளைஇய - சூழ்ந்த, 293
வனப்பு - அழகு, இனமைநிறமென்ற லும் ஒன்று, 17
வாங்குதல்-வளைதல், 14: தன்னிடத் திலே வந்து விழக்கொள்ளுதல், 105: மீட்டுக்கொள்ளுதல், 106
வாடாமாலை - பொன்னரிமாலை; பற வாக்கொக்கு என்பதுபோன்ற வெளிப்படைச்சொல்: பிறகுறிப் பின்பாற்படும், 79
வானுதல், 6
வாய்ப்ப - சித்திக்க, 65
வாயவிழ்தல்-நன்குமலர்தல் 72, 139
வாரணக்கொடி-கோழிக்கொடி, 219
வால் - வெண்ணிறமான, 120, 127
வான் - ஒளி, 87, 90, ஒளியையுடைய சூரியசந்திரர், 8
வான் - ஆகாயம், 288
வான்கோடு-வெள்ளியதந்தம், 305
விடர் - பிளவு, 314
விடுபு - எறிந்து, 105
விடை - கிடாய், 232
விண் - ஆகாயம், 107, 299
வியன் - அகற்சி, 244
விரிதல் - தோற்றவித்தல், 92

விரிந்து - முறுக்குநெகிழ்ந்து, 72
விரை - நறுமணம், 188: வாசனைபு டைய சந்தனம் முதலியன, 235
விரைஇ - விரவி, கலந்து, 218
விரைஇய - பிசைந்த, 233
விரைசெலல் - விரைந்தாடை, 123
விழவு - உத்பவம், 220
விழுக்குலை - சீரியகுலை, 308
விழுச்சீர் - மிக்ககீர்த்தி, 124
விழுமிய - சிறந்த, 172, 294
விளிவு - கேடு, 292
விளைந்த - முற்றின, 195
விறல் - வெற்றி, விறற்களம் - வெற் றிக்களம், 55
வினை - தொழில், 83
விசைதல், 304
வீறு - பொலிவு 283
வீற்றிருத்தல் - வருத்தமின்றியிருத் தல், 70
வெட்சி, 21
வெண்கூதாளம் - வெண்டாளி, 192
வெரு - அச்சம், 54
வெள்ளில் - விளா, 37
வெளிது - வாயிரமில்லாப்பகுதி, 312
வெற்பு - மலை, 12
வெற்றி - ஐயம், 258
வெறியயர்களன் - வெறியாடுமிடம், 222
வெறுக்கை - செல்வம், 263
வென்றதெல் - வருகியாது எதிர்தின் றதெல், 38, வென்றுகொல்லுதல், 156
வென்றாடு - வென்றகென்ற, 272
வேள் - முருகக்கடவுள், 273
வேண்டேர் - விரும்பினவர், 248
வேரல் - சிறுமூங்கில், 297
வேலன் - படியத்தான், பூசாரி, வெறி யாடுகிறான், 190, 222
வேழம் - யானை, 82
வேள்வி - யாகம், 96, 156
வை - கூர்மை, 78
வைகறை - விடியற்காலம், 73
வைற்றுதி - அக்குசம்; அடையடுத்த வாடுபெயர், 78
வைப்பு - ஊர், 224

விடுபாடல்கள்

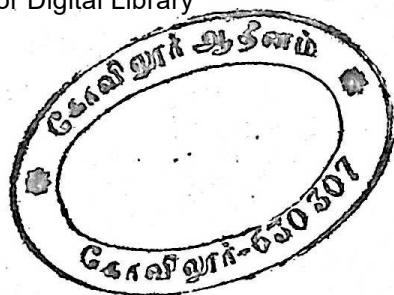
- 1 குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலிற் றூர்தடிந்தாய்
புன்றலைப் பூதப் பொருபடையாய்—என்றும்
இனையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே
உனையாயென் னுள்ளத் துறை.
- 2 குன்றம் எறிந்ததும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றக் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.
- 3 வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் ஞர்மார்பும் குன்றம்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.
- 4 இன்னம் ஒருகால் எனதிம்கைப் குன்றுக்கும்
கொன்னவில்வேற் றூர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
பனிவேய் நெடுக்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தரும்.
- 5 உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தில்வாழ் வே.
- 6 அஞ்ச முகம்தோன்றில் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்சுமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும்—நெஞ்சில்
ஒருகால் நின்னக்கில் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்.
- 7 முருகனே செந்தில் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே—ஒருகைமுகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.
- 8 காக்கக் கடவியடி காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்கும் பரமாம் அறுமுகவா—பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி.
- 9 பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம்
கரங்குப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புதல்.
- 10 நக்கீரர் தாமரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறும் சாற்றினால்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தானநினைத்த வெல்லாம் தரும்.

Koviloor Digital Library
பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழையும்	திருத்தமும்
3	19	தூற்றாண்டின	தூற்றாண்டின
4	12	காத்தவ	காலத்தவ
..	13	வாழ்க்கையை	வாழ்க்கையில்
9	14	தோற்றப்பொலிவை	போகத்துக்குரியதான
..	21	கடருள்	கடவுள்
12	25	கூறினான்:	கூறுகிறார்:
21	13	இளப்	இளம்
..	29	(1 5)	(125)
26	38	ல்லா	லால்
31	29	மார்பினையும்,	மார்பினையுமுடைய;
33	24	னுயரிய.”	னுயரிய”-
47	35	எரித்தும்	எரித்துப்
48	2	என்று	என்று
51	15	வெண்டு	வென்று
53	32	வான்றோல்	வான்றோய்
54	29	என்று,	என்றும்,
..	30	என்று	என்றும்
57	18	எத்தி	எத்தி
59	17	சேர்தல்	சேர்த்தல்

மற்றும் காணப்படாது திருத்திக்கொள்க.

Koviloor Digital Library

கம்பராமாயண முழுவதும் உரையுடன் கிடைக்கும் :—

பாலகாண்டம் உரையுடன்	...	8	0	0
அயோத்தியாகாண்டம் உரையுடன்	...	5	0	0
ஆரண்யகாண்டம் உரையுடன்	...	4	0	0
கிட்கிந்தாகாண்டம்	...	4	8	0
சந்தரகாண்டம்	...	5	0	0
யுத்தகாண்டம் உரையுடன் 2 வால்யூம்கள்	...	10	0	0
திருக்குறள் மூலமும், பரிமேலழகர் உரையும் பரிமேலழகருரையை விளக்கும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையுடன் (ஷே அறத்துப்பாலும் ஷே பொருட்பால் காமத்துப்பால்களும் தனித்தனி உரைகளுடன் கிடைக்கும்)	...	5	0	0

வில்லிபாரதம் முழுவதும் உரையுடன் கிடைக்கும் :—

ஆதிபருவம் உரையுடன்	...	2	0	0
சபாபருவம் உரையுடன்	...	3	0	0
ஆரணியபருவம் உரையுடன்	...	2	0	0
விராட்பருவம் உரையுடன்	...	1	8	0
வீட்டும துரோண கன்ன பருவங்கள் உரையுடன்	...	3	8	0
சல்லிய செளப்திக பருவங்கள் உரையுடன்	...	1	8	0
நாலடியார் உரையுடன்	...	0	2	0
சரசுவதியந்தாதி உரையுடன்	...	0	4	0
சடகோபரந்தாதி	...	0	12	0
திருவேங்கடக் கலம்பகம்	...	0	4	0
அழகர் கலம்பகம்	...	0	12	0
மதுரைக் கலம்பகம்	...	0	10	0
கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்	...	0	12	0
திருப்பாவை ஆராய்ச்சியுடன் கூடிய உரை	...	0	7	0

பத்துப்பாட்டுக்களுள் சிலபகுதிகளும், சிலப்பதிகாரத்துட் சில பகுதிகளும் மணிமேகலையுட் சில பகுதியும் உரையுடன் கிடைக்கும்.

வசனம் :—உதயணன் சரிதை	...	0	12	0
சந்திராபீட சரிதை	...	0	5	0

மேற்கண்ட புத்தகங்கள் கிடைக்குமிடம் :—

வை. மு. கோயால்கிருஷ்ணமாசாரியார்,

நெ. 17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,

திருவல்லிக்கேணி, மதுரை.